

Hoàng Thu Dung

Đêm Dạ Vũ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Đêm Dạ Vũ

Chương 1

Nhất Phương và Bảo Trâm ngồi trước hai ly kem đã không còn miếng nào. Cả hai không ngớt nhìn ra đường, hơi nóng ruột. Nhưng mỗi người lại đợi theo một cách khác nhau. Nhất là Phương, cô nổi sùng vì đây là lần đầu tiên Thường Sơn "dám" trễ hẹn với cô. Mà lại lần đầu cô giới thiệu anh với bạn cô chứ. Thật tức chịu không nổi.

Hai mắt cô cứ ngó nghiêng ra đường. Tay vô tình đã quét sạch ly kem cho vào miệng. Bảo Trâm cười cười:

- Thôi Phương, kem hết rồi kìa.

Nhất Phương vội bỏ muỗng xuống, cô hơi quẽ, bẽn chổng chế:

- Mình thử coi muỗng có lạnh không chứ bộ.

- Thế nào, lạnh không?

- Mát mát.

Bảo Trâm cười trầm tĩnh:

- Phương đừng nóng ruột nữa, tối nay không gặp thì tối mai.

- Không không, nhất định anh phải tới mới được, mình không chịu bị leo cây đâu.

- Sao Phương khó quá vậy, rui anh bị xe hay bạn đột ngột thì sao?

Nhất Phương cong môi lên:

- Hẹn với mình mà bạn gì. Mình không đồng ý đâu. Từ đó giờ...

Cô chợt im bặt. Nụ cười nửa giận nửa mừng làm cô thật trẻ con.

Ở ngoài đường Thường Sơn đang vội vã dắt xe vào quán, tìm kiếm áo dạt.

Thấy cô , anh đi về phía bàn cuối cười như biết lỗi:

- Chờ anh có lâu không? Quay về phía BT, Thường Sơn giơ tay làm một cử chỉ như chào:

- Vậy đây là Bảo Trâm ? Xin chào nghe. Lần đầu biết mặt nhau mà để cho hai cô chờ, thật là bậy. Nhưng anh có lý do chính đáng... Anh...

- Không thèm nghe giải thích.

Nhất Phương ngắt lời rồi ngoảnh mặt ra ngoài sông. Qua lúc mừng rồi cô thấy tức âm ứ. Để cho người ta chờ gần cả tiếng. Đến nỗi hai ly kem chảy thành sữa và chui vào bụng thật lâu, mới thấy bộ mặt đáng ghét của anh xuất hiện. Đã không biết lỗi mà còn ngồi đó huyên thuyên, đúng là khó ưa.

Thấy Nhất Phương cứ làm lì ngó chỗ khác. Bảo Trâm khẽ đá chân cô dưới gầm bàn. Rồi nói nhỏ nhẹ:

- Anh Sơn đừng ngại , tụi này chờ không lâu đâu.

Nhất Phương ngắt lời:

- Ở đó mà không lâu. Gần cả tiếng mà bảo là không lâu. Thật là tức chết được.

Quay qua Thường Sơn cô nói một tràng:

- Anh có biết hôm nay em sẽ giới thiệu Bảo Trâm với anh không? Vậy mà bắt người ta chờ mỗi cả mắt, dài cả cổ. Anh thật là bất lịch sự. Mai một em không thèm hẹn với anh nữa. Anh thích công chuyện hơn đến đây với em mà.

- Đừng giận như vậy mà Phương, để anh Sơn giải thích đi.

- Cám ơn nghe Trâm.

Thường Sơn cười như được giải thích. Anh nháy mắt với Bảo Trâm một cái rồi quay sang Nhất Phương:

- Chưa khi nào anh khổ sở như lúc này cả, em không tội nghiệp còn giận thật oan dễ sợ. Lúc nãy đi học đường xe hư. Làm anh phải dắt bộ gần cây số mới

có chỗ sửa. Anh nóng ruột quá phải nhào vô phụ với ông sửa xe. Tay còn lấm lem này.

Bảo Trâm che miệng cười:

- Anh gấp chi cho cực vậy. Không gấp lần này tui em để lần khác, em với Nhất Phương ở chung phòng mà.

- Vậy hả?

Bảo Trâm quay qua Nhất Phương:

- Phương giới thiệu mình với anh Sơn đi.

Nhất Phương miễn cưỡng quay lại:

- Hôm qua em có nói với anh rồi. Đây là Bảo Trâm học khoa triết. Tui em ở chung phòng đấy.

- Hy vọng mai một hai cô sẽ là bạn thân. - Thường Sơn nói ngọt ngào.

Không thấy nụ cười kín đáo của BT. Nhất Phương nói tiếp:

- Trâm nó mới viết một bài báo hay lắm. Nó không biết gửi ở đâu. Vậy anh gửi ở tòa soạn chỗ anh nhé.

- Cho anh đọc sơ được không?

Bảo Trâm thông thả rút trong giỏ ra cuộn giấy đặt trước mặt Sơn.

Anh đọc lướt qua rồi búng tay cái tách:

- OK. Số báo tới sẽ có bài của em.

- Cái gì?

Nhất Phương và Bảo Trâm đồng thanh kêu lên, vì ngạc nhiên. Bảo Trâm tròn mắt:

- Sao dễ quá vậy anh Sơn, có gặt em không?

- Không hề . Không hề.

Nhưng em nghĩ nó chưa hoàn chỉnh lắm. Em định nhờ anh chỉnh lại giùm.

- Dĩ nhiên anh sẽ chỉnh. Có gì đâu, dễ ợt.

Bảo Trâm hoang mang:

- Sao dễ vậy?

Thường Sơn xoa tay:

- Gửi dâng một bài báo thì có gì lớn lao đâu. Đừng lo. Tháng sau lãnh nhuận bút nhớ cho anh ăn chia là được rồi.

- Không phải chỉ có chia, mà anh muốn ăn gì cũng được.

Hứa là nhớ đó nghe. À ! Trâm học gì nhỉ?

- Em học triết.

- Triết hả? Học ngành đó hiếm đấy. Sau này em sẽ làm ở những cơ quan lãnh đạo.

Nhất Phương phì cười:

- Anh chọc bạn em đó hả? Làm như lãnh đạo dễ lắm vậy?

Thường Sơn tỉnh bơ:

- Có gì đâu mà khó. Nếu không thân thế, em có thể có một người chồng diu dặt.

Con trai muốn thành đạt thì phải phấn đấu. Nhưng con gái dễ ợt. Chỉ cần nhờ vào chồng thì lập tức biến thành phu nhân ngay.

Nhất Phương và Bảo Trâm cười khúc khích, Sơn tán thêm:

- Với lại Bảo Trâm có ngoại hình đẹp, trầm tĩnh và sâu sắc. Đúng phong cách nhà lãnh đạo quá rồi.

Nhất Phương hí hửng:

- Vậy thì em cũng sẽ tìm một người chồng cao cấp để thành vị phu nhân.

Cho vui, há Trâm?

Sơn khoát tay, lắc đầu nguây nguậy:

- Em thì không được tìm ai nữa. Phải tu lại để làm vợ anh.

- Không thèm. Làm vợ anh để cho bị leo cây dài dài hả?

Bảo Trâm nhìn Nhất Phương:

- Công nhận Phương thù dai dễ sợ.

Thường Sơn nheo mắt:

- Thấy chưa Phương bạn em còn tội nghiệp anh đó mà. Làm người yêu của em, anh cũng tội tã đâu có ít.

- Hừ ! Lẽo mép.

Cô nhìn đồng hồ, rồi giựt mình:

- Trời ơi ! Khuya rồi Trâm, đến giờ ký túc xá đóng cửa rồi.

- Nhanh vậy , anh mới tới có chút xíu mà.

Nhất Phương lườm anh, nói mỉa mai:

- Thì hẹn bảy giờ, đến mười giờ anh mới tới nên thấy có " chút xíu " đó.

- Lại kể tội nữa khổ quá.

Thường Sơn nhăn nhó nhìn Nhất Phương. Rồi gọi tính tiền. Khi cả ba ra ngoài đường anh kéo tay cô lại:

- Ngày mai anh qua đón em tới nhà anh. CHờ anh nghe.

- Chi vậy?

- Mai anh không đi đâu, ở nhà viết bài. Anh thích có em bên cạnh.

Nhất Phương hình mũi:

- Để em suy nghĩ lại đã. Bây giờ anh về đi. Khỏi cần đưa em.

- Hình như em thích cô bạn này lắm. Có bạn mới rồi không thèm anh phải không?

Mắt Nhất Phương lấp lánh lên:

- Anh thấy nhỏ Trâm ra sao? Có dễ thương không? Nó đẹp đấy chứ.

- Đẹp tương đương với em.

- Tụi em hợp nhau lắm nhé. Chuyển đến phòng một tuần, là tụi em phát hiện ra là hai đứa rất hợp rơ. Đêm nào cũng thức nói chuyện đến khuya.

- Xin chúc mừng.

- Thôi anh về đi. Nhỏ Trâm chờ em kìa.

- Không cho anh đưa về hả?

- Không. Good bye.

Nhất Phương phì cười khi thấy vẻ nhăn nhó của Sơn. Cô nhìn quanh. Nhéo vai anh một cái rồi cười khúc khích, đi về phía BT.

Ngồi phía sau, cô hơi nghiêng ngửa 80° về phía trước:

- Trâm thấy anh Sơn ra sao?

Nhìn tướng thì biết nhà báo hoặc nhà thơ liền.

- Sao vậy?

- Hình như mấy ông nhà báo, ông nào cũng nói nhiều và xã giao giỏi. Mình nói có đúng không? Sao Phương dám quen với nhà báo vậy?

- Anh mình làm mai đó. Với lại nghe tán tỉnh mãi cũng xiêu lòng.

- Mình thấy anh Sơn hay hay. Không đẹp trai lắm. Nhưng có vẻ trí thức, lãng tử và dễ thu hút người khác - Cô cười khúc khích - Đặc biệt là nói nhiều. Trời ơi, mới gặp nhau có lần đầu mà anh nói quá trời. Nhưng nhờ vậy mình đỡ gượng. Lúc đầu nghe Phương giới thiệu, mình đã chuẩn bị tinh thần. Nhưng gặp rồi không có gì, anh chắc vui tính lắm nhỉ?

- Ủ ! Anh vui lắm. Mỗi lần đi chơi là anh kể chuyện tiêu lâm cho mình nghe, cười muốn chết được.

- Vậy là hợp với Phương quá rồi. Tính Phương thì thích quây, còn anh lại phóng khoáng. Thật là một đôi tiên đồng ngọc nữ.

- Không dám tiên đâu. Làm đám cưới thì có. Đi tới đâu, ầm ỉ tới đó. Không ai chịu nổi.

- Như vậy mới vui. Chứ trầm trầm như mình chán lắm. Ai cũng bảo mình là bà cụ.

Nhất Phương chưa kịp trả lời là đã kêu "oái" lên một tiếng. Có ai đó đập mạnh lên vai cô cái chát. Đau muốn chảy nước mắt. Nhất Phương quay mặt lại định "nổ" cho tên lão xược nào đó một trận. Nhưng miệng cô vừa mở đã vội ngậm lại, hai mắt lão liên ngó tên con trai đang nhón nhờ chạy trước mặt

mình. Cô buột miệng định kêu lên, thì hắn đã cười ngọt xớt:

- Xin lỗi nhe Phương, anh cứ tưởng gặp nhỏ em trong nhà nên hơi mạnh tay một chút. Đau không em?

- Đau con khi.

Nhất Phương tức mình giục Bảo Trâm chạy nhanh qua mặt tên con trai đáng ghét kia. Nhưng hắn đã nhấn ga vọt tới trước rồi biến mất, sau khi đã ném lại một câu hết sức nhủn nhện:

- Anh xin lỗi nhe bé Phương.

Nhất Phương vừa xoa chỗ đau vù lằm bằm nguyên rửa gã con trai trời đánh.

Bảo Trâm tò mò:

- Ai vậy Phương?

- Anh Nguyên, học cùng lớp với mình.

Cùng lớp mà lớn du8~, chắc đi làm rồi hả?

- Hình như đi làm rồi. Ảnh học lớp Pháp văn chung với mình chứ không học chung trường.

- Có ý chứ vô tình gì. Ông muốn trị mình đó, con trai gì nhỏ mọn dễ sợ.

Bảo Trâm tò mò:

- Phương làm gì mà đến nỗi người ta phải "trị" vậy?

Nhất Phương xuôi xị:

- Thì vô lớp mình hay chọc ảnh chứ có làm gì đâu.

- Chọc cái gì?

Nhất Phương nói miễn cưỡng:

- Cũng không có gì. Có lần mình gạt chân cho ảnh té và mấy lần giấu kín của ảnh... chắc mình không nhớ hết.

- Chọc người ta đến no6~i không nhớ hết, mà bảo không có gì, sợ Phương luôn.

Nhất Phương lằm bằm:

- Trâm mà không bảo sợ thì mình là đồ vút đi rồi. Không hiểu mình làm gì mà ai gặp cũng bảo sợ. Làm như mình quậy lắm vậy.

Bảo Trâm phì cười:

- Không biết mai mốt mình có là nạn nhân của Phương không đây? Chơi với Phương mình cũng hồi hộp lắm.

- Đừng lo, mình không phá Trâm đâu. Anh mình bảo con gái phải thùy mị dịu dàng. Mình đang tập làm thực nữ đây.

- Thực nữ?

Bảo Trâm bụm miệng cố nín cười. Như nghe một chuyện khôi hài. Tuy không học cùng khoa, nhưng cô biết tiếng Nhất Phương ngay từ năm thứ nhất. Nhất Phương chỉ chơi được với con trai và quậy không thua bất cứ đáng mài râu nào. Nghịch có tiếng mà lười học cũng có tiếng. Vào lớp không khi nào chịu chép bài vì trong lớp luôn có bọn con trai tình nguyện chép giùm. Đi học thì trong giỏ bánh kẹo nhiều hơn là sách vở. Đặc biệt là suốt ngày không thấy mặt cô trong phòng. Chỉ khi nào đến mùa thi mới thấy cô chịu ngồi một chỗ ôm quyển tập... ngủ.

Vậy mà cô không bao giờ bị thi lại. Thậm chí điểm luôn cao nhất lớp. Thầy cô trong khoa biết cô thông minh, nên sẵn sàng lờ đi những trò quỷ sứ cô bày ra trong lớp.

Bảo Trâm thì khác, tính cô trầm lặng, kín đáo và chẳng có gì nổi bật. Cô rất dị ứng với mẫu con gái nghịch ngợm như Nhất Phương. Vậy mà trời xui khiến hai người lại ở cùng phòng và thân nhau được. Bảo Trâm phát hiện ra một điều là Bảo Trâm tuy quậy nhưng lại rất nữ tính, rất mau nước mắt và dễ giận. Nói chung đó là mẫu người phức tạp mà cô không biết đâu là bản chất. Nhưng chơi với Nhất Phương rõ ràng là rất thú vị.

Khi cả hai về phòng thì chẳng thấy ai. Chỉ có Thu Mai đang hí hoáy chép

bài. Thấy Nhất Phương loay hoay mở dây giấy, nó cười ngạc nhiên:

- Sao tối nay chị Phương về sớm vậy?

Đêm Dạ Vũ

Chương 2

- Gần 11 giờ rồi . Về trễ để bị nhốt hả.
- Cô bé tròn xoe mắt :
- Ủa , chưa 10 giờ mà !
- Nhất Phương và Bảo Trâm không hẹn đều giờ đồng hồ lên xem . Mới 9:30 .
- Cả hai cười phá lên . Nhất Phương nằm lăn ra giường đập đập tay :
- Sao mình ngẽnh ngẽng vậy hờ trời
- Bảo Trâm chép miệng :
- Làm tội mình đuổi anh Sơn về . Phải chi ở lại nói chuyện cho vui.
- Nhất Phương ngồi dậy , lấy kem quét vào bàn chải :
- Thôi , sẵn dịp đi ngủ sớm xem nó ra làm sao.
- Thu Mai buông cây viết xuống , che miệng cười :
- Lần đầu tiên em thấy chị Phương ở phòng giờ này . Chắc tối nay mưa quá .
- Hi . . . Hí . . .
- Nhất Phương lườm con bé một cái
- Bộ lạ lắm ha?
- Bảo Trâm lên tiếng :
- Chứ gì nữa mà không lạ . Phương đi lông nhông suốt ngày quen rồi . Bảo Trâm lát nữa tui nó về thấy Phương , sẽ không dám vô phòng đâu.
- Sao vậy ?
- Sợ trời sập chứ sao.
- Mặt Bảo Trâm tỉnh bơ . Nhưng Thu Mai thì chúi mặt vô gồi rúc rích . Nhất Phương "hứ" một tiếng rồi dọt vào phòng tắm . Vừa đi vừa hát léo nhéo một bài dân ca của Thái mà chỉ có cô mới nghe được
- Khi cô trở ra thì thấy Thu Mai đang ngồi trên giường đung đưa chân , mắt nhìn cô chăm chăm . Bảo Trâm cũng ngồi im . Cô nhìn lại Thu Mai :
- Làm gì mà chiếu tướng chị dữ vậy ? Hay là Mai phát hiện chị có chiếc mũi giống Cleopatre.
- "khiêm tốn" dễ sợ.
- Ủ , mình vừa đẹp vừa khiêm tốn từ đó giờ . Nhưng sao hai vị nhìn tui dữ vậy ?
- Thu Mai hơi nhăn mặt :
- Chị hát hoài , em chép bài không được
- Bộ chị làm ồn lắm hả ?

- Không phải , ôn thi em quen rồi . Nhưng chị hát , làm em cứ lắng nghe không tập trung được

Bảo Trâm phụ họa. thêm :

- Có Phương về là phòng bắt đầu ồn . Mình không làm được gì hết

Nhất Phương cười hí hí :

- Xin lỗi nghe . Mình cố ý chứ không vô tình đâu.

Cả Bảo Trâm lẫn Thu Mai đều không nín cười được , cả hai phì cười . Rất may là Nhất Phương ít về phòng , chứ nếu cô có mặt liên tục chắc cả phòng chỉ có nước nằm chơi vì chịu không nổi sự náo nhiệt của cô.

Hôm sau Nhất Phương theo Thường Sơn đi lấy tin ở Biên Hoà , đến chiều mới về . Cô chỉ kịp tắm và ăn qua loa rồi phóng xe đến trung tâm ngoại ngữ . Khi cô đến nơi thì đã trễ mất nửa tiếng . Cô gọi xe rồi đi chậm chậm lên lầu . Nửa muốn vào lớp , nửa muốn trở về . Chưa từng thấy ai đi trễ kiểu như vậy . Cô mắc cỡ dễ sợ . Nhưng về thì không chừng còn quê hơn . Thế là cô cứ đứng loay xoay trên hành lang . Về thì dờ mà ở cũng không xong.

Thấy một cậu bé đi ngang , Nhất Phương tóm lại ngay . Giọng cô ngọt hơn cả mía :

- Em bé này , cho chị nghe chút nghe . Em đến lớp cuối hành lang đây , thấy chưa :

Cậu bé nhìn cô một cái , rồi gật đầu :

- Thấy rồi

- Ừ , em đến lớp đó nói rằng anh nào tên Nguyễn ra ngoài có người nhà tìm . Giúp giùm chị chút nha cưng.

Giọng nói ngọt lim của cô làm cậu bé ngoan ngoãn đi ngay . Lát sau Triệu Nguyên đi ra . Anh ngó dáo dác như tìm kiếm . Rồi đi xuống sân . Cuối cùng trở lên cầu thang . Nhất Phương làm ra vẻ vô tình nhìn thấy anh . Cô đi phía sau anh vô lớp . Và trước những cặp mắt ngạc nhiên ngó theo , cô tỉnh bơ đi về chỗ của mình . Cô bạn ngồi bên cạnh nắm tay cô :

- Đây là vụ đi trễ có một không hai trong lịch sử . Gần giữa buổi học mới vô . Ta mà như mi ta về mất tiêu rồi

Nhất Phương cười khi không trả lời . Cô thò tay vào ngăn tủ lấy tập ra .

Không biết kéo thế nào mà quyển tập của Triệu Nguyên rơi bịch xuống đất , Nhất Phương rớt rít nói nhỏ :

- Ỉm sorry . Tui không cố ý đâu.

Triệu Nguyên không trả lời , lẳng lặng cúi xuống lượm quyển tập . Nhỏ bạn bên cạnh cô bùm miệng cười :

- Mi đi tới đâu là có chuyện tới đó . Xin lỗi làm chi mất công . Ngày nào mi không có chuyện để xin lỗi thiên hạ.

Nhất Phương quay lại , le lưỡi nhát cô ta một cái . Rồi lui cui mở tập ra . Cô không thấy ngần giờ thầy liên tục ngó xuống chỗ cô , rồi bất ngờ gọi :

- Cô Phương . Cô hãy dịch câu trên bảng và đọc lớn lên.

Nhất Phương nhìn trên bảng , đọc lầm nhảm :

- "Ông ta là kế toán của công ty X . Ông ta đã ở tù vì thâm lạm công quỹ"

Cô chưa kịp dịch qua tiếng pháp thì thầy đã giục :

- Nhanh lên chứ

Nhất Phương giương mắt nhìn thấy phát rồi lên . Nãy giờ cô loì chơi ở dưới đầu để ý thầy viết gì lên bảng . Thấy cả lớp quay lại nhìn mình , cô càng rối . Ngay lúc ấy , Triệu Nguyên đẩy mảnh giấy về phía cô . Như vớ được chiếc phao , cô đọc luôn một tràng . Rồi đứng im chờ

Giọng thầy nghiêm nghị :

- Cô hãy viết câu đó lên bảng

Nhất Phương cầm tờ giấy của Triệu Nguyên lên bảng . Cô lơ mờ nhận ra câu trúc ngữ Pháp có gì đó không ổn . Nhưng không còn thời giờ để kiểm tra .

Cô viết nhanh rồi đi về chỗ của mình

Thấy đọc to lên rồi hơi cười :

- Cô đặt câu như vậy thì sẽ dịch như thế nào nhỉ Cả công ty đều ở tù vì tham lam công quỹ à ? Từ đó giờ tôi mới thấy có một vụ án lớn như vậy

Cả lớp cười rần lên . Nhất Phương đỏ bừng mặt ngồi im . Cô bạn bên cạnh nắm tay cô :

- Cho mi bỏ cái tật đáo đác

Ngay lúc đó . Triệu Nguyên đẩy mảnh giấy về phía cô . Nhất Phương cúi xuống đọc . Ông ta viết y nguyên câu nói lúc nãy của cô.

"Ím sorry . Tui không cố ý".

Nhất Phương biết ngay con người lừa đảo này muốn chơi mình một cú . Cô liếc Triệu Nguyên , hứ một cái . Mặt hần vẫn trầm ngâm , bình thản như không có chuyện gì xảy ra . Cô tức lắm nhưng chỉ có thể liếc hay tung búng cho đỡ tức . Và tự an ủi bằng cách doa. thầm một câu . Hãy đợi đấy ! Khi ra về . Triệu Nguyên lững thững đi bên cạnh cô . Hần nói một cách bình thản như nói chuyện trời mây :

- Có phải lúc nãy cô dụ tôi ra để đưa cô vào lớp không ?

Nhất Phương giật mình ngó hần lấm lét . Nhưng cố nói cứng :

- Anh tưởng tượng cái gì vậy . Tự nhiên đi ra rồi đổ thừa tôi . Anh muốn kiếm chuyện hả ?

Triệu Nguyên quay lại nhìn cô cười một cái :

- Vậy hả ? Có lẽ tôi hiểu lầm thật . Tôi nghe cô đi trễ nên không dám vào lớp . Cô bèn giở trò con nít đó để vô lớp có người đỡ đạn - Hần khẽ nhún vai - Hóa ra tôi nghĩ oan cho cô . Xin lỗi nha - Và hần nói lại câu y như lúc nãy - Ím sorry . Tui không cố ý đâu.

Nói xong hần tỉnh bơ bỏ đi . Nhất Phương hằm hằm nhìn theo . Thái độ của hần làm cô thấy tức tức . Và ngán hần nữa . Hình như cô giở trò gì hần cũng

biết . Hắn không phản đối chỉ chóa hoặc kể tội cô như những người khác . Mà cứ trầm ngâm im lặng và chơi cho cô nhiều cú ra trò . Càng ngày cô càng thấy hắn và nhận ra mình có đối thủ đáng gờm . Hình như hắn là người duy nhất có thể trị được cô . Vậy mà không biết trời xui khiến gì cho cô cứ va vào hắn.

Nhưng không sao . Lấy xong bằng B thì cô có thể biến khỏi hắn được rồi . Nhất Phương lơ thơ đi xuống sân . Cô gặp Triệu Nguyên ở chỗ lấy xe . Hắn cười với cô một cái . Cô chợt nhận ra hắn có nụ cười rất đẹp . Hình như hắn là người đẹp trai nhất lớp và "gan" cùng mình . Mấy tên con trai yếu bóng vía lúc đầu thích ngồi gần cô , sau vài lần bị cô hù nhiều trò đã tìm cách "di dân" chỗ khác . Chỉ có hắn là vẫn thản nhiên giữ yên vị trí . Thậm chí xem cô như con mèo nhỏ hay quần chân . Chẳng đáng để hắn giận.

Và Nhất Phương thì cũng không hiểu tại sao mình thích tán công hắn đến vậy . Hình như tại vì hắn là đối thủ vừa sức với cô . Hôm nay cô chợt nhận ra mình đã gây cản với mọi người nhiều quá . Có lần Bảo Trâm nói cô sẽ làm bọn con trai bớt sợ hơn nếu cô thùy mị thì . . Nhất Phương thở dài biết rằng mình khó làm nổi cái việc quá sức đó.

Sáng chúa nhật . Nhất Phương và Bảo Trâm định xuống dưới đường thì Thường Sơn tới . Trên tay là một tờ báo . Anh chìa trước mặt Nhất Phương :

- Có bài của bạn em rồi đó . Đọc thử xem :

Nhất Phương nhảy cẫng lên mừng rỡ :

- Í , mới đây mà đăng rồi hả ? Lẹ quá vậy.

Cô chạy vào phòng , tíu tít :

- Trâm ơi , có bài rồi nè . Mà được đăng ở trang nhất nữa nhé . Trời ơi mừng quá . Tuyệt quá . Đọc đi.

Không ồn ào như Nhất Phương . Bảo Trâm đón lấy tờ báo . Cười mỉm và đọc lướt qua . Cuối cùng cô xếp nó lại :

- Mình sẽ cắt kỹ làm kỷ niệm . Bài viết đầu tay mà . Thật như mơ vậy . Mình đâu có ngờ được đăng dễ như vậy.

- Nhưng Trâm có mừng không ?

- Mừng chết đi được.

- Mừng mà sao Trâm tỉnh bơ vậy ?

Bảo Trâm nháy mắt :

- Chứ đâu có nhảy nhót như Phương vậy . Con nít dễ sợ.

- Hừm . . .

Bảo Trâm kéo tay Nhất Phương , phì cười :

- Anh Sơn đâu rồi . Mình phải cảm ơn anh mới được.

Cả hai đi ra hành lang . Thường Sơn vẫn còn đứng đó . Anh dựa tường hút thuốc như chuẩn bị tinh thần chờ Nhất Phương đến nửa ngày . Thấy cả hai đi ra , anh ngẩng đầu lên :

- Ra sớm vậy sao ! Anh tưởng quên anh rồi chứ . Mỗi lần có chuyện vui là bị em bỏ quên riết anh quên luôn.

Bảo Trâm nghiêng đầu cười duyên dáng :

- Nó quên thật , em phải kéo nó ra cho anh Sơn đó . Em phải nói gì để cảm ơn đây nhỉ ?

Thường Sơn xoa tay :

- Khởi cảm ơn . Miễn hai cô vui là anh chịu rồi . Nhưng này . Sáng giờ hai cô ăn gì chưa ?

Nhất Phương xoa bụng :

- Em đói muốn chết . Kiếm gì ăn đi anh.

Nói rồi cô kéo tay Thường Sơn , lôi anh chạy ào xuống cầu thang , Bảo Trâm khoan thai đi theo xuống dưới cổng . Nhất Phương đề nghị :

- Bây giờ mình mua bánh mì , rồi chui vào quán cà phê nói chuyện đến trưa . OK ?

Thường Sơn khoát tay :

- Khởi mau bánh mì , cũng đừng vào quán . Bây giờ đến nhà anh chơi , chiều anh đưa về . Anh chuẩn bị cho em nhiều bánh lắm , tha hồ ăn . Chịu không ?

Mắt Nhất Phương sáng lên :

- Bánh hả ? Em chịu ngay . Vậy thì đi.

Bảo Trâm dịu dàng :

- Vậy chờ mình lấy xe ha?

Cô quay vào nhà xe . Nhất Phương ngồi lên phía sau Sơn . Bắt đầu điều tra :

- Anh mua bánh gì cho em vậy ?

- Vài thứ mà em thích . Bảo đảm em chịu ngay mà . Và yaout trái cây nữa .

À quên , có táo nữa.

- Còn gì nữa không ?

Thường Sơn cười lớn :

- Nếu em thấy thiếu , anh sẽ mang cả cái cho về nhà , chịu chưa.

- Tạm được

Nhất Phương hinh mũi , nghênh mặt lên cười với Sơn . Anh nhéo mũi cô

định nói thì Bảo Trâm ra . Cô nhỏ nhẹ :

- Anh Sơn chạy chậm nha . Em sợ theo không kịp

Nhất Phương nhảy phóc xuống xe . Đến vịn tay tái xe Bảo Trâm :

- Trâm qua anh Sơn chở đi , để mình chạy cho

- Nhưng mà . . .

- Không nhưng gì hết . Lệnh đó . Nhanh lên.

Nói rồi cô ngồi lên xe . Nhấn ga dọt tuốt lên phía trước , Bảo Trâm đành đến

ngồi phía sau Sơn . Anh quay lại , hơi cười :

- Cẩn thận nghe . Anh đuổi theo Nhất Phương đó . Cô này mà lên xe là

phóng như tên lửa . Không dễ gì theo kịp đâu.

Đúng như Sơn nói , anh phóng xe với tốc độ chóng cả mặt . Ban đầu Bảo Trâm còn giữ kẽ vịn yên xe . Nhưng cuối cùng sợ quá . Cô ôm cứng eo Sơn , nhắm kín mắt không dám nhìn đi đâu . Cô định bảo anh chạy chậm thì xe đã ngừng lại . Bảo Trâm mở mắt ra nhìn . Mặt xanh mét , cô thấy Nhất Phương ngồi trên yên xe , cười giòn giã :

- Coi mặt Trâm kia . Sợ rồi phải không . Nhất như bầy thỏ . . . Hí . . . hí . . .

Bảo Trâm chống chế :

- Mình đâu có nhát dữ vậy . Tại anh Sơn đuổi theo Phương nên chạy nhanh quá trời . Mình sợ muốn xỉu luôn.

- Hì . . . hì vậy mà không chịu nhát

Thường Sơn loay xoay mở khóa , rồi mở rộng cửa :

- Mời vào

Nhất Phương chạy ào vô nhà . Miệng tíu rít :

- Bánh đậu , trái cau đậu . Mau hiện ra đây đi . Ta đói lắm rồi

- Từ từ đã nhỏ . Chờ anh lấy ra cho.

- Khỏi cần , để em tự kiếm

Cô lăng xăng chạy vào bếp . Lôi mấy thứ thức ăn chất ra đĩa . Rồi mang ra phòng khách , lấu linh :

- Quý vị cứ tự nhiên nói chuyện nha , chuyện ăn uống không nên quan tâm.

- Để mình Phương xử trí mấy món này hả ? Không dám đâu.

Bảo Trâm vừa nói vừa giật ổ bánh mì trên tay Nhất Phương , cô la oái một tiếng rồi nhào tới định giật lại , nhưng Sơn đã chìa cho cô một ổ bánh khác , nheo mắt chế giễu :

- Từ từ đi Phương , bình tĩnh mà . Phải bình tĩnh chuyện ăn uống mới có hiệu quả.

- Hừ , nể anh Sơn là chỗ "quen biết " tha cho Trâm đó.

Cả ba vừa ăn bánh mì kẹp thịt vừa nói chuyện không ngớt . Xong món thứ nhất , Nhất Phương xoay tay mở hộp bánh nhân mít . Mắt cô sáng rõ :

- Í , em thích ăn bánh này lắm.

Bảo Trâm châm chọc :

- Mình thấy thứ gì Phương cũng thích cả.

- Hừ , nói chuyện thấy ghét , không cho ăn.

Thường Sơn dàn hòa :

- Bảo Trâm lỡ đại nói "đúng" , í nói vậy . Tha cho bạn đi mà Phương . Ăn nhiều coi chừng mất eo đó cưng.

Nhất Phương tỉnh bơ cắn miếng bánh :

- Bình thường em đã có vòng eo lý tưởng rồi , thêm vài cái bánh cũng chả sao . Với lại ăn dùm nhỏ Trâm mà.

Nói rồi cô tỉnh bơ nhai bánh trước cái nhìn hăm dọa của Bảo Trâm . Cuối cùng cô phá lên cười :

- Trời ơi , phải ăn trước cặp mắt mang hình viên đạn sao thấy sợ quá . Mình đâu thể vì cái bánh mà để mất tình đoàn kết . Xin mời.

Cô chồm dậy , nhét cái bánh vào miệng Bảo Trâm . Cô cười khúc khích rồi cắn thêm miếng mứt to tướng.

Thấy Thường Sơn sắp xếp chồng sách , Bảo Trâm tò mò hỏi :

- Khi viết , anh Sơn lấy bút danh gì vậy ?

Thường Sơn đến ngồi vào bàn vì tính :

- Vẫn Thường Sơn thôi.

Nhất Phương đang gọt táo , bèn xen vào :

- Thường Sơn là được rồi , con trai cần chi màu mè

Bảo Trâm lắc đầu :

- Phương nói vậy sao được . bản chất con người lúc nào cũng có hai mặt .

Cuộc sống bên ngoài cũng vậy , viết báo là một mặt , con người bình thường lại là một mặt . Bởi vậy , mình nghĩ anh Sơn nên chọn một bút danh . Cái tên đó là biểu hiện bản chất thứ hai tồn tại trong một con người

- Nữa nữa , lại triết lý nữa

- Chứ sao . Khổng Tử nói rồi "khôn chết , đại chết , biết sống" . Cho nên con người phải tìm cách điều hoà triết lý sống của mình để tồn tại

Nhất Phương nghĩ nghĩ một lát , hình như câu này không phải của Khổng Tử , cô cãi :

- Mình nhớ không lầm thì Khổng Tử không nghĩ ra câu đó đâu.

- Đừng có cãi , sự phụ mình mà mình không biết sao được

- Thi thôi , không nói nữa . Anh Sơn tiếp nhỏ Trâm giùm em nha , em đọc cái này một chút

Nhất Phương lôi ra một chồng báo . Chui vào góc phòng đọc say sưa.

Bảo Trâm kéo ghế đến cạnh Thường Sơn , cô chăm chú nhìn lên màn hình :

- Anh Sơn viết bài hả ?

- Không , anh đang biên tập

- Ủa , anh làm biên tập nữa hả ? Vậy thời gian đâu anh đi lấy tin.

- Thì sắp xếp cũng xong thôi , ăn thua mình mà.

Bảo Trâm chắc lưỡi trầm trồ :

- Anh Sơn hay thật , vừa làm biên tập , vừa viết báo , vừa lo chiều nhỏ

Phương . Sao anh phải chia đồng đều hay vậy

- Ê , không được nói xấu người tốt bụng đó nghe - Nhất Phương lên tiếng

Thường Sơn không để ý lời Nhất Phương , anh mỉm cười :

- Thì như lúc này em nói vậy đó . Con người cần phải điều hoà cách sống để tồn tại mà

- Mà anh Sơn thấy em nói đúng không . Em thấy nhiều người có quan niệm rất là kỳ cục . Sống mà cứ muốn mình phải hơn người khác không

- Em còn đang đi học mà đã cảm nhận được điều đó rồi à ?

- Sao lại không . Em thấy xã hội này cần phải cải tạo lại . Con người cứ làm cho nó rối tung lên vì những tham vọng của cá nhân . Phải chi Không Tử mà sống lại , em nghĩ thế giới này sẽ tốt hơn nhiều

Nhất Phương ngóc đầu lên :

- Đó đó . Vậy là Trâm có đối tượng để triết rồi đó . Anh Sơn cùng hay giảng cho mình nghe lắm

Bảo Trâm cười kiêu hãnh mà chính cô cũng không biết :

- Mình nghĩ với cái đầu triết lý học của mình thì chỉ có tranh luận chứ không phải nghe anh Sơn giảng đâu.

- Vậy thì chúc mừng anh Sơn . Anh có đối tượng để triết lý rồi đó . hai đệ tử Không Tử cứ tự nhiên bàn về triết học Đông phương . Tui tiếp xúc với văn hoá phương Tây đây.

Nói rồi cô loay hoay tìm một băng nhạc ngoại ấn vào cassette , rồi hát một cách hứng thú

"No more champagne and the five work are thought . Here we are , me and you . . . "

Bảo Trâm nhắm mắt :

- Ôn quá Phương.

Nhất Phương vặn nhỏ volume :

- Thì đó , tranh luận tiếp đi.

- Phương phải khép cái mồm lại để người lớn nói chuyện.

- Vâng ạ.

Thường Sơn nói tiếp như này giờ không bị Nhất Phương làm gián đoạn :

- Những gì em nói chỉ là em mới cảm nhận . Đến lúc đi làm em sẽ thấy cuộc sống khắc nghiệt hơn , người ta "xử lý" nhau không thương tiếc đâu.

Bảo Trâm gật đầu :

- Em biết rồi , ngay trong môi trường sinh viên cũng vậy thôi , và em chủ trương đứng ngoài những mâu thuẫn đó . Với em chỉ cần sự tồn tại của chính bản thân mình , còn xung quanh thì em không để mình bị chi phối.

Nhất Phương nhìn gương mặt nhìn hai người trò chuyện . Đúng là cá nước gặp nhau . Họ nói một cách thao thao như rất tâm đầu ý hợp , cô có muốn chen vào cũng không được . Cô che miệng ngáp rồi ngả đầu vào ghế ngủ ngon lành.

Nhất Phương đạp xe về ký túc xá , chân mỏi nhừ và cả người mệt mỏi rã rời . Tuần tới , khoa Đông Phương tổ chức lễ hội , Nhất Phương được lớp cử vào đội múa và đội tía rau củ , cô phải đi tập mỗi ngày sau giờ học . Tính cô ham vui nên tham gia rất hăng , có điều mệt thì cô không gượng lại được.

Đã vậy chiều nay còn khai giảng lớp tiếng Nhật . Nhất Phương đã lấy

xong bằng B Pháp Văn và tiếp tục học ngoại ngữ mới . Chiều nay tập múa về một đờ người , nghĩ đến chuyện đạp xe đến trung tâm ngoại ngữ cô ngán tận cổ . Nhưng đây là ngày khai giảng , bỏ thì không được.

Sơn , bảo anh đến đưa cô đi học . Rồi ráng lê bước lên ba tầng lầu về phòng . Trong phòng chỉ có mình Bảo Trâm . Cô đang hí hoáy viết thiệp bướm .

Nhất Phương tò mò :

- Viết thiệp cho ai vậy ? Có tặng mình không , đưa luôn đi.

Bảo Trâm ngồi dậy , chìa hai tấm thiệp ra :

- một cái của Phương , một cái của anh Sơn . Sinh nhật mình đó . Chỉ mời hai người thôi.

- Sao ít quá vậy ?

- Thì hai người là bạn tâm đầu ý hợp . Mời bao nhiêu đó có ý nghĩa rồi , mình không thích nhiều bạn ồn ào ?

- Hình thức ?

- Vào một quán cà phê thích hợp . Ở đó chơi đến khuya . Dĩ nhiên có cả ăn , yên tâm chưa ?

- Yên tâm rồi . Gì chứ chuyện ăn uống thì phải hàng đầu . À . Anh Sơn mà biết Trâm coi ảnh là bạn thân chắc ảnh cảm động lắm

- Mình thích anh Sơn của Phương lắm , ảnh nói chuyện sâu sắc và tế nhị ghê.

Nhất Phương che miệng cười :

- Và hay triết lý nữa chứ . hai người triết lý hợp ghê . hai người nói thì hai người hiểu . Mình cóc hiểu gì hết

- Tại Phương chỉ thích đùa . Nói chuyện nghiêm chỉnh Phương chán là phải rồi

Nhất Phương thả mình cái rằm xuống giường . Cô chột "ới" lên một tiếng , đau như cả người . Cô nhăn nhó xuýt xoa , ai mà ngờ lại đau thế này . Thấy cô xoa xoa vai , Bảo Trâm cười khúc khích

- Sợ chưa . Cho bỏ tật nghịch ngợm . Sẵn đây mình nói luôn nghe . Nếu Phương chịu đi đứng khoai thai và cứ chỉ bót loi chơi , Phương sẽ được bầu làm hoa hậu của ký túc xá đó

Nhất Phương vẫn nhăn mặt :

- Đau muốn chết được . Cái giường mắc toi . Thật là đáng ghét , đáng ghét . Chết nè

Nói rồi cô đấm xuống giường một cái , nghe một tiếng rằm . Cử chỉ của cô làm Bảo Trâm ôm bụng cười như nắc nẻ . Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa phòng , ban đầu rất nhỏ . Rồi sau thì lớn dần . Bảo Trâm nín cười , nghiêng đầu lắng nghe.

- Ai vậy kia ?

Cô chạy ra mở cửa . Rồi mắt sáng lên , cô reo nho?

- Anh Sơn.

- Phương có nhà không Trâm ?

- Dạ có , anh vô đi.

Nhất Phương đứng dậy lấy đồ , khập khểnh bước vào nhà tắm :

- Chờ em chút nha.

Thường Sơn nhìn cô , lo ngại :

- Chân em sao vậy ?

- Đau có sao , hơi đau chút thôi , một lát sẽ hết ngay.

Bảo Trâm mách lẻo :

- Không dám hơi đau đâu anh Sơn . Nó nhảy một cái muốn sập cả giường , không gãy chân là may đó

Thường Sơn lắc đầu :

- Vẫn chứng nào tật đấy . Quen nhảy nhót loì chơi không chừa

Nhất Phương vận cho nước chảy mạnh , vừa tắm vừa hát veo von , không thấy ở phòng ngoài Bảo Trâm nhăn mặt nói như mắng vồn :

- Anh biết không , mỗi lần nó về phòng là y như có cả một phái đoàn đi theo , ồn kinh khủng

Thường Sơn không nói gì chỉ cười cười . Anh giờ tay nhìn đồng hồ . Nếu

Nhất Phương cứ lo hát thì có lẽ cô sẽ đến trễ khoảng . . . hai tiếng

Rồi cô cũng đi ra . Xinh xắn và gọn gàng trong bộ đồ jean và sơ mi . Phải công nhận cô rất biết cách ăn mặc . Hầu như cô không biết bị xấu hoặc lòi thối bao giờ . Đó là một ưu điểm không phải cô gái nào cũng có được

Ngồi phía sau Thường Sơn . Nhất Phương thông báo với anh thiệp sinh nhật của Bảo Trâm . Cô nhận xét hóm hỉnh :

- Anh với nó đúng là có chung sự phụ . Vừa gặp nhau đã hợp gu . Nó còn khen anh sâu sắc nữa đấy . Còn anh , có thấy nó sâu sắc không ?

Thường Sơn quay lại cười :

- Bạn em đúng là mẫu phụ nữ Vietnam . Dịu dàng thùy mi , lại thích nấu ăn phục vụ chồng con . Tâm hồn thì như giếng sâu . Ai tu mới gặp được cô ấy đấy . Sao em không làm mai cô ấy cho anh mình

- Ủ hả , em không nghĩ ra . Đúng rồi , tính anh hai trăm năm như ông cụ . Gặp nhỏ Trâm thì cũng không khác bà cụ bao nhiêu . Hôm nào em sẽ dẫn nó về nhà ra mắt anh hai ..

- Nhưng trước khi lo làm mai cho họ , em phải chịu khó yêu anh nhiều một chút . Càng ngày em càng bỏ anh "lạc lõng" đó

- Hí hí , anh mà lạc lõng

Nhất Phương phá lên cười . Cô úp mặt vào lưng anh :

- Anh nói chuyện nghe vui ghê.

Thường Sơn không trả lời . Dừng xe trước cổng trường . Nhất Phương bước xuống , đứng vịn tay lái nheo mắt

- 7 kém 15 đón , nhớ chưa ?

Thường Sơn xua tay :

- Khỏi sợ quên , anh ngồi quán cà phê chờ luôn chịu chưa ?

- Chịu . Bái bai nhé

Cô vừa quay đi thì thấy Triệu Nguyên dắt xe vào . Cô hơi cười , chào . Triệu Nguyên cũng mỉm cười với cô . Rồi mạnh ai nấy đi . Đi một đoạn cô mới nhận ra có một sự trùng hợp . Vậy là cô lại gặp con người đáng gờm đó . Không biết hẳn ghi danh học lớp nào nhỉ.

Nhất Phương khoác giỏ trên vai , lững thững đi vào lớp . Cô chọn một bàn ở cuối lớp , ngồi ngay trong góc . Cô thích ngồi ở bàn cuối để dễ quây . Với lại mấy bàn trên đã bị chiếm hết . Chỉ còn mỗi một bàn . Không thích ngồi thì chỉ còn chỗ lý tưởng là bàn giáo viên.

Nhất Phương còn loay hoay phủi bụi thì Triệu Nguyên đi vào . Hắn nhìn bao quát tìm kiếm . Cuối cùng đi xuống bàn cuối . Thấy hẳn Nhất Phương tròn xoe mắt nhìn . Thì ra hẳn cũng ghi danh học tiếng Nhật . Và trời lại xúi khiến hẳn ngồi gần cô . Quả đất không phải hình elíp , mà là hình tròn thật rồi

Cô chống cằm , quay mặt về phía hẳn :

- Anh cũng học tiếng Nhật nữa hả ?

Triệu Nguyên im lặng hơi lâu . Vào lúc Nhất Phương nghĩ hẳn sợ cô quá nên lú lười thì hẳn lên tiếng , giọng trầm trầm :

- Tiếng Nhật là cái gì mà tôi không học được ?

- Ồ đâu có gì , chỉ tại tôi thấy ngạc nhiên.

Mắt cô chợt lóe lên tinh quái :

- Anh không sợ ngồi gần tôi sao ?

Triệu Nguyên nghiêm nghị hỏi lại :

- Vậy cô không sợ ngồi gần tôi sao ?

- Sợ quá trời đi chứ

Nhất Phương buột miệng nói . Rồi vội im bặt . Đúng là đồ ngốc . Sợ hẳn thì sợ . Nhưng nói ra làm gì cho hẳn lên mặt . Cô bèn hếch mũi.

- Nói đùa thôi chứ tại sao tôi phải ngán anh . Tôi chả biết sợ ai ca?

- Dững cảm vậy sao ? Hy vọng tôi không nghe lầm

Giọng châm biếm kín đáo của hẳn làm Nhất Phương hơi ớn . Cô len lén nhìn hẳn . Nụ cười nửa miệng làm khuôn mặt hẳn có một vẻ chế giễu đặt biệt . Có trời mới biết hẳn đang nghĩ gì . Đúng là một con người khó hiểu

Nhất Phương chống cằm nhìn lên bảng . Nghĩ đông nghĩ tây . một lát cô chợt phát hiện một điều khá ngộ nghĩnh về nhân vật ngồi bên cạnh . Đúng là một mối quan hệ đặt biệt . Lạ không lạ mà quen cũng không quen , không là bạn nhưng cũng không hoàn toàn xa lạ . Ngộ ghê mà lâu nay cô không nghĩ ra.

Mà hắn lại là người đặt biệt nữa chứ . Nhìn bề ngoài hắn rất trầm tĩnh , ít nói và có vẻ phớt lờ mọi thứ . Hắn làm ngưO8'i ta có cảm tưởng mọi người chỉ là củ khoai trong mắt hắn . Vậy nhưng mấy lần hắn phản công Nhất Phương thì cô đau ra trò . Nếu không phải là người tinh nghịch thì ắt không nghĩ ra được mấy trò như vậy bao giờ

Không hiểu ma xui quỷ khiến gì mà cứ gặp hắn hoài

Chưa khi nào Nhất Phương học nghiêm chỉnh như hôm nay . Cô không quay tới quay lui , cũng không "vô tình" làm rơi tập dưới chân Triệu Nguyên .

Bây giờ thì cô thật sự ngán hắn . Trêu vào hắn thì chỉ tổ thiệt thân.

Thật ra cô chỉ nghĩ tới Triệu Nguyên thì gặp hắn , tan học ra cô quên hắn ngay . Cô có quá nhiều việc bận rộn , lu bu cả đầu óc . Nhớ tới hắn làm gì Mới đó mà đã đến sinh nhật Bảo Trâm . Buổi tối ba người vào một quán ăn khá sang trọng . Phía sau nhìn ra sông . Cả ba chọn một bàn khuất góc quán ngó ra bờ sông yên tĩnh . Vừa ăn vừa nói chuyện thật vui . Nhưng sang phần tráng miệng thì hầu như Nhất Phương không tham gia câu chuyện , chỉ có Thường Sơn và Bảo Trâm là tâm đắc nói mãi . Bảo Trâm say sưa nói về những tư tưởng vĩ đại của Khổng Tử . Rồi kết luận :

- Anh có thấy xã hội bây giờ thực dụng quá không . Hầu như những giá trị đạo đức đều bị xem nhẹ . Càng nghĩ em càng thấy chán ghê.

- Dù sao em cũng còn trẻ . Bi quan sớm vậy.

Bảo Trâm trầm ngâm :

- Bây giờ người ta cứ đua nhau học mấy ngành thời thượng để ra làm giàu . Như khóa của em nè , có ai dám học đâu . Học triết là để biết cách xử sự cho ra vẻ người có học . Con người chứ đâu phải con vật mà chà đạp lẫn nhau.

Nhất Phương gương mặt nhìn Bảo Trâm :

- Gì mà nặng lời dữ vậy Trâm . Thì con người chẳng qua chỉ là một loài vật cao cấp thôi mà

- Chính vì cao cấp nên phải sống cao thượng chứ

- Bảo Trâm nói đúng đó Phương . Dù sao thì nên tăng căn bản của con người vẫn là tư tưởng triết học

Nhất Phương cười khì :

- hì hì , trong đầu em chả có tí triết lý nào cả . Vậy mà em vẫn sống nhàn.

- Bởi vậy Phương cần phải cải tạo lại tư tưởng mới được - Bảo Trâm tư lự.

Nhất Phương che miệng cười :

- Ủ , mình cũng ráng chờ cho cái đầu triết lý của Trâm hấp thu hết tư tưởng của mấy nhà triết lý xong thì mình sẽ cải tạo

Bảo Trâm nói một cách chắc chắn :

- Triết học là nền tảng của tư duy con người . Không có triết thì xã hội con người không thể tồn tại

- Vậy sao , vậy chắc hồi đó Khổng Tử sống bằng không khí để xây dựng nền

tảng xã hội quá . Nhưng mình thì khác . Mình phải ăn xong mới hoạt động được

Nói rồi cô kéo đĩa trái cây về phía mình . Bóc trái nho cắn giữa hàm răng .

Bảo Trâm nhìn Thường Sơn :

- Anh thấy nó chứng minh hùng hồn chưa . Đúng là sống để ăn . Chúc Phương ngon miệng

- Cảm ơn.

Nhất Phương lại cúi mũi xuống đĩa trái cây . Để mặt cho Sơn và Bảo Trâm tiếp tục tranh luận . Cô nghe Sơn hỏi :

- Mai mốt ra trường em làm gì ?

- Em chưa biết . Nhưng em biết chắc là em sẽ làm lãnh đạo hay đứng đầu một cơ quan nào đó . Phải có những người được trang bị lý luận như tụi em mới có thể lãnh đạo chứ

Nhất Phương không nhịn được , cô phá ra cười :

- Đúng đó Trâm . Đợi công ty nào làm ăn thua lỗ Trâm tới đó lãnh đạo người ta giải thể là bảo đảm thành công.

Thường Sơn mỉm cười :

- Em hay châm chích Bảo Trâm lắm hả Phương ?

- Đâu có tại hôm nay nói chuyện với anh nên nhỏ Trâm mới triết vậy chứ .

Bình thường tụi em hợp rơ lắm . Em đã nhất quyết không xen vào rồi mà nó cứ nói triết hoài em chịu không được . Thì thôi , em ăn tiếp đây.

Thường Sơn và Bảo Trâm tiếp tục câu chuyện :

- Đúng là học bên xã hội thì khả năng lý luận rất vững . Nhưng em cũng phải thấy là xã hội bây giờ cạnh tranh rất nhiều . Mình phải thật sự có khả năng thì mới đứng nổi

- Em biết chứ . Nhưng em tin là em sẽ không thua ai . Anh Sơn biết không , thầy em bảo em là học trò duy nhất nắm vững lý luận đấy

Nhất Phương che miệng ngáp dài . Câu chuyện lằng nhằng của hai người làm cô chán muốn chết được . Cô cảm thấy cả hai có chút gàn gàn dở dở .

Vậy mà họ nói say sưa , quên bẵng có cô ngồi bên cạnh

Nhất Phương loay hoay trên ghế , eo tới ẹo lui vể mỗi lưng . Cuối cùng chịu hết nổi , cô lên tiếng :

- Về nghe quý vị . Buồn ngủ quá .

Đêm Dạ Vũ

Chương 3

Mặc cho cô than thở , Thường Sơn và Bảo Trâm vẫn không dứt nổi câu chuyện . Nhất Phương nói mãi đến lúc cô nổi giận thật sự và cương quyết đòi về , Thường Sơn mới miễng cường chiều ý cô.

Đối với Bảo Trâm và Thường Sơn thì đây là buổi đi chơi thú vị . Nhưng Nhất Phương thì chán chết được . Cô tự hứa sẽ không đi chơi thế này nữa . Toàn là làm nhân vật thứ ba thứ thái . Lần đầu tiên cô thấy Thường Sơn nói chuyện một cách tâm đắc say sưa như vậy . Cô với anh yêu nhau như chử chả bao giờ nói nhiều với nhau . Hình như hợp với Bảo Trâm hơn cô. Hình như không hiểu Nhất Phương đang giận , Thường Sơn vô tình :

- Bạn em nói chuyện hay lắm đó Phương . Anh chưa thấy cô gái nào sâu sắc như vậy . Xã hội bây giờ con gái hay chạy theo lối sống thực dụng . Còn cô thì vẫn giữ được sự khiêm tốn , bình dị hay đó chứ

"nó mà khiêm tốn . Nói chuyện kiêu hãnh không chịu được mà anh bảo khiêm tốn" . Nhất Phương nghĩ thầm . Nhưng cô chỉ im lặng . Hình như cô bắt đầu nhận ra khía cạnh mới trong tính cách của Bảo Trâm . Nó làm cô không thích lắm . Nhưng không thể nói ra.

Cô đã tự hứa sẽ không có cuộc đi chơi tay ba nữa . Nhưng có muốn tránh cũng không khỏi . Vì chính Bảo Trâm và Thường Sơn đặt cô vào tình trạng tiến không muốn mà thoái cũng không xong.

Chiều nay về phòng thì đã thấy Thường Sơn đang nói chuyện với Bảo Trâm . Thấy cô đẩy cửa bước vào , anh mỉm cười :

- Tối nay toà soạn tổ chức buổi giao lưu với diễn viên . Anh biết em mê mục này lắm . Sửa soạn đi cùng , Bảo Trâm cũng đi nữa

Nhất Phương hơi ngần ngừ . Dĩ nhiên là cô sẵn lòng đi chơi rồi . Tới chỗ đông đúc vui nhộn là cô chịu lắm . Nhưng Sơn lại rủ cả Bảo Trâm . Có khi nào họ bỏ mặt cô một mình để chuyện trò với nhau không . Bị bỏ rơi hai lần là cô bị dị ứng lắm rồi

Thấy cô đứng suy nghĩ , Nhất Phương giục :

- Anh phải tới sớm để chuẩn bị nữa . Nhanh đi nhe ?

Bảo Trâm cũng hoa. theo :

- Anh Sơn chờ Phương cả tiếng đồng hồ rồi đó . Lẹ lẹ đi.

Nhất Phương khẽ nhún vai , rồi lấy đồ đi vào phòng tắm . Cô không đi vì bị hối thúc , mà vì ý thích của chính mình . Và lại ở chỗ ồn ào như vậy , hai người ngồi rủ rỉ triết lý thì ai coi cho.

Đúng như cô nghĩ , cả buổi tối Thường Sơn bận chạy lui trong hội trường .
Thỉnh thoảng anh xuống ngồi bên cô . Rồi lại đi . Hầu như anh không nói
với Trâm câu nào.

Nhưng lúc ra về . Bảo Trâm chủ động rủ đi uống cà phê Nhất Phương lắc
đầu :

- Thôi về , tối rồi.

- Mình ngồi chơi chút chứ có lâu đâu mà sợ trễ . Nhất Phương định phản đối
tiếp thì Thường Sơn đã lên tiếng :

- Hay là mình ghé uống nước chút nghe em.

- Thôi , tối rồi

Bảo Trâm chạy sát vào xe Thường Sơn :

- Đến chỗ quán hôm trước đi anh Sơn.

- OK . Thường Sơn gật đầu

Nhất Phương im lặng . Cô không muốn phản ứng quyết liệt vì như vậy thì
tạo thêm ấn tượng cho cả hai . Cô đi vào quán mà trong bụng giận ứ hơi .

Đúng như cô nghĩ . Thường Sơn và Bảo Trâm nói chuyện mưa nắng với cô
một lát rồi bỏ mặc cô ngồi đó . Tiếp tục đề tài hứng thú của mình

Nhất Phương im lặng ngồi nhìn vắn vơ ra đường . Cô không mang đồng hồ
nên không biết là mấy giờ . Nhưng nhìn các cặp tình nhân cứ lần lượt rời
khỏi quán , cô biết là khuya lắm rồi. Cô sốt ruột :

- Về thôi quý vị . Coi chừng ký túc xá đóng cửa

Nhưng lời nói của cô như mưa rơi trên lá . Chẳng ai để ý nghe . Thường Sơn
đang thao thao bất tận về một đề tài nhân sinh . Còn Bảo Trâm thì chăm chú
nghe. Thỉnh thoảng lại phụ họa vài câu đồng tình . Nhất Phương thấy mình
lô bịch vô cùng . Cô ngồi im chịu đựng

Đến lúc cô chủ quán đến nhắc , họ mới chịu chấm dứt câu chuyện . Và trên
đường về cả hai lại tiếp tục đề tài cũ . Nhất Phương ngồi phía sau Thường
Sơn . Cố kiềm chế cơn giận và tự hứa đây là lần đi chơi cuối cùng

Và đến nơi thì ký túc xá đóng cửa . Cả ba bối rối đứng im nghĩ cách gọi
người mở cổng . Nhất Phương giận run lên . Nước mắt cô ứa ra rồi khóc tím
tím . Bảo Trâm xuýt xoa :

- Mình mê nói chuyện quá . Đâu ngờ khuya dữ vậy.

Thường Sơn cười như biết lỗi :

- Đừng giận anh nghe Phương , sao lúc này em không nhắc.

"Tôi nhắc mà hai người có chịu nghe đâu" Nhất Phương tức tối nghĩ thầm .

Nhưng không thềm nói . Chỉ đứng khóc thút thít . Thường Sơn quính lên :

- Đừng khóc Phương , anh xin lỗi . Mai mốt anh không đề chuyện này xảy ra
lần nữa đâu.

- Không bao giờ có lần sau nữa đâu . Tôi ghét hai người lắm . Bây giờ làm
sao mà cô đây . ..

Thường Sơn suy nghĩ một lát :

- Hay tối nay về nhà anh ngủ đờ . Xem như em với Bảo Trâm về nhà đi . Đúng là không còn cách giải quyết nào khác . Nhất Phương đành gật đầu . Thế là cả ba kéo đến nhà Thường Sơn . Dọc đường mặc cho anh năn nỉ , cô một mực lặng thinh . Thật ra chuyện về trễ không làm cô giận lắm . Nhưng sự thân mật giữa hai người thì cô không chịu nổi.

Đến nhà Thường Sơn thì đã 12 giờ . Nhất Phương chỉ muốn đi ngủ . Nhưng Thường Sơn không hiểu . Anh đến cassette lựa một băng nhạc mà cô thích . Rồi pha cà phê bày ra bàn . Trên bàn còn có đĩa bánh mà cô thích . ba người ngồi nhấm nháp cà phê và nghe nhạc . một lát sau thì Nhất Phương quên khuấy đi sự giận hờn . Cô nhịp chân hát khẽ theo bản nhạc . Rồi vui vẻ đứng lên kéo tay Thường Sơn :

- Nhảy bản này đi anh.

Thường Sơn cười bối rối :

- Anh không biết nhảy . Em biết tính anh rồi mà

- Chán anh quá

Nhất Phương vừa nhún chân , vừa đẩy Thường Sơn ra . Cô quay tròn theo điệu nhạc , quay vòng một cách hứng phấn . Nhìn cô sôi nổi trẻ trung và tràn đầy sức sống.

- Anh có thấy nhỏ Phương sống theo thời thượng quá không ? Hầu như nó không có thời giờ để dừng lại suy nghĩ , chỉ lao tới mà thôi.

Thường Sơn xoay xoay ly cà phê , cười trầm tư :

- Tính cổ là vậy . Sống hết mình và tận dụng thời giờ để hoạt động . Nhiều lúc anh cũng buồn vì thấy mình bị bỏ quên . Nhưng bù lại , gặp cổ lúc nào anh cũng thấy vui.

- Đúng rồi tính nó vui nhộn , lại gần nó không thấy chán . Em thì khác . Em thích đứng riêng mình một góc , nhìn và quan sát người ta sống , từ đó rút ra cho mình những kinh nghiệm

- Em còn nhỏ mà chín chắn thật . Lấy thất bại của người khác làm bài học cho mình . Em hay đấy

Bảo Trâm cười khiêm tốn :

- em đâu có gì hay , chỉ tại em thích nghiêng về nội tâm mà thôi.

- Anh cũng vậy , anh quan niệm con gái thì tâm hồn phải như giếng sâu . Dò hoài không thấy đâu là tận cùng

Ngay lúc đó Nhất Phương đến ngồi phịch xuống ghế , thở dốc :

- Ôi , mệt quá trời

Bảo Trâm đẩy ly trà về phía cô :

- Uống đi cho đỡ mệt - Cô nói như nhận xét - Phương lúc nào cũng ồn ào .

Chẳng chịu ngồi yên bao giờ . Hình như tay chân Phương có gần lò xe sao ấy

Nhất Phương nhăn mũi :

- Ngồi yên chán chết , như bà cụ ấy
- thì mình cũng hay ngồi suy nghĩ một mình đây , cô thấy chán đâu.
- Trâm giống bà già thấy mồ . Tối ngày cứ ngồi đó tâm ngâm nhưng tư tưởng cao siêu của Khổng Tử . Mình thấy như vậy cũng hay . Nhưng thời bây giờ khác như vậy cũng hay . Năng động là thượng sách . Khỏi sợ bị lạc hậu.

Bảo Trâm phản đối :

- Mình thấy Phương sống thời thượng quá . Học thì chọn khoa Đông Nam Á , hết lấy bằng Pháp văn rồi đến tiếng Nhật . Thấy Phương sống hiện đại mà mình phát chóng mặt . Coi chừng ế đó.

Nhất Phương hếch mặt :

- Không dám ế đâu . Như Trâm mới là sợ ế đó . Tối ngày cứ chẳng làm gì , chỉ suy nghĩ , triết lý . Mai mốt ra trường Trâm không thể biến tư duy đó thành vật chất đâu . Lúc đó Trâm sẽ thấy mình lạc lõng và sinh ra chán đời . Mình đã thấy trước viễn ảnh đó rồi.

Bảo Trâm nói kiêu hãnh :

- Mình sinh ra để làm chức năng lãnh đạo . Không việc gì phải bon chen . Mình không thèm làm như vậy , tầm thường lắm.

Nhất Phương nhăn mặt :

- Trâm cứ sống trên mây và tự huyền hoặc mình không à . Trâm tưởng tượng mình như một nữ thánh không thèm dấn thân vào cuộc sống bon chen . Nhưng thật ra là Trâm không đủ bản lĩnh và tài năng , lúc nào cũng tự giấu mình , lừa dối bản thân mình

Thường Sơn khoát tay :

- Em không nên đánh giá Bảo Trâm như vậy . Cô có cái hay riêng của mình Phương à

Bảo Trâm hình như bị tự ái . Cô nói gằn :

- Anh Sơn không cần bênh em . Còn Phương nữa . Phương cứ cho rằng sống hiện đại là hay Nhưng Phương đã đánh mất nền tảng căn bản của con gái . Đó là đời sống nội tâm , trí tuệ và sự sâu sắc.

Nhất Phương hình mũi :

- Nếu ngồi đó huênh hoang về tư tưởng cao cả để thể hiện nội tâm , thì mình có thể nói ngày này qua ngày kia. Nhưng mình thì khác . Đời sống tinh thần của mình thể hiện qua hoạt động . Trâm có thấy ai bảo mình vô vị nhạt nhẽo chưa nào . Đâu phải nói nhiều mới là người sâu sắc

Thường Sơn mỉm cười :

- Em nói vậy không đúng . Nói nhiều thì không thể đánh giá là có nội tâm , chủ yếu là lời nói có giá trị , thông qua những gì mình nói để người ta nhận ra cái đẹp của tâm hồn . Đó mới thật sự là sâu sắc.

Nhất Phương cũng bị chạm tự ái . Rõ là Thường Sơn đang bênh vực Bảo Trâm . Cô hếch mặt lên châm chọc :

- Nói chung ai hay triết lý gàn dở hợp với anh , thì đó là người có tâm hồn chứ gì

- một phần thôi. Nhưng anh thấy em đừng nên xem thường những gì Bảo Trâm nói . Em sống thời thượng quá . Cứ mãi mê theo đuổi cái hào nhoáng , anh sợ có ngày em thất bại

Bảo Trâm họa theo :

- Anh Sơn nói đúng đó . Mình nhớ danh ngôn có câu đại khái thế này . Tôi tìm hạnh phúc cho mình bằng cách kiềm chế những tham vọng , chứ không phải làm thỏa mãn nó . Phương nhiều tham vọng quá , sợ có ngày sẽ nhận ra mình đánh mất chân giá trị của cuộc sống

Hết Thường Sơn rồi đến Bảo Trâm thay phiên nhau phê phán cô Mỗi người có một cách nói . Nhưng cả hai tỏ ra rất hợp nhau. Cả hai làm cho Nhất Phương nghĩ rằng mình là người bỏ đi rồi . Điều đó làm cho Nhất Phương bị xúc phạm , tự ái bùng bùng

Cô muốn hét lên , muốn bảo hai người hãy cút đi. Nhưng cô cố kìm cơn giận . Ghen tuông lúc này chỉ chứng tỏ mình là người tầm thường . Đó là một cách tự hạ thấp mình . Nhất Phương sống vô tư vui vẻ . Nhưng đâu phải là thiếu bản lĩnh . Cô chỉ nhướng mắt :

- Không ai giương thuyền ra biển khi đang có sóng . Mình thấy bọn mình đang giận vì bất đồng quan điểm . Có lẽ nên ngưng tranh luận vậy . OK ?

Bảo Trâm không hiểu ý , vẫn ngoan cố lần tới :

- Nhưng vậy là Phương thừa nhận quan điểm của Phương là sai rồi . Đúng không ?

Nhất Phương im lặng . Giọng Bảo Trâm đầy vẻ tự hào :

- Anh Sơn thấy không , cuối cùng thì ý kiến của em cũng là chân lý . Không thể phủ nhận nó được bằng chứng là nho ? Phương nói không qua nổi em đây

Thấy nụ cười trên môi Thường Sơn , Nhất Phương cười nhạt . Ngay cả anh cũng không hiểu cô Vậy mà cả hai tự hào mình là người sâu sắc , tinh tế và hiểu thấu lòng người . Cô đứng dậy , nói một cách vô cảm :

- Đâu phải chỉ có người hùng biện mới thuyết phục được người ta đồng quan điểm với mình bằng sự im lặng . Mà ngay cả những người vô duyên vẫn có khả năng làm cho người khác không muốn nói - Cô nhìn hết người này đến người kia , cười lạnh lùng - Tôi nói như vậy quý vị thấy có triết lý không . Có thể hiện nội tâm sâu sắc và trí tuệ không ?

Thường Sơn hiểu cô đang giận , anh nói như dỗ dành :

- Anh đâu có phê phán em điều gì đâu. Lúc nào em cũng dễ thương trong mắt anh . Đừng giận như vậy , Phương

Nhất Phương quay mặt chỗ khác :

- Em có thể ngủ được chưa ?

Cô theo Thường Sơn vào phòng ngủ . một mực không trả lời những câu hỏi của anh . Thường Sơn giăng màn cho cô rồi cúi xuống hôn cô . Nhưng Nhất Phương né đầu tránh . Anh đành nói nhỏ :

- Chúc em ngủ ngon

Cô chờ cho anh đi ra mới nằm xuống giường . Ngoài phòng khách im lặng một lát . Rồi tiếng Bảo Trâm nói như giận dỗi . Hình như Thường Sơn năn nỉ thuyết phục cô . Nhất Phương cắn răng , vùi mặt vào gối . Cô cảm thấy một sự đổ vỡ đang diễn ra trong cô . Và một mối quan hệ mật thiết đã hình thành giữa Thường Sơn và Bảo Trâm . Có ngăn cản được họ hay không ? Điều đó cô thật sự không dám tin chắc nữa

Nhớ lại lúc mình đã nặng lời với hai người . Nhưng cô không hối hận . Bảo Trâm đã bắt cô phải cư xử như vậy . Làm sao cô có thể im lặng để bị khích bác chứ . Cô cảm nhận tình bạn giữa hai người bắt đầu rạn nứt . Nhưng không có ý did . nh hàn gấn

Nằm im nghe Bảo Trâm và Thường Sơn nói chuyện ngoài phòng khách . Con giận của cô mỗi lúc một tăng . Và biết mình sẽ không tha thứ cho sự thân mật đó

Mấy ngày sau , hông những chi ? Nhất Phương , mà ca ? Bảo Trâm cũng cảm nhận sự rạn vỡ trong tình bạn . Cả hai vẫn cố nói chuyện bình thường . Nhưng tuyệt đối không nhắc đến Thường Sơn và cái đêm ở nhà anh . Nhưng tránh một ấn tượng khó chịu

Sáng chúa nhật , Nhất Phương đạp xe lang thang ra đường . Cô cố tình tránh mặt Thường Sơn . Mỗi lần nghĩ đến anh , cô chỉ có cảm giác buồn và giận . một nỗi giận hờn hông sao giải thích được , vì mọi việc đều rất mơ hồ di ngang qua một biệt thự có giàn hoa tím . Nhất Phương dừng lại , ngắm nghía những cụm hoa phơn phớt tím . Cô không biết đó là hoa gì . Nhưng rất thích nhìn nó . Thành phố này có đến triệu triệu ngôi nhà đẹp . Nhưng tìm đâu ra được một nhà có trồng hoa đẹp như thế

Ngắm nghía một lát , cô ngó nghiêng vào nhà thăm dò , rồi dựng xe bên bờ tường , bạo dạn nhón chân ngắt nhanh một cụm hoa

Nhưng cô chưa kịp bé nhánh hoa , đã nghe tiếng nhấn kèn ỉnh ỏi . Cô giật mình quay lại . một chiếc du lịch đang lặn bánh ra đường . Cánh cổng mở toang . Cô hét hồn vội dắt xe , đạp thật nhanh rẽ vào một ngã tư Tim đập thình thịch vì hồi hộp

"Nhất như thỏ" Nhất Phương nghĩ thầm , rồi bật cười một mình . Qua phút hết hồn rồi , k cô thấy mình ngớ ngẩn không thể tưởng tượng . Hái trộm một cụm hoa thì đã sao chứ . Không lẽ chủ nhân ngôi biệt thự đó ăn thịt được cô Nhất Phương định quay trở lại bẻ một nhánh về cắm vào bình hoa . Nhưng

cô đã đi một đoạn xa q ua . Trở lại thì làm biếng . Để mai vậy
Nhưng một việc không ngờ nhất đến với cô . Y như chuyện thần thoại . Buổi chiều đến trung tâm ngoại ngữ . Nhất Phương thấy chỗ ngồi của mình có một bó hoa tím . Giống hệt loại hoa ở biệt thự cô đi ngang lúc sáng . Nhất Phương loay hoay vạch bó hoa tìm xem có mảnh giấy phép trong đó không . Nhưng tuyệt đối không một dòng chữ . Không một lời để tặng . Ai thế nhỉ ? Cô đưa mắt nhìn trong lớp . Cố đoán xem ai có thể là chủ nhân bó hoa . Nhưng cô không đoán được ai ca ?

Cô len lén nhìn Triệu Nguyên . Hy vọng tìm thấy một cử chỉ khác lạ của hắn . Hắn ngồi kế bên cô Có thể là chủ nhân bó hoa lắm chứ . Nhưng mặt hắn vẫn thản nhiên như mọi ngày . Thậm chí không hề ngó bó hoa của cô hay buông một lời bình phẩm . Vậy thì chắc chắn không phải của hắn rồi
Buổi tối về phòng , Nhất Phương hí hửng cắm mấy cành hoa vào bình đặt ở kệ sách . Giá mà ngày nào cũng có hoa để ngắm thì thích thật
Cách một buổi chiều , chiều hôm sau nữa cô đi học ngoại ngữ , vẫn thấy một phép lạ như thế . Chỗ bàn của cô có một hoa tím không ghi lời tặng . Nhất Phương thấy mình giống cô Tấm quá . Chỉ ao ước là được mãi nguyên ngay
Liên tiếp mấy ngày sau cũng vậy . Cứ mỗi lần đến lớp ngoại ngữ là có hoa . Ban đầu Nhất Phương không nghĩ gì ngoài ngạc nhiên . Nhưng từ từ cũng đâm ra nghĩ . Nếu nói không khiêm tốn thì rõ ràng có một cây si đang thâm chinh phục cô . Nhưng không biết đến chừng nào nhân vật đó mới xuất đầu lộ diện

Tối này thầy đến hơi muộn , lớp học nó chuyện nhao nhao . Ngồi yên mà không có ai nói chuyện cũng buồn

Nhất Phương bèn lấy cây thước khều tay Triệu Nguyên , khi hắn quay lại , cô chìa bó hoa ra :

- Anh thấy hoa của tôi có đẹp không ?

Triệu Nguyên im lặng chán chê , rồi buông một câu :

- Đẹp

- Này , mấy lần anh vào trước tôi , anh có thấy ai đặt nó ở đây không vậy ?

- Tôi không biết

Hắn nhìn ngón tay cô mân mê cánh hoa , rồi hỏi một cách quan tâm :

- Cô thật sự không biết chủ nhân của nó à ? Cũng không đoán được à ?

- Làm sao tôi đoán được . Ai mà giấu mình kỳ ghê , không biết họ nghĩ gì nữa

Mắt cô chớp lấp lánh vẻ tinh nghịch . Cô cười láu lỉnh :

- Chắc có ai thấy tôi đẹp nên thích tặng hoa . Tôi đoán đúng chứ hả . Này , thế anh có thấy tôi xinh không ?

Triệu Nguyên nhướng mắt nhìn cô , như chế giễu . Rồi nói vừa nghiêm chỉnh , vừa hài hước :

- Cô giống Sophia Macau , chỉ khác có khuôn mặt
Nhất Phương vẫn ngoan cổ mũi cô hếch lên :

- Nhưng anh phải thấy là tôi xinh chứ . Không biết mắt mũi anh để đâu mà không thấy là tôi đẹp . Rõ là anh ganh tị với tôi
Cô chúi đầu vào tay , cười khúc khích . Triệu Nguyên không nói gì . Chỉ lắc đầu như chịu thua . Rồi nhìn đồng hồ . Thầy đến trễ 10 phút rồi
Nhất Phương chống cằm nhìn mọi người một cách chán chê , rồi chép miệng :

- Ngồi không chán ời là chán . Chơi carô không anh Nguyên
Không đợi hấn đồng ý hay không . Nhất Phương tinh nghịch thò tay lấy quyền tập của hấn . Dứt ra đôi giấy ở trang giữa rồi đi trước một nước cờ . Triệu Nguyên đứng đỉnh rút cây viết trong túi áo , gạch dấu x tiếp theo chữ o của cô . Chỉ loáng một cái . Cả hai đã chơi xong một nước . Nhất Phương phần khởi và khoái chí lắm . Cô thắng hấn một lượt ba bàn . Nhưng liên tiếp mấy bàn sau thì cô thua tí bi ?
Cô nổi sùng liếc hấn tơi bời . Nhưng hấn vẫn tỉnh bơ , thắng hết bàn này đến bàn khác . Thậm chí còn nói như trêu tức cô :

- Thật tình là tôi không muốn thắng . Nhưng cô cứ thua hoài thì tôi biết làm sao

- Hứ

- Bàn này cô "chịu khó" thắng đi vậy.
Nếu không có thầy vào lớp chấm dứt giờ rảnh rồi , thì chắc Nhất Phương sẽ còn thua thêm mấy bàn nữa . Cô mở tập ra mà trong bụng cứ ầm ục . Tên Triệu Nguyên này thật là đáng ghét . Làm cô cụt cả hứng . Từ đó giờ cô là vua chơi cờ carô . Chơi với ai cũng chỉ có thắng . Kể cả Thường Sơn . Vậy mà cô lại thua Triệu Nguyên . Thua một hơi cả chục bàn . Không nổi sùng sao được.

Nhất Phương nhất định sẽ chơi cho hấn một cú đau ra trò . Nhưng nghĩ hoài không ra . Cuối cùng cô đành tự an ủi bằng cách hứa với lòng sẽ đợi một dịp nào đó.

Chiều nay đang giờ học . Nhất Phương chợt nghe tín hiệu phát ra bên cạnh . Cô chưa biết đó là gì đã thấy Triệu Nguyên rút phonelink trong túi áo ra . Đọc lướt dòng nhắn tin trong máy rồi bỏ nó vào túi . Cô nhìn hấn một cách thắc mắc . Thì ra Triệu Nguyên đã đi làm . Mà lại làm gì đó ở vị trí khá cao . Chứ nếu còn đi học thì hấn dùng phonelink làm gì.
Một ý nghĩ chợt lóe trong đầu . Cô nói như tò mò :

- Anh có máy gì vậy ? Cho tôi xem với.

Triệu Nguyên rút máy đưa cho Nhất Phương . Cô cầm lên ngắm nghía :

- Tôi chỉ thấy người ta quảng cáo trên báo chứ chưa sử dụng bao giờ . Máy này số mấy vậy ?

Triệu Nguyên không nói lảng lạng ghi sổ máy vào góc tập của cô . Không thấy nụ cười tinh quái trên môi cô . Nhất Phương nhìn lướt qua , rồi xếp tập như rất lơ đãng . Chẳng qua cô bắt buộc phải hồi vì lịch sự thôi.

Một tuần sau , đang chuẩn bị đến lớp ngoại ngữ thì Triệu Nguyên nhận được lời nhắn trong máy của Hạnh Phương.

" Thầy Trí đang nằm bệnh viện . Lớp tập họp ở cổng sau lúc sáu giờ . Đến đó ngay lớp chờ . Hạnh Phương . "

Nhất Phương đến lớp hơi sớm . Hồi hộp chờ tác dụng của tin nhắn do cô đạo diễn . Quả thật chiều nay Triệu Nguyên không đến lớp học . Hình dung về ngõ ngàng của hắn khi đứng trước cổng bệnh viện . Cô cứ cười mím một mình . Chưa khi nào chọc ai mà cô khoái chí hơn thế . Nhất là người đó là Triệu Nguyên , vui dễ sợ.

Giờ học sau , Nhất Phương đi hơi sớm . Cô hồi hộp chờ phản ứng của hắn . Triệu Nguyên vẫn giữ thái độ tỉnh bơ . Hắn không tỏ vẻ gì là nghi ngờ hay muốn hỏi tội cô . Nhất Phương giả vờ cầm bó hoa như ngắm nghía . Nhưng mắt lại không ngừng quan sát hắn . Cuối cùng cô tin chắc hắn không nghi ngờ gì cô cả . Tin đó là do Hạnh Phương nhắn kia mà . Hắn có tức quá thì đến hỏi tội Hạnh Phương , mắc gì đến cô.

Vào lúc Nhất Phương yên trí mình hoàn toàn yên ổn thì Triệu Nguyên chột chìa qua cho cô một bức tranh . Hắn mỉm cười :

- Đẹp không ?

Nhất Phương cầm lên ngắm . Có mù đến đâu cô cũng nhận ra mình trong đó . Hắn vẽ theo lối ký họa khuôn mặt cô với đôi mắt tròn xoe sợ hãi , bên cạnh là con mèo giơ con chuột lơ lửng trước mắt cô . Phía dưới nữa là dòng chữ thật to HÃY ĐỀ PHÒNG.

Đúng là dọa con nít . Nhất Phương hiểu ngay thâm ý của hắn . Cô quay lại , le lưỡi nháy hắn :

- Dọa con nít hả ? Anh sợ chuột thì có . Hôm nào tôi mang vài con đem vô thì đừng năn nỉ tôi tha nhé . Xi , chuột mà cũng dọa , tức cười ghê.

Triệu Nguyên không trả lời . Chỉ khẽ nhướn mắt như bảo "rất hân hạnh" . Rồi hắn cười cười , nụ cười có vẻ vô hại . Nhưng đối với cô thì dễ ngán vô cùng.

Đúng là Triệu Nguyên chơi đòn tâm lý còn "dã man" hơn cả trò con nít của Nhất Phương . Vì mấy ngày sau đó cô bắt đầu ngán thực sự . Vào lớp mà cô cứ hồi hộp sợ một chú chuột nào đó từ trên trời rơi xuống . Hoặc xuất hiện đột ngột trong ngăn bàn với tiếng kêu chít chít . Nghĩ đến đó cô đã thấy lạnh người . Bị đe dọa tinh thần kiểu đó thì học gì nổi mà học.

Ban đầu Nhất Phương định đấu trí với hắn tới cùng . Nhưng cuối cùng sợ quá cô hết lì nổi . Tối nay tan giờ học , cô đuổi theo Triệu Nguyên trên hành lang !

- Anh Nguyên . Tôi hiểu anh muốn dọa tôi cái gì rồi . Nhưng tôi không có đùa đâu . Anh mà đem chuột vô nhát tôi thì thôi sẽ la toáng lên cho thầy biết đó.

Triệu Nguyên làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Cái gì mà đem chuột vào lớp . Bộ tôi rảnh lắm sao mà làm chuyện đó . Cô tưởng tượng gì vậy ?

Nhất Phương bậm môi , nói một hơi :

- Tôi không tưởng tượng , tôi mà không hiểu anh thì ai hiểu . Anh ác lắm , anh biết bị tôi lừa nhưng không thèm nói . Mà dùng cách hù dọa tôi . Để cho tôi một án treo lơ lửng . Ác vừa vừa thôi chứ.

Triệu Nguyên đứng hần lại , nhìn vào tận mắt cô:

- Cuối cùng thì cô cũng tự thú nhận . Có thể chứ . Vậy thì hãy khai thật . Tại sao cô bày ra trò đó để gạt tôi . Hừm , lúc cho cô số phonenumber tôi không nghĩ ra . Ai ngờ cô . ..

- Tôi đùa thôi mà.

- không phải đùa , cô muốn trị tôi về tội đã dám chơi cờ thắng cô.

Đúng là chưa có ai hiểu cô hơn hẳn . Nhất Phương nhấp nháy mắt :

- Đúng là có . Nhưng tôi chỉ làm anh què một chút . Còn anh thì làm tôi hồi hộp dài dài . Sao anh ác quá vậy.

Triệu Nguyên nói như lơ đãng :

- Hôm đó cô nói rất hùng hồn rằng cô không hề sợ chuột . Tôi cũng đồng ý như vậy . Chuột là cái gì mà phải sợ chứ.

Biết là có chối cũng không xong , Nhất Phương đành thú nhận :

- Đúng là tôi có sợ . Rất sợ . Và sợ quá nên tôi nói cứng thế thôi . Anh biết vậy rồi thì đừng nhát tôi nhé . Hứa nhé.

Triệu Nguyên quay lại , nheo mắt :

- Tôi đâu có ác với con gái đến vậy . Nam nhi đại trượng phu mà.

"Đại trượng phu con khỉ" Nhất Phương quay lưng đi . Bụng thâm rửa hần không ngớt . Hần mà không ác thì ai ác hơn . Chơi kiểu tra tấn tinh thần người ta như vậy còn bảo là không ác . Xí .

Đêm Dạ Vũ

Chương 4

Cửa phòng gõ nhẹ nhẹ như thận trọng . Nhưng Bảo Trâm vẫn nghe được .
Cô ngồi dậy chạy ra mở cửa . Khẽ thốt lên khi nhận ra Thường Sơn :

- A cả tuần nay không thấy anh đến.

Thường Sơn cười rộng miệng . Chìa ra hai chiếc hộp.

- Anh đi Tây Nguyên lấy tin . Quà cho hai cô đây . Phương đâu rồi Trâm ?
Bảo Trâm cầm hai chiếc hộp . Chớp chớp mắt cảm động . Trong cô có chút xốn xang khi nhận ra Thường Sơn dành cho cô quà giống Nhất Phương , cô nói khẽ :

- Phương nó đi chơi . Không biết chừng nào về nữa.

Thường Sơn đứng yên phân vân . Anh biết lẽ ra phải bỏ về . Nhưng sao anh không đi được . Bảo Trâm cũng vậy . Cũng thầm mong anh đừng về . Nhưng cũng không lý do gì giữ lại . Cô hỏi vô tư :

- Anh Sơn đi Tây Nguyên vui không ?

- Những chuyến đi công tác anh không đặt tình cảm vào đó nên không thấy vui hay buồn gì cả.

Bảo Trâm mím cười :

- Như vậy anh chỉ làm máy móc . Lúc đó con người của công việc hoạt động . Chứ không phải là anh với suy nghĩ hoặc cảm xúc . Em nói có đúng không ?

- Thì có lần em nói rồi . Mỗi người đều có những khía cạnh khác nhau tồn tại trong con người mà

- Em nói mà anh nhớ lâu vậy sao ?

- Có lẽ vì những gì em nói đều gây ấn tượng cho anh.

Cả hai chợt im lặng . Bây giờ thì không thể dừng lại được nữa . Không thể đứng lại trước ranh giới dựng lên giữa hai người . Thường Sơn chủ động vượt qua khoảng cách đó . Anh nói thận trọng :

- Nhất Phương chắc đi khuya lắm mới về . Hay là mình đi uống cà phê chờ cô ấy.

Sự bạo dạn của anh đã cuốn phăng đi chút dè dặt còn lại của Bảo Trâm , cô gật đầu ngay:

- Anh Sơn chờ em chút nha.

Cô trở vào phòng . Vội vã thay đồ như sợ Nhất Phương về bất chợt . Rồi trở ra cửa . Cô nhìn Thường Sơn bằng cái nhìn hồi hộp :

- Mình đi đâu đây anh ?

- Anh cũng không biết . Thôi cứ ra đường gặp chỗ nào thích thì ghé.
Ngồi phía sau Thường Sơn , Bảo Trâm có cảm giác anh là của cô , thuộc về cô . Chứ không còn ý nghĩ là người yêu của bạn mình , cảm giác tự đánh lừa đó dù mong manh , nhưng sự hạnh phúc cứ len lỏi vào tâm hồn . Cô khẽ lắc đầu một mình . Không muốn nhớ đến Nhất Phương nữa . Chỉ một lần đi chơi riêng tư . Cứ hãy tận hưởng nó . Lo sợ mà làm` gì.

Tự nhiên cô ngồi nhích vào anh hơn . Và choàng tay vịn lên vai anh . Sự va chạm đó làm cô thấy ngây ngây sung sướng . Và cô cứ dễ yên như vậy . Như một sự mời mọc kín đáo , một lời kêu gọi thầm lặng , cô tin Thường Sơn sẽ cảm nhận được tình cảm đó.

Thường Sơn cũng im lặng . Cử chỉ của Bảo Trâm làm anh thoát ly khỏi tâm trạng phân vân còn vương vất từ nãy giờ . Anh không muốn nhớ đến Nhất Phương . Cảm xúc đang tồn tại quan trọng hơn . Và anh muốn được thỏa mãn tình cảm đó.

Như một sự thỏa thuận ngầm , cả hai ra bên Bạch Đằng . Vẫn im lặng cho đến khi ngồi xuống băng đá ngó ra mặt sông . Bây giờ thì không cách gì dừng lại được nữa . Ranh giới cuối cùng đã vượt qua rồi . Còn lại là nhu cầu được giải bày tình cảm.

Bảo Trâm nói nhỏ:

- Đây là lần đầu tiên em ra đây.

Thường Sơn nói , giọng khàn đi vì xúc động:

- Từ lúc quen nhau tới giờ , có khi nào em hình dung có lúc mình ngồi ở đây không ? Anh muốn nói là chỉ có hai đứa.

- Còn anh ?

- Hình như anh đã nghĩ . Nhưng chỉ thoáng qua . Anh không dám nghĩ tới nó nhiều.

- Lương tâm anh cắn rứt phải không ?

- Hình như là vậy.

Bảo Trâm nói nhỏ như thủ thỉ :

- Để em nói giùm anh nghe . Anh đang do dự và hoài nghi tình cảm của mình . Anh tìm thấy ở em sự đồng cảm mà . . . mà ở người khác anh không tìm thấy . Vì người đó không hiểu anh như em.

Cô im lặng một lát . Nhưng lời này có phải cô cố ý đánh bại Nhất Phương không ? Chẳng lẽ cô làm được chuyện đó sao ? Liệu Thường Sơn bị xiêu lòng đến mức tin cô sao ?

Vậy mà những lời nói của cô như cởi mở được vướng mắc trong lòng anh .

Thường Sơn cầm tay cô siết nhẹ :

- Bây giờ anh không rối lòng là em đã chiếm một vị trí trong lòng anh . Em rất hợp với anh và hiểu anh . Không hiểu từ lúc nào đó anh cảm thấy có nhu cầu muốn gặp và chuyện trò với em . Tại anh không quên được.

Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô :

- Em có thấy anh tham lam quá không ?

- Không , em chỉ thông cảm . Nhất Phương nông cạn quá , nó không hiểu hết tâm hồn anh.

- Cổ dễ thương , đáng yêu . Chỉ buồn là cổ không chịu quan tâm nhiều về anh.

Bảo Trâm muốn bênh vực Nhất Phương , bào chữa cho cô . Nhưng đồng thời sự ích kỷ lại mạnh hơn . Cô nói nhỏ nhẹ mà lại có tác dụng phá hoại ghê gớm:

- Đối với nó , tình yêu không quan trọng . Nó chỉ thích chạy theo sự hào nhoáng . Là con gái em biết , mẫu người như anh không thích hợp với nó .

Vì vậy em càng thông cảm anh hơn . Em có tội lỗi quá không anh ?

- Không , không bao giờ . Nếu có lỗi thì người đó là anh . Anh tham lam quá.

Cả hai im lặng nhìn ra sông . Thường Sơn chợt kéo nhẹ tay cô:

- Đừng nhìn ra đó . Cả một biển đèn quảng cáo dễ làm em chóng mặt lắm.

Sự săn sóc của anh làm Bảo Trâm cảm động vô cùng . Vì câu nói đó , cô thấy mình sẵn sàng đánh mất tình bạn để có được tình yêu của anh . Suy cho cùng , cô với Nhất Phương đâu đã thân nhau lắm . Nếu cô có yêu người yêu của bạn thì đâu phải là tội lỗi.

Thường Sơn ý tứ nhìn đồng hồ . Rồi dịu dàng :

- Mình về nghe Trâm.

- Da.

Cả hai đứng lên , dắt xe đi song song bên nhau . Dù luyến tiếc , nhưng ai cũng mang tâm trạng giấu giếm , cả hai rất sợ bị Nhất Phương bắt gặp . Biết rằng đây không phải là lần cuối cùng gặp riêng nên ai cũng có tâm trạng bất ổn . Chờ đợi một cái gì đó sẽ tới . Vì hai người đã cùng lỡ vượt qua rạn giới rồi.

Đến một quãng đường vắng người mờ tối . Thường Sơn tần ngần đứng lại .

Bảo Trâm cũng đứng yên trước mặt anh . Hai người lặng lẽ nhìn nhau .

Kiểm chế một cách yếu ớt ý muốn thân thiết nhau hơn nữa . Thường Sơn cố gắng quay mặt đi . Nhưng Bảo Trâm đã đứng sát vào anh . Cô hơi ngước mặt , khép mắt chờ đợi.

Không còn gì để do dự nữa , Thường Sơn mạnh dạn choàng tay qua người cô . Cả hai hôn nhau trong tâm trạng đắm đuối , vội vã và háo hức . Cảm giác của người lén lút cắn trái cấm . Điều đó tạo cho mỗi người ấn tượng say mê mạnh mẽ . Họ hiểu rằng từ bây giờ , tình cảm của họ chỉ còn biết lao tới . Mọi chuyện sau đó chỉ là sự đối phó mờ hồ.

Khi Bảo Trâm về phòng thì Nhất Phương đang tập thể dục . Cô bối rối kéo màn thay đồ . Rồi nằm xuống giường như ngủ . Cảm thấy tim đập loạn xạ .

Cô không biết Nhất Phương có thấy và đoán ra cử chỉ bất thường của mình không . Bảo Trâm chỉ muốn tránh mặt để đừng ai nhận ra sự thiếu tự nhiên của mình.

Nằm ở giường cô thăm quan sát cử chỉ của Nhất Phương , và bắt đầu yên tâm vì mọi việc vẫn bình thường.

Hôm sau Nhất Phương về hơi khuya và lại làm mọi người náo động lên vì sự quậy phá của mình . Cô đẩy cửa bước vào phòng . Rồi vẫn đứng yên , ở đó cười rúc rích:

- Công chúa giá lâm . Đề nghị nghênh giá.

Mọi người quay phắt lại nhìn . Tròn mắt ngó cô , rồi cười ré lên khi thấy cô trong bộ đồ người Thái :

- Trời ơi . Ai vậy ?

- Nhỏ Phương chứ ai.

- Trời ơi , công chúa Ấn Độ.

- Tầm bậy . Công chúa Thái Lan.

Nhất Phương sửa lia. . Rồi uyển chuyển đi vào , cô bụm miệng cười rung rúc :

- Quý vị thấy tui có giống không ? Hí . . . Hí . . .

Cả bọn nhảy xuống giường đẩy quây lấy cô :

- Bộ Phương mặc đồ này về luôn hả ?

- Chứ sao.

- Chắc , ra đường chắc thiên hạ đổ xô nhìn quá . Phương mặc đồ này mà đẹp xe về hả ?

- Không , mấy ông người Thái đưa về . Ngồi trong xe nên không ai thấy cả.

- Chu cha . Quậy hết biết luôn.

Thu Mai háo hức :

- Chị Phương kể chuyện ở lãnh sự đi . Vui không chị , có nói chuyện với ông lãnh sự Thái Lan không.

- Không có , chỉ lo múa thôi . Sau đó có chiêu đãi vui lắm.

Cả bọn reo lên :

- Múa đi Phương . Múa xem có đẹp không.

- Thôi , múa có một mình kỳ lắm.

- Trời ơi , trong phòng chứ có ai đâu mà kỳ.

Nhất Phương vung tay:

- Rồi , chơi luôn . Xem này.

Rồi cô bắt đầu hát một bài hát của Thái , vừa hát vừa múa uyển chuyển .

Mọi người trong phòng chăm chú nhìn cô . Cười khoái chí . Không biết ồn thế nào mà chỉ lát sau mấy nhỏ ở phòng bên cạnh ủa qua . Làm thành một nhóm náo nhiệt chưa từng thấy.

Cuối cùng mệt quá , Nhất Phương ngồi phịch xuống nền gạch :

- Trời ơi . Một kinh khủng.

Thu Mai quỳ xuống giúp cô tháo mấy món nữ trang . Xuýt xoa không ngớt:

- Công nhận chị giống công chúa Thái Lan trong phim Tây Du Ký dễ sợ.

Mỗi người xuýt xoa một câu , làm cả phòng ồn như ong vỡ tổ:

- Người đẹp mà múa cũng đẹp . Ông lãnh sự mà thấy Phương múa chắc phục con gái Việt Nam lắm nhỉ ?

- Không ngờ Phương có nhiều tài đến vậy.

- Như vậy mới xứng đáng làm con của Quốc Vương Thái Lan chứ.

Cả bọn ré lên cười .Ồn ào đến điếc cả tai . Nãy giờ Bảo Trâm ngồi yên theo dõi mọi người . Cô thầm công nhận Nhất Phương thật xuất sắc , lôi cuốn .

Tự nhiên cô thấy hoang man nhận ra mình đang trở thành đối thủ của Nhất Phương . Thật chông chênh quá . Rất may là Nhất Phương chưa biết

Nhưng Bảo Trâm đã làm.

Khi bạn bè tản mát về phòng , không khí trả lại sự yên lặng . Nhất Phương mệt mỏi nằm xuống giường , kéo màn lại suy nghĩ một mình . Thật ra cô đã biết cuộc gặp gỡ của Bảo Trâm . Lúc cô vừa chạy trời tới cổng ký túc xá thì xe của họ cũng vừa phóng đi . Cô không gọi . Chỉ đứng lặng nhìn theo . Rồi lặng lẽ đi lên phòng.

Cô giữ vẻ thản nhiên khi Bảo Trâm về , và vì tự ái , cô không hỏi , cũng không nói với ai . Nhưng sự ghen giận thì cứ quay quắt . Cô nhất định không khóc . Nhất định giữ vẻ trơ lì thân thiện , vì không chịu nổi cảm giác bị bỏ rơi.

Tối nay sinh nhật quốc vương Thái Lan , lãnh sự tổ chức lễ mừng thật vui .

Cô đến đó múa trong đội múa của lớp . Sau đó cùng mấy người bạn Thái mời đi nhà hàng chơi đến khuya . Về phòng lại quây ồn lên . Tất cả chỉ để che lấp nỗi buồn nguyền nát trái tim . Càng buồn cô càng tỏ vẻ dửng dưng và cười đùa náo loạn . Và chính cô cũng không biết được mình sẽ đóng kịch được đến bao lâu.

Thái độ của Nhất Phương làm Bảo Trâm thấy yên tâm . Có nghĩa là tội lỗi của mình vẫn còn là điều bí mật . Và khi không còn cảm giác phập phồng lo sợ , cô l . ai để mình đắm đuối nghĩ về Thường Sơn , về tình yêu đầy lãng mạn , đầy khắc khoải.

Trước đây Bảo Trâm đã ít hoạt động . Bây giờ càng thu mình hơn . Ngoài giờ đi học ra , cô ở phòng suốt ngày . Cô nằm dài trên giường tơ tưởng về mối tình vụng trộm của mình . Và chờ đợi những cuộc hẹn bí mật với Thường Sơn.

Mấy hôm nay Nhất Phương bận rộn với lễ hội ở trường . Cô hầu như đi liên tục . Đối với cô như vậy càng hay . Cô không muốn gặp cả Bảo Trâm lẫn Thường Sơn . Dù biết không có cô , họ sẽ có những buổi đi chơi riêng đầy thú vị . Không có ai làm kỷ hà cản mũi , họ tha hồ mà triết lý với nhau.

Lớp cử cô làm nhiệm vụ hướng dẫn chương trình . Gian hàng trưng bày sản phẩm Thái lương đông nghịt người . Đến nỗi cô không có cả thời giờ giải lao.

Ngày thứ hai của lễ hội người ta ra vào tấp nập . Chủ yếu là sinh viên . Nhất Phương và cô bạn cùng lớp mặc y phục người Thái . Bận rộn phục vụ các "khách hàng" đến tham quan . Nhóm sinh viên toàn là con trai vây kín quầy . Mỗi người một tiếng ồn như cái chợ :

- Chà , lớp Thái có một Speaka xinh ơi là xinh . Thế này thì bọn mình không muốn đi đâu nữa rồi.

- Bạn tên gì vậy ?

Nhất Phương tươi cười :

- Tôi tên Nhất Phương . Có nghĩa là chỉ có một lý tưởng . Các bạn thích mua gì ? Xin phục vụ hết mình.

Một tên con trai cầm một củ cải tía hình quả khóm , trầm trồ:

- Mình nghe đồn lớp Thái tía rau củ khéo lắm , cái này có phải do bạn làm không ?

Nhất Phương đâu có rảnh mà làm công việc tỉ mỉ này . Nhưng cô cứ đáp bừa:

- Vâng , bạn mua đi . Mua về tặng người yêu . Bảo đảm cô ấy sẽ thích lắm đó.

- Vậy bán cho tôi củ cải này đi.

Nhất Phương vui vẻ chọn cho hắn một củ to nhất . Hắn mua xong không chịu đi , mà cứ chen chân đứng lì một chỗ , chia củ cải vừa mới mua:

- Xin tặng bạn . Lúc này bạn nói gì thì nhớ đó nhé . Tôi biết bạn thích lắm.

Nhất Phương giương mắt nhìn hắn . Tên con trai này thật buồn cười . Ở giữa chỗ chen chúc thế này mà cũng tranh thủ làm quen . Buồn cười thật . Nhưng cô cũng nhận món quà và mỉm cười :

- Cảm ơn bạn nha.

Ở đầu kia , một nhóm khác gọi lớn:

- Bán cho đĩa cơm đi.

Nhất Phương nhanh nhẹn bước vào lấy một phần cơm . Khi cất tiền và túm xong . Cô vừa ngẩng lên thì thất Thường Sơn đứng trước mặt cô . Chiếc máy ảnh đeo lưng lẳng trước ngực . Anh nheo mắt :

- Quầy của em là thiên hạ đông nhất . Anh đứng đây cả buổi vẫn không được em để mắt tới . Nếu không ra mặt thì không biết chừng nào em mới thấy anh.

- Anh đi đâu vậy ?

- Đi lấy tin viết bài.

- Xong chưa.

- Đi xong mấy quầy hàng rồi . Cơ bản là xong . Đây anh đã chụp cho em vài

kiểu ảnh . Bảo đảm sẽ đẹp lắm.

Nhất Phương ngạc nhiên :

- Anh chụp lúc nào sao em không hay ?

Thường Sơn nhún vai :

- Em bận quá mà , có để ý gì đâu.

Thấy xung quanh ồn ào , Thường Sơn trang thủ ?

- Trưa nay anh trở lại đón em , mình ăn trưa với nhau . OK ?

Nhất Phương đứng im . Nãy giờ đầu óc còn bận tập trung vào công việc . Cô tạm quên chuyện riêng và nói chuyện bình thường với anh . Nhưng Thường Sơn vô tình gợi cho cô nhớ sự dối trá của anh . Và cô đâm ra nổi giận . Sau khi đã lén lút đi chơi với bạn cô , anh còn đủ can đảm đến gặp cô với thái độ vô tư như vậy sao.

Nhất Phương đứng yên không trả lời . Thường Sơn nghĩ cô bận lo công việc nên gơ tay chào rồi lách người ra khỏi đám đông , đi ra ngoài.

Buổi trưa anh trở lại quây của lớp Thái đã thừa người . Nhưng Nhất Phương đang ngồi trong quây nói chuyện với một thanh niên khá lịch sự . Anh đành đứng dựa cửa chờ đợi.

Một lát sau cô vào trong thay đồ . Người thanh niên ra ngoài chờ . Thường Sơn chặn cô lại :

- Hình như em định đi đâu với bạn hả ?

- Ảnh mời em đi ăn cơm.

Thường Sơn nhướn mắt:

- Anh có nghe lầm không ? Còn cái hẹn với anh thì sao ? Và anh thấy hình như anh ta không phải là bạn em.

- Ảnh không phải là bạn em . Ảnh làm phiên dịch trong lãnh sự.

- Vậy anh ta tới đây làm gì ?

- Tụi em quen nhau trong lễ hội . Lúc nãy ảnh mời em đi ăn cơm.

- Vậy còn cái hẹn với anh ?

Nhất Phương nhìn thẳng vào mắt Thường Sơn , nhấn từng chữ:

- Anh có tha thiết không ? Bảo Trâm đang rảnh rồi đấy . Có thể đến ký túc xá rủ đi chơi bất cứ lúc nào - Cô ngừng lại một lát để Thường Sơn suy nghĩ . Rồi nói tiếp - Với lại hai người đã từng hẹn hò riêng tư . Thêm một buổi ăn trưa cũng bình thường thôi.

Mặc cho Thường Sơn đứng chết sững nhìn cô , Nhất Phương quay người bỏ đi.

Nhất Phương đã ra ngoài cổng rồi mà anh vẫn còn đứng yên . Câu nói của cô như tiếng sét giữa bầu trời thính lặng . Nó làm anh bị chấn động mà không thể có một phản ứng.

Thì ra cô đã biết rồi . Lỗi lầm của anh không còn là bóng tối nữa . Và cô đã phản ứng như vậy . Không một lời trách móc . Không một giọt nước mắt .

Chỉ thản nhiên hỏi như tò mò . Nhất Phương cứng rắn đến vậy sao ?
Thường Sơn chậm rãi lấy xe về nhà . Không nhớ đến buổi ăn trưa , anh đóng cửa ngồi một mình trong phòng suy nghĩ về thái độ của Nhất Phương.
Nếu cô dùng dùng lên hỏi tội , có lẽ anh sẽ dễ chịu hơn . Vì như vậy là cô còn tha thiết đến anh . Thái độ dửng dưng của cô làm anh thấy hoảng sợ . Từ đó giờ anh luôn không giữ được cô . Bây giờ anh phạm một lỗi quá lớn .
Nếu Nhất Phương không tha thứ thì anh chẳng cách nào duy trì được tình yêu này nữa.

Hình dung lúc này Nhất Phương vì hận đời mà ngã vào tình cảm khác .
Thường Sơn như cảm thấy lửa đốt trong lòng . Bằng mọi cách anh phải giữ cô lại . Anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy , dắt xe ra cổng rồi phóng như bay đến trường Tổng Hợp.

Nhất Phương vẫn chưa về trường . Buổi trưa sân trường có vẻ bớt đi sự Ôn ào . Thường Sơn ngồi một mình ở băng đá . Lặng lạ(ng hút thuốc và kiên trì chờ cô.

Khá lâu mới thấy cô trở lại . Thường Sơn chặn cô lại giữa lối đi:

- Mình tìm một quán cà phê nói chuyện đi Phương , anh cần giải thích.
- Giải thích chuyện gì ?
- Chuyện hiểu lầm của em . Em đừng hỏi nữa , cứ đi với anh đi.

Nhất Phương hơi lùi lại:

- Không cần thanh minh . Anh đã làm` rồi thì đừng có bào chữa việc làm của mình nữa . Em nhường anh lại cho nó đó.
- Em nói cái gì vậy . Đừng có điên.

Anh cương quyết kéo tay cô :

- Đừng có đứng giữa đường nói chuyện . Đi với anh.

Nhưng Nhất Phương đang trong tâm trạng tức giận . Cô giật phắt tay lại . Bỏ đi nhanh . Thường Sơn cũng đi theo cô:

- Em đừng bắt anh năn nỉ mà Phương.
- Tuyệt đối không hề.
- Nhưng em như vậy làm sao anh nói chuyện được.
- Khỏi cần nói.
- Người ta nhìn mình kia.
- Mặc ho.
- Em đừng có nói ngang.
- Tôi quen rồi.

Cô đi như chạy rồi biến vào quây hàng . Thường Sơn đứng chống tay vào gốc cây . Lắc đầu chán nản . Nhưng anh không chịu thua . Đợi một lát sau cô trở ra đứng trước quây . Anh đến đứng phía ngoài.

- Nếy bây giờ em bận thì chiều nay mình đi chơi.
- Chiều nay tôi phải chuẩn bị để tối diễn văn nghệ.

Cử chỉ ngang ngang của cô làm Thường Sơn nổi nóng . Nhưng anh cố kìm lại , dịu giọng:

- Vậy anh sẽ chờ đến lúc em diễn xong . Thế nào ?

- Tôi không hứa . Đừng có làm phiền tôi.

- Em thật là quá đáng . Thì thôi . Tùy em.

Lần này anh bỏ đi thật . Thái độ của anh làm Nhất Phương càng thấy tức . Cô đang giận nên muốn làm tình làm tội anh cho đỡ tức . Không ngờ anh bỏ đi như vậy . Cũng không có gì lạ . Bây giờ anh có Bảo Trâm rồi , có mất cô cũng không sao . Ý nghĩ đó làm cô vừa khổ sở vừa tự ái . Nhưng cô nhất quyết không hạ mình níu kéo anh . Cô không tha thứ cho sự phản bội ti tiện như vậy .

Đêm Dạ Vũ

Chương 5

Buổi chiều Nhất Phương về ký túc xá . Trong phòng chỉ có mình Bảo Trâm . Thấy Bảo Trâm chống tay ngồi mơ mộng trên giường . Cô thấy cay đắng với ý nghĩ giữa họ đã nảy sinh tình cảm thật đẹp , gắn bó . Có ngốc đến mấy cô cũng nhận ra họ hợp nhau vô cùng . Như trời sinh ra là để dành cho nhau . Chỉ có cô là thừa thãi . Và trước khi gặp Bảo Trâm , mối tình của Thường Sơn với cô thật sự là một gán ghép gượng gạo.

Bảo Trâm hỏi cô bằng giọng rõ ràng cố làm vẻ tự nhiên:

- Lúc sáng mình thấy quầy của lớp Thái đông quá chừng . Buổi chiều còn đông không ?

- Ít hơn . Trời nóng quá ít ai đi.

- Tối nay Phương diễn văn nghệ hả ?

Nhất Phương mím môi . Cô muốn nói thẳng vào mặt Bảo Trâm rằng tối nay hai người có thể yên tâm hò hẹn . Cô bận lắm , mà nếu không bận đi nữa thì cô cũng không cản trở hai người . Nhưng nói như vậy chẳng khác nào hạ thấp mình . Cô buông thông:

- Ừ . Lớp mình được sắp thứ tư nên cũng còn nhiều thời giờ chuẩn bị.

Cô với lấy chiếc lược , vừa chải tóc vừa nói thản nhiên:

- Tối nay Trâm đến xem mình diễn không ?

- Thôi , mình lười lắm.

Nhất Phương mím chặt môi , quăng chiếc lược xuống giường . Cô hiểu câu nói của Bảo Trâm theo nghĩa khác . Co ta đang mừng khắp khởi vì tối nay sẽ được ở bên Thường Sơn . Đồ phản bạn !

Không ngờ cô lại đại dốt chơi với người bạn đê tiện như vậy . Càng không ngờ mình lại yêu nhầm một người hai lòng và hèn yếu . Tại sao trời xui khiến cô rơi vào giữa họ , để rơi và hoàn cảnh dở khóc dở cười thế này . Rồi đâu bạn bè sẽ biết hoa khôi Nhất Phương bị bỏ đá vì say mê chính cô bạn thân của mình . . . Nghĩ đến đó cô tức lịm cả người . Tưởng chừng có thể nguyên rủa hai người đến suốt đời.

Cô nhất định không gọi Thường Sơn đến đưa cô vào trường như lúc trước vẫn làm , mà tự mình đến trường . Đến bảy giờ thì hội trường đã đông nghẹt các sinh viên . Không phải chỉ có sinh viên trường Tổng Hợp , mà các trường khác cũng đến xem . Dĩ nhiên có cả những phóng viên . Vì đây là tuần lễ lễ hội kéo dài của trường Tổng Hợp . Một hoạt động sôi nổi và hào hứng của giới sinh viên . Để gì họ không quan tâm.

Nhất Phương và lớp cô đứng nép sau cánh gà , chờ đến chương trình của lớp mình . Cô nhìn xuống hội trường . Vô tình ánh mắt cô dừng lại phía dưới sân khấu . Một vài phóng viên đang đi tới đi lui chụp hình . Có cả quay phim của đài truyền hình . Cô thấy Thường Sơn đứng sát tường , gần hàng ghế đại biểu . Anh ăn mặc như mấy lúc đi xông xáo lấy tin . Nhưng chẳng tỏ vẻ gì chú ý đến công việc . Chỉ lơ đãng nhìn mọi người đi tới đi lui dưới sân khấu. Đến phần biểu diễn của lớp Thái , Nhất Phương uyển chuyển bước ra sân khấu giới thiệu chương trình . Nhìn cô đẹp lộng lẫy trong y phục Thái . Nhất là cử chỉ vừa duyên dáng vừa tự tin . Cô gây một ấn tượng mạnh mẽ trong khán giả . Đến cuối chương trình của lớp , cô được nhiều hoa của khán giả tặng những ánh đèn Flash nhấp liên tục . Nhất Phương cười rạng rỡ đi xuống sân khấu.

Thường Sơn lách người đi nhanh vào hậu trường . Anh chợt đứng lại , phẩy tay bức bối . Nhất Phương và một cô bạn đang đứng nói chuyện với mấy người Thái Lan . Họ có vẻ là những nhà doanh nghiệp . Dĩ nhiên là còn trẻ . Họ đến tặng hoa cho Nhất Phương . Nhìn cách nói chuyện , Thường Sơn hiểu Nhất Phương khá thân với những người đó . Tại sao anh không biết nhỉ ?

Không chờ nổi nữa , Thường Sơn đến đứng bên Nhất Phương . Và trước cái nhìn ngạc nhiên của cô . Anh thản nhiên bắt tay với những người Thái kia như xin lỗi . Rồi quay qua cô :

- Anh đến rủ em đi ăn tối . Em cứ nói chuyện với bạn , anh chờ ngoài cổng nghe.

Nhất Phương nói vài câu tiếng Thái với những người kia . Rồi đi ra một góc . Thường Sơn lững thững đi theo cô:

- Tối nay em không trốn anh được đâu . Em ra đây làm gì để họ chờ . Cứ đến đó nói chuyện anh chờ em mà.

Nhưng cô ngẩng đầu phản đối:

- Tôi nhận lời đi chơi với họ rồi . Nói để anh tự biết mình phải làm gì . Nếu thích thì mời anh nhập bọn cho vui . Nhưng báo trước là bọn tôi không hợp với anh đâu.

Thường Sơn làm lì nhìn cô:

- Lúc trưa cũng tiếp bạn . Bây giờ cũng bạn . Hình như em coi trọng bạn bè hơn anh . Đừng có thử sức chịu đựng của anh nữa , anh hết kiên nhẫn nổi rồi.

Nhất Phương cười nhạt:

- Suy cho cùng thì anh đâu có vì chuyện này mà bức mình . Ừ tính tui từ đó giờ vậy đó . Ai bảo anh chịu đựng đâu . Mỗi người đều có tự do riêng . Ai thích gì cứ làm nấy , tôi dễ chịu lắm.

Nói rồi cô quay phắt bỏ đi . Thường Sơn đứng yên nhìn cô . Nhất Phương

đến nhập bọn với nhóm bạn . Cả bọn vừa đi ra cổng , vừa nói chuyện không ngớt . Và vẻ rạng rỡ thu hút của Nhất Phương càng làm Thường Sơn thấy quay quắt bồn chồn . Có người yêu như cô , anh luôn cảm thấy bất ổn . Càng say mê càng phập phồng sợ mất . Cô chẳng để cho anh được yên ổn bao giờ . Thường Sơn lẳng lặng đến lấy xe . Anh không đến Bảo Trâm , cũng không về nhà . Mà đến rủ người bạn đi nhậu để say khướt mới về.

Cả tuần sau đó Nhất Phương như chơi trò trốn tìm với anh . Ban ngày cô tham gia hoạt động lễ hội . Buổi tối đến trung tâm ngoại ngữ . Nếu hôm nào không học thì đi chơi với bạn . Thường Sơn lòng sục cô như điên . Nhưng càng tìm kiếm thì cô càng tránh mặt.

Cuối cùng không chịu được nữa , anh cương quyết chờ cô ở ký túc xá . Tối nay Nhất Phương về hơi khuya , sắp đến giờ đóng cửa mới thấy bóng dáng cô . Thường Sơn đứng ở lan can lầu hai , tay thọc vào túi kiên nhẫn chờ .

Thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ . Cổ kim con nóng giận cứ bốc lên đầu.

Cuối cùng cũng bắt được cô . Anh nghe tiếng giày cô nhảy lóc có trên từng bậc thang . Anh bước ra đứng giữa đường . Lăm lì chờ.

Nhất Phương suýt la lên khi bất ngờ bị chặn đường . Rồi nhận ra anh , cô bình tĩnh lại , đưa tay chặn ngực , cau mặt :

- Anh làm gì vậy ? Giống như là ma . Sợ muốn chết được.

- Đi uống cà phê và nói chuyện . Tối nay em không tránh được anh đâu . Trừ phi em chạy đằng trời.

- Khuya rồi còn đi đâu . Gần đóng cửa rồi.

- Mặc kệ . Em biết anh chờ bao lâu không . Hơn hai tiếng đồng hồ . Người ta đi qua đi lại nhìn anh như một thằng hề vậy . Thật là quá đáng.

Nhất Phương nghiêng đầu nhìn lên hành lang . Mắt nheo lại :

- Đâu có ai bắt anh làm như vậy . Anh tự nghĩ ra bao nhiêu chuyện phiền phức rồi đổ lỗi cho người khác . Tôi bực mình lắm.

Thường Sơn phẩy tay:

- Đừng nói chuyện đó nữa . Bây giờ có đi không ?

- Không.

- Tại em muốn anh thô bạo . Vậy thì đừng trách nghe.

Nói xong , Thường Sơn kéo mạnh cô về phía mình và gần như cưỡng bức cô đi xuống cầu thang . Nhất Phương cố giằng ra . Nhưng làm sao cô gỡ nổi tay anh . Cô bị lôi xuống hai tầng lầu như đứa con nít bị người lớn khống chế . Còn Thường Sơn thì mặc kệ cô vùng vẫy . Cứ "thăng tay đàn áp" . Ngay cả anh cũng suýt ngã mấy lần vì đi nhanh quá.

Xuống đến nhà xe . Cả hai đứng thở dốc . Vài người đi ngang nhìn họ một cách tò mò . Làm Nhất Phương không dám la hét . Cô quắc mắt nhìn anh .

Quát nhỏ :

- Anh muối cái gì đây.

- Muốn em đi ra ngoài kia với anh
- Anh không thấy khuya rồi hả ?
- Mặc kệ . Đến giờ đóng cửa anh sẽ cho em về.
- Đừng có điên.
- Cứ cho là anh điên , anh mặc kệ.

Nhất Phương trừng mắt :

- Nếu anh không về . Ngày mai tôi sẽ viết một bài báo gửi đến tòa soạn của anh . Tôi sẽ nói cho mọi người biết có một nhà báo đến khuấy rối trật tự trong ký túc xá . Lúc đó anh sẽ thân bại danh liệt đó.

Thường Sơn thách thức :

- Nếu muốn em cứ viết . Thậm chí có thể la lên ở đây . Anh đâu có ngán . Anh bất chấp hết.
- Đồ điên.

- Cũng được , bây giờ có đi không ?

Sợ bị bảo vệ đến hỏi . Nhất Phương đành im lặng đi theo anh ra ngoài . Cô ngồi phía sau anh , cố ý giữ một khoảng cách nhất định . Thường Sơn nắm tay cô đặt lên chân anh . Nhưng Nhất Phương nhất định rút tay ra:

- Nói cái gì , nói đi.

Thường Sơn cứ im lặng lái xe . Anh đưa mắt nhìn bên đường tìm một quán nước . Nhưng thấy không có quán nào thích hợp để nói chuyện . Anh đành chạy tiếp . Nhất Phương nóng ruột:

- Anh có biết còn 15 phút nữa đóng cửa không ?

- Biết.

- Vậy anh định đưa tôi đi suốt đêm ngoài đường thế này hả ? Có điên thì cứ điên một mình đi.

Thường Sơn làm lì không trả lời . Nhất Phương tức tối đấm lên vai anh:

- Thả tôi xuống đi . Anh muốn đi với người yêu lang thang ngoài phố đêm cho có vẻ lãng mạn chứ gì . Tôi không thích hợp với mấy trò đó đâu . Về điếc này thì Bảo Trâm nó hợp với anh hơn . hai người cùng lãng đãng như nhau . Sao không rủ nó mà lôi kéo tôi.

Thường Sơn bực mình thật sự:

- Cô im đi.

- Nếu muốn tôi im thì thả tôi xuống đi . Tôi tự kiếm xe về.

- Không dễ như vậy đâu . Cả tuần nay cô coi thường tôi quá lắm . Bây giờ phải nói cho ra lẽ.

- Tôi không thích nói chuyện với mấy người điên.

Mặc cho Nhất Phương cãi nhai , Thường Sơn im lặng suy nghĩ . Cuối cùng quyết định:

- Bây giờ em có muốn về ký túc xá cũng không kịp . Chỉ còn cách về nhà anh . Sáng anh đưa em về.

- Không , dứt khoát tôi không đi đâu . Không bao giờ tôi thêm tới nhà anh nữa . Ở đó suốt đêm với anh đúng là một cực hình , thà ở ngoài đường còn sướng hơn . Anh ngừng lại đi.

- Làm gì em phản ứng dữ vậy . Anh hứa không làm gì em đâu . Nếu mấy hôm nay em chịu gặp anh thì anh không bắt buộc phải làm như vậy. Biết có phản ứng cũng không làm gì được , Nhất Phương đành im lặng ngồi yên . Đây là lần đầu cô thấy anh có vẻ cứng rắn như vậy . Điều đó làm cô ngạc nhiên . Cái gì làm anh phát khùng lên như vậy nhỉ ?

Nhớ lại thái độ quyết liệt của mình lúc nãy , Nhất Phương thấy mình thật giống con nít . Cô có tức Thường Sơn thật , nhưng đâu nhất thiết phải làm như vậy.

Cử chỉ thay đổi đột ngột của cô làm Thường Sơn cũng thấy hoang mang . Anh quay lại:

- Nếu em có dự tính điên khùng gì đó thì cho anh xin đi nhé.

- Tôi không điên , anh thấy có bao giờ tôi đồng bóng bất thường đâu . Nói chuyện thì nói . Không việc gì tôi phải né tránh.

Thường Sơn lầm lì:

- Vậy thì tốt.

Về đến nhà , Nhất Phương đứng yên chờ mở cửa . Rồi lững thững bước vào phòng khách . Cô ngồi xuống ghế , che miệng ngáp khẽ:

- Buồn ngủ quá.

Thường Sơn không trả lời . Anh lẳng lặng gài cửa rồi xuống bếp pha cà phê . Lát sau anh đặt hai tách cà phê đặc xuống trước mặt Nhất Phương:

- Ngày mai chủ nhật , em có thể ngủ suốt ngày . Chỉ sợ em bận đi chơi đến không có thời giờ ngủ thôi . Uống đi.

Anh ngồi xuống , nâng tách lên uống một ngụm rồi nhìn cô:

- Có muốn ăn gì không ?

- Có thì tốt.

Thường Sơn đứng dậy lấy hộp bánh vừa khai hộp anh vừa cười khẽ:

- Tôi luôn mua mấy thứ này để sẵn ở nhà . Chỉ có em là không thích tới nhận nó.

- Anh thường dụ dỗ con gái bằng cách này lắm hả ? - Nhất Phương hỏi với giọng châm biếm.

- Muốn nghĩ sao cũng được.

Thấy cô khoanh tay trên bàn , chép chép miệng cắn bánh , Thường Sơn nhìn cô lạ lùng:

- Em có thể ăn một cách vô tư vậy sao ?

- Suy cho cùng thì người ta làm bánh ra là để ăn đấy.

Anh phẩy tay:

- Không nói chuyện đó nữa . Bây giờ nói chuyện chính của hai đứa . Bất kể

vì sao em biết anh với Bảo Trâm đi chơi . Anh không chối , không phủ nhận . Nhưng thái độ của em là không đúng.

Nhất Phương ngừng ăn , nhướn mắt:

- Thế tôi phải làm sao ? Khóc lóc ầm ĩ lên à ? Tôi không quen làm như vậy.

- Vậy tại sao em không hỏi ?

Cô nói một cách lạnh nhạt:

- Tôi không có thói quen tò mò chuyện người khác.

Thường Sơn cười nhếch miệng:

- Vậy nếu sau này chồng em có tình nhân , em cũng sẽ phớt tỉnh không can thiệp à ? Vì đó là chuyện của người khác mà.

- Có thể - Cô khẽ nhún vai , nói tiếp - Tôi tuyệt đối tôn trọng ý thích của người khác . Nếu thấy không còn yêu nữa thì thôi . O . K - good bye đường ai nấy đi.

- Ngông nghênh , điên khùng . Em là phụ nữ Việt Nam chứ đâu phải phụ nữ Tây . Phóng khoáng vừa vừa thôi chứ . Trừ phi em không yêu mới có tư tưởng đó . Hoặc em là đá.

Nhất Phương đặt miếng bánh xuống bàn:

- Đây , anh vô lý vừa thôi . Anh ngang nhiên quan hệ với bạn tôi . Cùng một lúc tóm cả hai người rồi trở mặt trách móc tôi . Trong khi tôi có nói tiếng nào đâu.

- Thế tại sao em không nói . Bồn phận của em là hỏi tội anh và Bảo Trâm kia mà.

Nhất Phương khẽ nhún vai , không trả lời . Thường Sơn đứng bật dậy , đến trước mặt cô:

- Tại sao em không làm vậy ? Tại sao không tìm cách giữ anh lại . Em có thật sự yêu anh không ?

Nhất Phương nói thản nhiên:

- Tại sao tôi phải yêu một người phản bội mình ?

- Anh không phản bội . Tuyệt đối không có tư tưởng đó.

- Vậy anh chinh phục bạn tôi bằng tình cảm gì vậy . Có phải đó là bản chất thứ hai cùng tồn tại trong một con người không ? Theo quan điểm triết học của anh thì con người vốn có hai mặt mà . Cho nên anh yêu cũng tồn tại hai mối tình . Đúng không hả đệ tử của Khổng Tử ?

- Em đừng có mỉa mai như vậy . Nhức đầu lắm.

Nhất Phương lại thản nhiên nhấm nháp bánh . Cô buồn chết đi được . Nhưng cứ cố làm ra vẻ dửng dưng . Cô không phải mẫu con gái yếu đuối chỉ biết khóc khi bị phản bội . Nhưng cũng đâu phải đá mà không biết đau khổ . Nếu dứt khoát được với Thường Sơn được thì cô đâu có bị dằn vặt nhiều thế này . Càng nghĩ cô càng căm giận cả hai . Và càng hận đời cô càng cố thản nhiên như không bị chi phối.

Thường Sơn không hiểu điều đó . Anh chỉ khổ tâm vì phát hiện trong tâm hồn của cô , anh chỉ là một tình cảm nhỏ nhoi . Cho nên cô không thấy buồn khi mất anh . Ý nghĩ đó làm anh bị sụp đổ . Yếu đuối kỳ lạ . Anh chợt kéo Nhất Phương đứng lên , ôm chặt cô trong tay , vùi mặt trong tóc cô:

- Anh phải làm sao để giữ trọn vẹn tâm hồn của em đây Phương . Chẳng lẽ tình yêu của anh không làm em xúc động . Mình quen nhau mấy năm rồi . Vậy mà em vẫn là em . Anh thấy cô đơn quá . Em có biết cảm giác hụt hẫng của anh không ?

Cử chỉ bất ngờ của Thường Sơn làm Nhất Phương ngạc nhiên , cô loay hoay gỡ tay anh ra:

- Tôi không hiểu anh muốn gì . Nếu là người khờ khạo , chắc tôi sẽ nghĩ anh yêu tôi ghê gớm . Thật là cảm động . Nhưng tôi là Nhất Phương như anh đã biết . Không hề khờ khạo . Cho nên tôi không dễ bị gạt đâu.

- Anh mà đủ sức gạt em sao ?

Thoát được khỏi Thường Sơn , Nhất Phương đến đứng tựa tường . Nhìn anh một cách lãnh đạm:

- Vậy giữa tôi và Bảo Trâm , anh đang gạt ai . Thật sự anh yêu ai ? Đừng có nói với tôi anh yêu cả hai người . Tôi không chấp nhận lý luận cao siêu của anh đâu . Đừng có lái nhái với tôi về sự tồn tại hai mặt trong một con người . Chuyện đó chỉ có Bảo Trâm mới chấp nhận được thôi - Cô khẽ nhún vai - Đúng như hai người nói . Tôi sống thời thượng lắm . Không chấp nhận quan niệm kỳ quái đó . Hay là Bảo Trâm nó nhét vào đầu anh tư tưởng phong kiến , và nó đồng ý với vai trò tì thiếp . Các người đừng có lôi tôi vào tình cảm kỳ cục như vậy nhé.

Thường Sơn chống tay lên thành ghế , đầu gục xuống như chán chường . Rồi anh chợt ngẩng lên:

- Anh không dối lòng là có lúc tình cảm anh dao động . Nhưng anh thề , tình yêu đối với em là tuyệt đối . Từ đây về sau anh tuyệt đối không gặp Bảo Trâm nữa . Em có chấp nhận lý lẽ đó không.

Thấy cô lãnh đạm như không tin , Thường Sơn đến đứng trước mặt cô:

- Anh cũng có tự ái của anh . Nhưng nếu em muốn , anh đồng ý quỳ xuống chân em mà thề . Em có cần anh làm như vậy không ?

Nhất Phương xua tay , quỳnh lên:

- Đừng có làm như vậy . Không ai yêu cầu anh đâu . Tội mình đâu có đóng phim . Những cách yêu đương đơm màu phim ảnh như vậy tôi quê lắm . Dị ứng lắm . Đây đâu phải là thế kỷ 19 của phương Tây.

- Được rồi . Anh sẽ không làm . Nhưng em có tin không ?

Nhất Phương thở dài:

- Đến mức này rồi tôi chỉ có thể thử làm người khờ khạo để tin . Anh có thể yên tâm.

- Không phải thử , mà là chắc chắn.

Thường Sơn lại kéo cô vào lòng:

- Em chẳng khi nào chịu yếu đuối vì anh . Chỉ có anh là quay quắt sợ mất em . Sao em cứng rắn vậy Phương . Em có biết mềm yếu là gì không ?

- Sao anh biết em không mềm yếu . Em cũng là người . Cũng chỉ là đứa con gái dễ ngã quỵ . Cho nên em phải cố tạo cho mình sự bản lĩnh . Nếu không em sẽ chết vì những hào nhoáng quanh em.

- Chỉ cần em trả lời câu này thôi là anh sẽ hiểu được con người thật của em , em có yêu anh như anh từng yêu em không ?

- Có.

- Vậy là đủ rồi.

Thường Sơn mỉm cười một mình . Vô tình siết chặt người cô . Đến khi Nhất Phương nhăn mặt kêu đau anh mới giật mình buông cô ra.

Đêm đó anh hầu như không ngủ . Nằm ngoài phòng khách hút thuốc , anh nghĩ mãi về tính cách đặc biệt của Nhất Phương và càng thấy tình yêu đối với cô mãnh liệt hơn . Có lúc anh đứng dậy đến đứng bên giường , yên lặng nhìn cô ngủ . Khoảng cách vừa xa vừa gần làm anh không dám có cử chỉ xâm phạm cô . Và anh chấp nhận đứng ngắm cô với ý nghĩ đó là tình yêu thanh thoát vượt lên trên những biểu hiện trần tục.

Thường Sơn dừng xe trước cổng nhà . Anh vô cùng sửng sốt khi thấy Bảo Trâm đứng đó . Cô bất động và rũ gục như một người tuyệt vọng , lì lợm . Anh dựng xe , thận trọng đến đứng trước mặt cô:

- Khuya rồi , sao em lại đứng đây.

- Em chờ anh.

Thường Sơn vịn song sắt , đứng yên lúng túng . Không mời cô vào nhà thì có vẻ bất lịch sự . Nhưng ở bên cô lúc khuya thế này anh thấy bất ổn quá.

Như hiểu ý anh , Bảo Trâm mím môi:

- Anh bắt đầu muốn né tránh em phải không . Anh biết em đứng đây chờ bao lâu rồi không ?

Thường Sơn khẽ lắc đầu . Rồi mở cửa . Bảo Trâm lẳng lặng vào nhà . Vô tình cô ngồi chiếc ghế hôm qua Nhất Phương đã ngồi . Hình ảnh đó làm Thường Sơn cảm thấy bất an kỳ lạ . Anh ngồi xuống đối diện với cô . Dè dặt:

- Có chuyện gì không Trâm ?

Bảo Trâm ngân ngấn nước mắt:

- Cả tuần nay anh làm gì ? Em không tin anh bận đến mức không dành thời giờ cho em . Em biết Nhất Phương rất bận , nó cũng không thể đi chơi với anh . Vậy thì tại sao anh tránh mặt em . Có phải anh hối hận vì đã sa đà với em không ?

Thường Sơn im lặng . Anh khó xử vô cùng . Thật sự là bây giờ anh không

biết xử trí ra sao . Bảo Trâm nhìn anh như oán giận:

- Có nghĩa là anh xem em như trò đùa . một người như anh mà cũng vô lương tâm như vậy sao ?

Thường Sơn đứng dậy , vịn một tay cạnh bàn . Anh ngược mặt nhìn lên trần nhà:

- Anh xin lỗi Trâm . Chuyện đã xảy ra như vậy rồi , anh có nói gì cũng là thừa . Nhưng mình hãy chấm dứt đi Trâm ạ.

- Tại sao lại như vậy . Vì bây giờ nghĩ lại anh thấy trò chơi đó không làm anh vui phải không ?

- Không phải trò chơi , đó là một cuộc phiêu lưu nguy hiểm.

Anh đến đứng trước mặt Bảo Trâm:

- Mình hãy dừng lại trước khi quá muộn Trâm ạ.

- Em không muốn nghe . Bây giờ em chỉ thấy bị xúc phạm , xúc phạm ghê gớm . Em sinh ra trong gia đình nề nếp . Được nuôi dưỡng trong sự nuông chiều . Được cho học hành toàn vẹn . Nhân cách em có gì đáng chê trách . Tại sao anh đem tình cảm em ra làm trò đùa như vậy . Anh tàn nhẫn lắm.

Thường Sơn lặng im . Anh còn biết nói gì bây giờ.

Bảo Trâm khóc nức lên . Rồi nói qua làn nước mắt:

- Từ đó giờ em chưa hề yêu ai . Và trong mắt em , bọn con trai chỉ là một đám khờ khạo , hời hợt . Em không nghĩ mình có thể yêu được ai . Nhưng khi gặp anh . Em tìm thấy một sự đồng điệu tuyệt đối . Em nghĩ rằng anh chính là nửa kia của mình và em đã hạnh phúc thế nào anh biết không.

- Bảo Trâm , thật ra . . .

- Anh đừng nói nữa . Khi tiếp xúc với anh , em thấy rõ ràng tình yêu của anh với Nhất Phương quá khắp khênh . Nó không hiểu được tâm hồn anh .

Nhưng em thì hiểu . Anh không phải đã rung động vì tìm được sự đồng cảm ở em đó sao ? Vậy mà bây giờ anh hèn nhát không dám tiếp tục yêu em.

Cô chột gục mặt trong ngực Thường Sơn . Khóc nức khóc nức . Tiếng khóc của cô như xóa tan ý chí và sự cứng rắn của anh . Thường Sơn ôm đầu cô , giọng nói rung động:

- Anh không coi tình cảm của em là trò đùa . Đừng tự hạ thấp mình như vậy Trâm ạ . Em là người tự tin và sâu sắc . Tại sao lại để mình yếu đuối như vậy.

Bảo Trâm ôm chặt anh . Nói như hết sức lực:

- Nhưng em đã đặt toàn bộ tình cảm và nghị lực vào anh . Nếu bị anh đùa cợt , em xem như mình không còn gì nữa.

Thường Sơn im lặng , xao xuyến . Chưa có người con gái nào rơi vào lòng anh khóc một cách yếu đuối như vậy . Nó gọi cảm giác muốn an ủi , che chở . Vì tình yêu với Nhất Phương , anh đã hứa với lòng dập tắt tình cảm sa đà của mình . Nhưng bây giờ nước mắt của Bảo Trâm làm anh không đủ sức

xua đuổi , từ chối . Anh vuốt nhẹ tóc cô:

- Tại sao em lại cho anh tình yêu tuyệt đối như vậy . Anh không xứng đáng đâu.

- Anh xứng đáng . Xứng đáng trăm lần . Từ đó giờ em không tìm thấy một tâm hồn tinh tế như anh . Anh là mẫu người em suốt đời tìm kiếm . Và em bất chấp tất cả để được anh.

Thường Sơn nhìn cô , rung cảm đến tận trái tim . Có lẽ Bảo Trâm đã nói lên một góc tâm hồn anh . Ở cô , anh tìm thấy sự dịu dàng , dâng hiến và một tâm hồn sâu thẳm thắm nhưng ý nghĩ đầy bản lĩnh . Cô gọi cho anh cảm giác yên ổn . một cảm giác mà anh luôn khao khát ở Nhất Phương . Cuối cùng , cô là người đồng điệu với anh . Nếu mất cô , anh sẽ hụt hẫng ghê gớm.

Thấy anh đứng yên đắm chiêu , Bảo Trâm từ từ đứng lên . hai tay choàng qua cổ anh . Cô nhắm mắt , ngược lên chờ đợi.

- Hôn em đi anh.

Thường Sơn không còn gì để thận trọng hay cố giữ khoảng cách . Cô đã cùng anh vượt mọi giới hạn từ lâu rồi . Bây giờ làm sao có thể dừng lại được nữa . Anh ôm chặt lấy cô , cúi xuống . Cả hai hôn nhau với tất cả khao khát , đam mê . Bảo Trâm đã tỏ ra đắm đuối hơn cả Nhất Phương trong tình yêu .

Cô ghì chặt lấy anh . Nói như khóc:

- Em yêu anh , yêu nhất trên đời này.

Câu nói của cô làm Thường Sơn run giật đến tận tâm hồn . Anh im lặng yêu cô bằng những cử chỉ cuồng nhiệt . Điều đó làm Bảo Trâm thêm tin tưởng , khuây khỏa . Cô nép vào anh . Ngược lên thăm thì:

- Tắt đèn đi anh.

Khi bóng tối buông xuống , đêm càng trở nên yên lặng . Giữa hai người là quan hệ gần bó vượt nhanh hơn khoảng cách thời gian quen nhau . một sự gần bó mà Thường Sơn đã không có được ở Nhất Phương.

Bảo Trâm đến sau . Nhưng đã thân với anh trước . Bất kể trước đây Thường Sơn yêu Nhất Phương ra sao . Cô mặc kệ . Sự quan hệ thân xác đối với cô là biểu hiện của tình yêu tuyệt đối không dễ gì dứt bỏ . Cô tin điều đó như tin vào chân lý.

Sáng hôm sau về ký túc xá . Bảo Trâm kín đáo quan sát thái độ của Nhất Phương . Cảm thấy yên tâm Nhất Phương không hề thắc mắc đêm qua cô đi đâu . Cô không có gì phải nơm nớp sợ nữa.

Bảo Trâm không biết Nhất Phương đang cố dần sự phần nộ ghê gớm . Cô không hoài nghi , mà gần như tin chắc đêm qua Bảo Trâm đã ở đâu , thậm chí đã làm gì . Điều cô thất vọng nhất là Thường Sơn có thể quên nhanh chóng những gì đã hứa với cô . Cô không hiểu tại sao mình có thể chịu đựng sự có mặt của Bảo Trâm bên cạnh . Chỉ thấy mặt cũng đủ làm cô phát điên lên rồi.

Chiều nay Nhất Phương đến trung tâm ngoại ngữ . Cô không còn loay hoay quay tới quay lui hay cười đùa như lúc trước . Chỉ lặng lẽ học . Lúc này cô phải ráng hết sức mới tập trung học nổi . Cô không muốn vì bất cứ ai mà chuyện học bị ảnh hưởng , dù người đó là Thường Sơn .

Đêm Dạ Vũ

Chương 6

Tan giờ học , Nhất Phương xuống sân lấy xe . Cô chợt nhận mặt khi thấy bánh xe xẹp đến mức không còn chút hơi . Tự nhiên thấy xuống tinh thần . Cô dắt xe ra đường tìm chỗ vá . Giờ này mà tìm được chỗ sửa là cả một vấn đề , thật muốn khóc được.

- Xe làm sao vậy Phương ?

Nhất Phương quay lại . Triệu Nguyên đang dừng lại , anh ngồi yên trên yên nhìn bánh xe sau của Nhất Phương . Rồi bước xuống:

- Đứng đây chờ và đưa xe cho tôi , tôi đến gởi đằng kia sửa cho.

Nhất Phương không còn cách nào hơn là đồng ý . Cô đứng giữ xe cho Triệu Nguyên . một lát hăn quay lại:

- Minh tìm một quán ngồi chờ . Đứng giữa đường kỳ lắm . Có đồng ý không ?

Thấy Nhất Phương cứ nhìn mình . Triệu Nguyên mỉm cười:

- Hay là sợ tôi quá nên phải đề phòng ?

Cách nói làm Nhất Phương nhớ lại mối quan hệ căng thẳng giữa hai người lúc trước , tự nhiên cô phì cười:

- Người ta bảo tránh voi chẳng hổ mặt . Cho nên tôi có tránh anh cũng không đáng bị cười đâu.

- Tôi đáng sợ đến vậy sao ?

- Dĩ nhiên.

Triệu Nguyên dắt xe từ tay cô . Ngồi lên yên đề máy . Nhất Phương nhảy phóc lên phía sau . Làm chiếc xe bị lạng đi . Cô bụm miệng cười mắt liếc nhìn Triệu Nguyên chờ xem anh phản ứng ra sao . Anh quay lại , từ tốn:

- Cô như vậy , thảo nào cứ phải sửa xe hoài . Bây giờ tôi mới hiểu.

- Hừ.

Nhất Phương quê quá nên không biết nói cái gì cho đỡ ngượng . Cô có tật nhảy nhót quen rồi , làm sao mà nhớ nổi lúc nào cần phải thùy mị đoan trang . Với ai thì phớt lờ được , chứ với Triệu Nguyên thì thì . . . Ồ , cô công nhận là rất ngán . Chả biết tại sao lại như vậy nữa . Có lẽ vì anh là người duy nhất biết cách bẻ gãy những trận nổi loạn của cô.

Cả hai ngồi đối diện nhau trong quán nước , Triệu Nguyên quây ly nước , đẩy về phía cô:

- Uống đi , cứ bình tĩnh nhé.

Nhất Phương nguýt dài:

- Xí , ở trong quán thế này anh có thể làm gì được tôi . Đừng có hù.
- Vậy hả ? Nhưng biết đâu đây.
- Đây , anh không định chơi trò "án treo" với tôi như lần đó chứ.
- Làm gì có , tôi đã nói rồi . Nam nhi đại trượng phu đâu có để bụng trả thù con gái.
- Đúng rồi , đâu có trả thù . Hù cho hết hồn chơi chứ trả thù làm gì . Đại trượng phu mà.

Cái nguyệt của cô làm Triệu Nguyên bật cười . Anh hơi nheo mắt:

- Tới giờ tôi cứ tự hỏi hoài mà vẫn không hiểu được , tại sao cô thích chọn tôi làm đối tượng để chọc phá vậy ? Kiếp trước tôi có nợ cô gì không ?
- Nhất Phương hơi nghiêng đầu nghĩ nghĩ . Cô phát hiện anh có tật hay nheo nheo mắt khi nói . Nếu Triệu Nguyên là diễn viên điện ảnh thì cử chỉ đó chắc làm cho bọn con gái rụng tim dài dài . Cũng may là anh chưa bước lên màn ảnh . Nhưng dù sao thì cử chỉ đặc biệt đó cũng gây cho cô ấn tượng hay hay . Cô hếch hếch mũi , nói không dẫn đo:
- Kiếp trước có là chủ nợ của anh hay không tôi không biết . Nhưng không hiểu sao tôi thích chọc ghẹo anh . Anh càng giống ông cụ thì tôi càng thích chọc . Vui lắm.

- Tôi nghĩ người yêu của cô chắc đã từng khổn khổ vì cô . Không biết đó là cái may hay cái rủi của anh . Bị người khác làm đau đầu đâu không dễ chịu tí nào . Nhất là người đó lại là phần nửa của mình.

Như bị giọt nước lạnh rơi xuống mặt . Nhất Phương ngồi im , nụ cười tắt ngấm trên môi . Khi có bạn bè hay một cuộc vui , cô luôn tránh không nghĩ tới anh và đã thành công . Tự nhiên cô nhận thức hết sự nhục nhã của mình . Triệu Nguyên cứ tưởng ai yêu cô thì sẽ yêu đằm đuối hết mình như mọi người vẫn tưởng . Vậy mà thực tế , cô đang bị Thường Sơn và bạn cô phản bội , bị xem như một trò đùa.

Trong một phút mất cả bình tĩnh , cô quát nhỏ:

- Đừng nhắc đến họ nữa . Tôi không có người yêu.

Triệu Nguyên nhìn cô . Trong mắt lóe lên sự ngạc nhiên , tò mò . Nhưng anh dập tắt ánh lửa đó ngay . Anh nhìn đi nơi khác . Cử chỉ từ tốn . Thậm chí rất vô tư:

- Nếu tôi có làm cô nhớ chuyện bức mình , thì đó là vô tình , hoàn toàn là vậy . Mình đừng nhớ tới nó nữa nghe Phương ?

Nhất Phương cúi xuống ly nước . Khẽ khuấy những viên đá nhỏ . Cô chột cười một mình , nụ cười như ngạo mạn , coi khinh . Tại sao cô lại để con người không ra gì làm mình gục ngã nhỉ ?

Cô ngước lên . Bắt gặp cái nhìn chăm chú của Triệu Nguyên . Nụ cười trên môi cô dịu lại . Cô định mở miệng thì anh giơ tay như ngăn lại:

- Cô có thích bản này không ? Nghe thử xem.

Nhất Phương ngồi yên , chú ý nghe . Mắt cô chợt sáng lên . Rồi buột miệng hát theo:

- "Lạnh lùng sương rơi heo may . Buồn ngơ ngác bóng chim bay , mây tím giăng sâu đó đây . Ngày đi chiều mang sầu tới , làn sương chiều thu lá rơi , tiếng mưa rơi đều trên lối . . . "

Nhất Phương chợt ngừng lại , cau trán như cố nhớ:

- Gì nữa nhỉ ?

Triệu Nguyên nghiêng đầu . Tay gõ nhịp trên bàn , hát tiếp nho nhỏ:

- "Người về gieo thương với nhớ , lòng người lữ thứ bơ vơ , nghe lá hoa rụng xác xơ . . . "

Nhất Phương lầm nhảm theo anh . Cả hai say sưa hát hết bản nhạc . Rồi nhìn nhau cười . Triệu Nguyên điềm đạm:

- Cô cũng nhớ bài đó sao ?

Mắt Nhất Phương lấp lánh:

- Tôi cũng không biết tại sao tôi thuộc bài đó . Hình như sau này không nghe ai hát nữa . Anh thích bài đó lắm hả ?

- Rất thích.

- Giống tôi ghê . Tôi cũng thích lắm.

- Cô thích hát karaoke không ?

- Tôi mê lắm.

- Vậy thì tại sao chúng ta không đi hát nhỉ.

- Đi ngay bây giờ à ?

- Dĩ nhiên.

- Ồ , vậy thì đi nào.

Nhất Phương nói xong là đứng dậy . Triệu Nguyên dẫn tiên trên bàn rồi kéo tay cô ra khỏi quán . Anh đưa Nhất Phương vào một nhà hàng karaoke sang trọng . Từ xa , cô tiếp tân đã thấy anh . Cô gật đầu chào với một nụ cười ngọt ngào:

- Lâu quá anh Nguyên mới tới - Cô quay qua Nhất Phương , nhìn nhìn như đánh giá - Người yêu anh Nguyên đây hả ? Vậy mà bây giờ anh mới giới thiệu.

Triệu Nguyên vẫn không trả lời . Anh lẳng lặng đi sau cô tiếp tân vào phòng , phớt tỉnh trước cái nhìn dò hỏi của Nhất Phương.

Cô gái vẫn hỏi chuyện Triệu Nguyên không ngớt . Hình như đây là địa điểm quen thuộc của Triệu Nguyên nên anh có vẻ thông thạo:

- Vẫn phòng cũ nghe Chi.

- Tất nhiên rồi . Phòng đó đã có người đặt . Nhưng bây giờ em ưu tiên cho anh đó.

Cô đưa hai người vào căn phòng ngay dãy đầu tiên rồi rút lui . Nhất Phương nhìn quanh . Cô thích lắm , ngồi ở đây có thể nhìn thấy mọi hoạt động ngoài

vườn.

Triệu Nguyên nhìn chọn bài hát . Cô vẫn loay hoay chưa biết chọn bài nào thì màn hình đã hiện lên bài "Thu Ca" . Nhất Phương ngạc nhiên:

- Trời ơi , anh thuộc cả mã số nữa hả ?
- Chỉ vài bài một thôi.

Triệu Nguyên đề nghị:

- Song ca bài này nhé.
- OK.

Nhất Phương hăng hái cầm micro , say sưa hát . Giọng cô trong vắt , véo von bên cạnh giọng nam trầm của Triệu Nguyên cứ như một cặp song ca điêu luyện.

Đôi lúc nhìn ra ngoài , Nhất Phương nhận thấy những bóng áo dài của những cô tiếp tân cứ thấp thoáng ngoài hành lang . Hình như họ cố ý qua lại phòng cô như để xem mặt "người yêu anh Nguyên" . Cô tò mò quay qua nhìn Triệu Nguyên . Anh làm như không nhận thấy , vẫn điềm tĩnh nhìn lên màn hình.

Khi hết bản nhạc . Nhất Phương chưa nghĩ ra bài gì thì Triệu Nguyên đã bấm mã số . Màn hình hiện lên bài "Nam bộ kháng chiến" . Nhất Phương tròn xoe mắt nhìn Triệu Nguyên . Cảm thấy buồn cười . Anh mà cũng thích những bản nhạc như vậy sao ? Cô tưởng chỉ có một mình cô là khác người chứ.

Nhất Phương chưa kịp nhận xét thì giọng Triệu Nguyên đã vang lên , trầm , hùng , sôi nổi . Nhất Phương như bị cuốn theo . Cô hăng hái cầm micro hát theo . Dứt bản nhạc . Cô quay qua Triệu Nguyên thì anh cũng đang quay qua cô . Cả hai cùng nói một lượt:

- Trường Sơn đông Trường Sơn tây.

Cả hai im bật . Rồi cùng bật cười . Sao lại có tư tưởng trùng nhau vậy nhỉ ? Triệu Nguyên mỉm cười bấm mã số . Cả hai lại song ca lần nữa . một lát sau Nhất Phương chợt giật mình . Nãy giờ cô và Triệu Nguyên đã hát đến gần hai tiếng đồng hồ . Cô quýnh quýnh:

- Chết rồi anh Nguyên , tôi phải về để lấy xe nữa chứ.
- Không sao , lát nữa tôi đưa Phương về.
- Nhưng còn xe tôi thì sao . Tôi sợ giờ này họ nghỉ rồi.
- Thì mai lấy . Cô đừng có quýnh lên như vậy . Không sao đâu.
- Sáng mai tôi còn phải đi học.

Triệu Nguyên vẫn tỉnh bơ:

- Tôi sẽ đưa cô đi . Buổi sáng đi làm tôi ghé qua đón cô.
- Thôi cũng được.

Nhất Phương cảm thấy yên tâm . Cô lại cầm micro lên . Nhưng Triệu Nguyên cản lại:

- Hát liên tục hai giờ cô không thấy mệt sao ?
- Không hề . Tôi có thể hát và nhảy suốt đêm đây.

Triệu Nguyên mỉm cười , cầm micro trên tay cô đặt xuống bàn , rồi kéo cô đứng lên.

- Nhưng cô không được để mất sức . Chơi cái gì cũng giới hạn thôi . Tôi thấy hình như cô không hề biết giữ sức khỏe của mình.
- Hừm . . . anh nói sao giống mẹ tôi quá . Mẹ tôi cũng hay ca cẩm tôi như vậy đây.
- Vậy ha . Vậy thì cô càng phải về sớm . Tôi không thích để mẹ cô thấy tôi là bạn xấu của cô.
- Hát thêm vài bài nữa vậy.
- Không được.

Triệu Nguyên cương quyết lôi Nhất Phương ra cửa . Cô cũng không phản ứng . Khi ra ngoài đường rồi , Nhất Phương chợt cười rúc rích:

- Anh mà cũng thích mấy bản nhạc kháng chiến hả . Tôi ngạc nhiên ghê.
- Cô cũng làm tôi ngạc nhiên . Tôi nghĩ cô thích nhạc ngoại hơn.
- Tôi mê lắm . Nhất là nhạc Rock . Nhưng trong thâm tâm tôi vẫn thích mấy bản nhạc kháng chiến . Nó trữ tình theo cách khác.
- Nó làm mình cảm thấy tâm hồn được nâng lên . Nói chung là đậm tình thần dân tộc.
- Đúng đây , đúng đây.

Triệu Nguyên hơi nghiêng người ra sau . Chìa tay ra:

- Bắt tay một cái nào.

Nhất Phương nắm tay anh , lắc mạnh:

- Không mấy khi tìm được người tri kỷ . Tôi nay tôi bỗng nhận ra tôi với anh có nhiều ý thích rất giống nhau . Sao lúc trước tôi nỡ nào phá phách anh nhỉ . Thật là hối hận.

Triệu Nguyên hơi nheo mắt:

- Cô khỏi phải hối hận . Vì cô cũng bị tôi tra tấn tinh thần nhiều phen rồi . Kể như hòa nhé.
- OK . Tôi hứa từ đây về sau sẽ không nặng tay với anh nữa đâu.
- Thật là cảm động - Triệu Nguyên nói như hài hước . Rồi đề nghị - Mình tìm một cái gì đó ăn đi . Cô thích ăn gì ?

Nhất Phương nghĩ nghĩ một lát . Rồi kéo nhẹ áo anh:

- Anh quay lại đi . Đến chỗ này có cháo ngon lắm.

Triệu Nguyên không hỏi gì . Quay xe quẹo sang ngã tư bên kia đường . Chạy một đoạn , Nhất Phương lại kéo kéo áo anh:

- Tới rồi kìa , ngừng lại đi.

Triệu Nguyên thắng xe . Anh nhướn mắt nhìn quán cháo ở góc đường . Rồi nhìn Nhất Phương . Nhưng không nói gì đây có vẻ là quán của những người

hay nhậu . Cô vào đây làm gì ?

Nhất Phương liếc liếc thăm dò phản ứng của Triệu Nguyên , thấy vẻ mặt tỉnh bơ của anh . Cô yên tâm bước vào quán.

Khi người chạy bàn đặt hai tô cháo trước mặt , Nhất Phương cười mím nhìn Triệu Nguyên:

- Anh có thích ăn phèo không . Ăn nhé ? - Rồi cô quay qua người chạy bàn - Chị cho anh này thêm một đĩa nữa.

Triệu Nguyên hơi nhướng mắt . Nhưng lập tức anh tỉnh bơ ngay . Khi chiếc đĩa được mang tới . Anh cười cười trút hết phèo vào tô của Nhất Phương .

Cô tròn mắt:

- Sao anh không ăn ?

Triệu Nguyên cầm muống cháo , nhăm nháp:

- Cô thích ăn món này lắm hả ?

- Ừ , ờ . . . cũng không thích lắm.

- Vậy hả ?

Thấy nụ cười thấp thoáng trên môi anh . Nhất Phương nhột nhạt:

- Anh cười cái gì vậy ?

- Đâu có , ăn tiếp đi.

Nhất Phương ăn hết những miếng phèo . Nhưng cháo thì vẫn còn nguyên .

Cô đẩy tô ra xa:

- Không ăn nữa.

Cô uống ngụm nước rồi rút khăn ra lau mặt . Triệu Nguyên khoanh tay trên bàn . Hơi nghiêng người tới nhìn cô:

- Nếu thích ăn món đó , cô có thể nói với tôi . Tôi sẽ đưa cô tới một quán hợp với mình . Tôi gì phải đến đây mượn cố ăn cháo.

Nhất Phương đỏ mặt:

- Sao anh biết tôi làm bộ ?

Triệu Nguyên hỏi gặng:

- Nhưng có không ? Đây , ăn món đó hơi lạ một chút . Nhưng có gì đâu mà mắc cỡ.

Mặt Nhất Phương vẫn đỏ bừng . Cô ngó lảng ra chỗ khác , rồi nói như thú nhận:

- Tôi thích ăn cái đó lắm . Nhưng không dám rủ ai đi . Tôi sợ họ cười , vì con gái mà ăn những món nhậu của đàn ông.

Triệu Nguyên không kìm được , anh ngả người ra sau cười rung cả vai .

Nhất Phương quē muống chui xuống đất . Cô ngồi yên , chiếc khăn bịt miệng và mắt cụp xuống bàn . Triệu Nguyên cố tình yên lặng để trêu cô .

Lần đầu tiên anh thấy cô xấu hổ như vậy . một cô gái sinh động hoạt bát như cô mà lại mắc cỡ vì một chuyện vớ vẩn . Thật là đáng yêu đó chứ.

Anh gọi tính tiền . Rồi vỗ nhẹ tay Nhất Phương , nói như nghiêm chỉnh:

- Bây giờ về nhé . Hôm nào tôi sẽ rủ cô đi ăn nữa . Chịu không ?

Nhất Phương ngược lên , rồi lườm anh như vẫn còn ngượng ngập:

- Ăn để bị anh cười nữa hả ? Không dám đâu.

- Sao lại cười nhỉ ? Suy cho cùng thì ai cũng có sở thích riêng chứ.

Nhất Phương không trả lời . Triệu Nguyên thật là dễ sợ . Không có gì giấu được anh cả . Cô có cảm tưởng anh luôn hiểu cô nghĩ gì . Muốn cái gì . Và mặc dù có chế giễu , anh vẫn luôn đồng tình với cô . Kể cả những ý muốn kỳ quặc của cô.

Nhưng phải thừa nhận là đi chơi với Triệu Nguyên rất thú vị , anh có thể vừa là bạn , vừa là một người anh . Và điều cuốn hút cô nhất là anh không hề ngăn cô như những tên con trai khác . Có một người bạn như vậy thật là thích.

Triệu Nguyên đưa cô về ký túc xá thì cũng vừa lúc Thường Sơn thắng xe ở một khoảng hơi xa cổng . Bảo Trâm bước xuống xe . Thấy cô , cả hai đứng như chết sững . Nhất Phương cũng đứng yên nhìn họ . Mặt cô tái đi , môi run lên . Cô vội quay lại Triệu Nguyên . Cổ trăn trĩnh:

- Anh về đi . Bye nhé.

Nói rồi cô quay người bỏ vào trong . Thường Sơn vẫn đứng đó . Mắt nhìn Triệu Nguyên chằm chằm . Tia mắt của một người đang nhìn tình địch .

Triệu Nguyên khề nhún vai lơ đãng . Rồi phóng xe đi.

Bảo Trâm nhìn Thường Sơn . Khuôn mặt phùng phùng của anh như một vết dao đâm vào tim cô . Anh ghen đến vậy sao ? Vậy mà cô tưởng . ..

Thường Sơn lập tức trao xe cho Bảo Trâm:

- Em giữ giùm anh.

Không đợi cô phản ứng , anh đi nhanh vào ký túc xá . Bảo Trâm mím môi dẫn xe đến chỗ gửi rồi đi theo anh.

Thường Sơn phóng ba bốn bậc thang đuổi theo Nhất Phương . Anh bắt được cô ở lầu 2:

- Phương , anh muốn giải thích.

Không như Thường Sơn nghĩ , Nhất Phương không dè dặt bỏ đi , cũng không giãy giụa thoát khỏi tay anh . Cô đứng yên nhìn anh như người lạ:

- Chuyện gì vậy ?

- Anh muốn giải thích chuyện lúc nãy . Thật ra anh tới tìm em , nhưng không gặp . Và tại anh chỉ đi uống cà phê nói chuyện.

"Tại anh ! " Nhất Phương giận run lên . hai người coi như là một rồi sao ?

Cô cười nhạt:

- Đó là chuyện riêng của hai người . Tôi không thích xen vào chuyện người khác . Tính tôi ghét nhất là tò mò . Bây giờ anh buông tôi được chưa ?

Thường Sơn lắc đầu , cố thuyết phục:

- Thật ra chuyện không như em nghĩ đâu . Anh . . . anh thật không biết nói

sao . Nhưng không đến mức như em nghĩ . Tốt hơn hết mình xuống dưới nói chuyện đi . Hoặc là lên phòng em.

- Không bao giờ . Tôi không thích liên can tới anh nữa . Xem như chia tay nhé ! Mai một đừng tìm tôi.

Thái độ bình tĩnh dửng dưng của cô làm Thường Sơn muốn phát điên . Anh lắc mạnh tay cô:

- Em muốn chia tay . Em bảo anh không liên can tới em , vì em có tình cảm khác vui hơn . Đúng không ? Anh ta là gì của em , nói đi.

Nhất Phương ngược mặt lên , cười lạnh :

- Vậy Bảo Trâm là gì của anh vậy ? Tôi nghĩ quan hệ của chúng tôi cũng giống như anh vậy . Đừng tò mò nghe.

Nhưng không còn biết mình làm gì . Thường Sơn xô mạnh cô ra . Nhất Phương ngã dựa vào tường . Đau muốn nín thở . Cô xoa xoa vai , không hề tỏ vẻ đau đớn hay giận dữ , chỉ thản nhiên nhìn anh , rồi đi lên cầu thang .

Thường Sơn phóng theo chặn cô lại :

- Em đừng có làm anh căng thẳng nữa . Thật ra em muốn gì . Nói đi.

- Muốn chia tay với anh.

- Không được . Anh không chấp nhận như vậy . Anh không phải là con mèo của em , thích thì em giữ , không thích thì quăng ra đường . Coi chừng anh giết em đó.

- Anh làm được chuyện đó sao ? Xin mời

Cô cương quyết xô anh ra xa , làm Thường Sơn loạng choạng rơi xuống mấy bậc thang . Anh phải vịn tường cho khỏi ngã . Nhìn Nhất Phương chạy nhanh lên lầu trên . Anh mím môi đuổi theo cô . Nhưng cánh tay anh chợt bị giữ lại . Rồi Bảo Trâm đứng trước mặt anh . Đôi mắt đầy oán hận , tuyệt vọng :

- Anh định nói gì với nó ? Anh ghen đến mức vậy sao . Em thật không ngờ Thường Sơn mệt mỏi gỡ tay cô ra :

- Anh chán ngán lắm rồi . Để anh yên.

Bảo Trâm đứng ở đầu cầu thang , nhìn Thường Sơn đi xuống . Cô dựa tường nhắm nghiền mắt . Không biết nên khóc hay nên la hét cho vơi nỗi thống khổ của mình

Nhất Phương đã biết rồi . Cô sẽ xử trí ra sao đây.

Cô lê bước lên phòng , lòng trĩu nặng và tâm trạng hoang mang , đối phó . một trận mắng nhiếc , sỉ nhục , bạn bè chứng kiến . một trận cuồng phong đơ đả ? nhào sách ở bàn ghế . Những hình ảnh tưởng tượng làm cô ngao ngán . Nhưng không thể không đối mặt

Ngoài sự tưởng tượng của cô , phản ứng của Nhất Phương là sự lặng yên , bình thản như mọi lần khác . Thậm chí nói chuyện thản nhiên với bạn bè trong phòng

Bảo Trâm vụt hiểu ra . Thì ra Nhất Phương đã biết chuyện này , biết từ lâu lắm . Chỉ có cô là ngờ nghệch mà thôi.

Bảo Trâm nằm chết đi trên giường . Thái độ của Nhất Phương làm cô vừa nể phục , vừa xấu hổ tê tái . Đến mức thế này có thể làm gì khác hơn là bỏ đi . Suốt hai ngày cô bỏ học đi tìm nhà trọ mới . Chiều nay cô tìm được một chỗ trong hẻm . Tương đối vắng và xa trường . Cô muốn những tháng cuối cùng của cuộc sống sinh viên là những ngày trốn chạy . Xấu hổ quá rồi , làm sao có thể gặp bạn bè trong phòng chứ.

Bảo Trâm theo người chủ nhà đi lên một căn gác nhỏ và nóng nực . Cô đứng dựa cửa nhìn quanh.

- Chỉ có mình con ở đây thôi hả bác ?

- Đâu có , còn hai cô kia nữa . Tuần sau mới dọn tới . Hên cho cô đó nghe . Nhà tôi chỉ còn một chỗ thôi.

Thấy Bảo Trâm cứ nhìn mãi một góc . Bà đi xuống :

- Cô cứ ở đây tính toán lại đi . Tôi xuống có công chuyện một chút

Bảo Trâm ngồi bệt xuống sàn . Sự yên vắng làm cô chán nản kỳ lạ . một nỗi lo sợ mới vụt xuất hiện . Nếu cô bỏ đi là cô đã chấp nhận thau thiết . Chấp nhận mất Thường Sơn sao ?

Cô chột đứng bật dậy . Không thể được . Dù bạn bè trong phòng có cười ngạo khinh ghét . Cô cũng mặt kệ . Chỉ cần có thể theo dõi mối quan hệ của Nhất Phương . Dù muốn dù không cô cũng phải đối đầu mà giành giật . Cô đã hy sinh quá nhiều cho Thường Sơn , làm sao có thể buông tay chịu thua chứ.

Bảo Trâm bỏ về ký túc xá , cương quyết ở lại đến cùng . Cô mà bỏ đi chẳng khác nào buông tay trả lại Thường Sơn lại cho Nhất Phương . Cô không ngốc.

Buổi chiều cô đến tìm Thường Sơn . Nhưng anh không có ở nhà . Cô về ký túc xá . Thấy Nhất Phương vẫn còn ngủ . Cô thở ra nhẹ nhõm . Rồi mệt mỏi ngã xuống giường ngủ thiếp đi .

Đêm Dạ Vũ

Chương 7

Nhất Phương ti trán , mắt nhìn đắm đắm vào quyển tập mà không hiểu được chữ gì . Tối nay mưa rả rích làm cô lười ra đường . Không riêng gì câu , cả phòng cũng không ai đi đâu . Mỗi người sống với thế giới biệt lập của mình Thu Mai bật cassette . Bài không tên của Vũ Thành An du dương thật hợp

với khung cảnh buồn của mưa . Nhất Phương xếp tập lại , chống cằm lắng nghe . Cô chọt cau mày khi bên giường đối diện , tiếng Bảo Trâm vọng lên gay gắt :

- Tắt nhạc đi Mai , ồn quá

Thu Mai bướng bỉnh :

- Nhưng em muốn nghe mà

"Xoảng" một tiếng . Chiếc ly thủy tinh bị ném vào tường rồi vỡ tan . Cả bọn quya lại ngó Bảo Trâm , sững sờ . Cô đang ngồi trên giường , nhìn Thu Mai bằng cái nhìn đặng đặng sát khí . Cô bé vội tắc máy , ngồi im thín thít . Mọi người quay mặt chỗ khác , cười khẩy . Trong phòng chỉ có Thu Mai nằm thứ nhất nên còn hiên lành nhẵn nhịn . Chứ các cô nằm thứ 4 thì dưng hòng

Dù Nhất Phương không kể , nhưng cả phòng vẫn biết chuyện tay ba giữa hai người . Bình thường các cô đã không thích Bảo Trâm , bây giờ càng khinh bỉ công khai . Dù không nói ra , cả bọn vẫn ngấm ngấm nghiêng về Nhất Phương và cô lập Bảo Trâm . Điều đó càng làm cô thấy căng thẳng . Từ buổi tối đụng đầu ở cổng ký túc xá , cả hai tuyệt đối không nói chuyện với nhau nữa . Dù không có ai ý bỏ đi . Nhất Phương vốn tự ái ngút trời . Cô nhất định không rút lui , cũng không tỏ vẻ đau khổ . Cô không chịu nổi ý nghĩ bị người yêu phản bội . Không chịu được cái nhìn thương hại của bạn bè . Cũng không van xin níu giữ Thường Sơn . Cô đem nỗi đau giấu tận đáy lòng . Với một nụ cười coi khinh . Và lao vào học , đi chơi với bạn bè . . . Đó là tất cả những gì cô có thể làm để gạt bỏ nỗi buồn của lòng kiêu hãnh bị chà đạp

Và Bảo Trâm thì càng ngày càng suy sụp tinh thần trong cuộc chiến tranh căng thẳng này . Cô không bắt Thường Sơn cắt đứt với Nhất Phương , nên chỉ có thể rình rập những cuộc hẹn hò của hai người , và lao vào tìm cách giữ chặt mối quan hệ khắp khển

Mỗi tối cô ngồi bó gối trên giường theo dõi , xem Nhất Phương đi đâu . Nếu đoán đó là đi với Thường Sơn thì cô nằm một mình vật vã khóc . Sự ghen giận cộng với cảm giác thách thức vì bị cô lập làm vào Bảo Trâm ngày càng muốn hóa điên

Chiều nay tan học , Thường Sơn đón Nhất Phương ở cổng trường . Anh dựng xe dưới gốc cây chờ thì Bảo Trâm đi tới . Cô nhìn anh đăm đăm :

- Anh đón ai vậy ?

Thường Sơn chưa kịp trả lời thì cô ngồi lên phía sau xe anh :

- Mình đi uống nước đi anh . Em mệt quá

Thường Sơn hơi lúng túng :

- Em về đi , ngày mai mình đi chơi . Bây giờ anh bận lắm

Bảo Trâm nhìn và mắt anh , cái nhìn chăm bắm :

- Bạn thì tại sao anh đứng đây . Nếu không phải muốn đón Nhất Phương , anh đã hứa với em thế nào . Em không chịu nổi nữa đâu.

Thường Sơn chưa kịp nói thì từ trong sân , Nhất Phương dắt xe đi ra . Cô nhìn hai người một cách bình thản , ngang qua mặt họ cũng không quay lại . Cử chỉ của cô làm Thường Sơn thở hắt chán nản . Có Bảo Trâm ngồi phía sau nên anh muốn gọi lại cũng không được . Đành cho xe chạy đi.

Bỗng nhiên anh ý thức trọn vẹn bi hài kịch của mình . một quan hệ tay ba quá rối rắm mà người trong cuộc lại sống rất gần nhau . Anh không thể lựa chọn vì cùng một lúc lại cần cả hai người . Câu chuyện như hoang tưởng mà lại có thật . Nếu là phim ảnh hay tiểu thuyết , có lẽ anh sẽ xem đó là một bố cục hoàn toàn hư cấu

Thường Sơn định tìm một quán nước . Nhưng Bảo Trâm đề nghị ghé chợ để cô mua đồ . một lát sau cô trở ra với linh tinh các thức ăn trên tay . Thường Sơn ngạc nhiên :

- Đi chơi mà em mua thứ này làm gì ?

- Em đổi ý rồi . Mình về nhà anh . Chiều này em làm món này ngon lắm Thường Sơn khẽ nhún vai chịu thua . Không thể làm gì khác hơn là chiều ý cô.

Về đến nhà , Bảo Trâm xăng xái vào bếp nấu nướng như bà chủ nhà thật sự . Thường Sơn lững thững đi xuống :

- Có cần anh phụ gì không ?

Bảo Trâm bỏ trái dưa xuống . Đến đứng sát vào Thường Sơn , ôm cổ anh :

- Để em làm được rồi . Em muốn tự em phục vụ anh , như vậy mới thích

- Vậy anh rảnh thì làm gì ?

- Anh viết bài đi , hoặc nghe nhạc gì đó chờ em.

Nói rồi cô cười duyên dáng , đẩy anh ra ngoài . Cử chỉ vừa dịu dàng , vừa thân thiết và có chút uy quyền . Thường Sơn mỉm cười . Tại sao con gái ai cũng có nét đáng yêu hết vậy ?

Anh ra phòng khách ngồi ngả mình xuống ghế . Cảm giác có người yêu phục vụ làm anh thấy dễ chịu ấm áp . Sự có mặt của Bảo Trâm làm cho hình ảnh một gia đình hạnh phúc . Cô như hiện thân của người vợ tận tụy hết mình với chồng . Điều đó không thể không làm anh cảm động.

Thường Sơn đứng dậy lấy đồ , bước vào phòng tắm . Nước lạnh từ vòi sen toa? xuống một cảm giác dễ chịu , lâng lâng . Chợt có tiếng gõ cửa . Rồi tiếng Bảo Trâm đầy hồi hộp :

- Anh sơn mở cửa? cho em tắm với

Cô bước vào đứng đối diện với anh . Rồi từ từ mở khuy áo

Thường Sơn ôm cô trong tay . Nhắm mắt đón nhận những vui thú mà cô tự nguyện dâng hiến . Cảm giác quay quắt về Nhất Phương đã bay biến . Chỉ còn là hiện tại trước mắt.

Buổi tối đưa Bảo Trâm về . Thường Sơn chột ngược nhìn những khung cửa sổ . Mong tìm thấy dáng dấp Nhất Phương . Nhưng cô như biến vào hàng ngàn ngươ8'i mơ hồ . Thường sơn trở lại với cảm giác bất ổn ray rứt . Yêu một lúc hai người đồng nghĩa với việc đánh mất cả hai . Anh hiểu điều đó một cách thấm thía lắm rồi.

Hôm sau anh đến trung tâm ngoại ngữ đón Nhất Phương nhưng bóng cô mất hút giữa những người đổ ra cổng . Anh đành đứng trong bóng tối một mình , rồi lặng lẽ ra về.

Không phải Nhất Phương không biết điều đó . Cô đứng trên lầu , nửa muốn gặp , nửa muốn dứt khoát tránh mặt . Cuối cùng lý trí cũng chế ngự đượ8 . c tình cảm yếu đuối . Cô ở lì trên lầu chờ cho anh bỏ đi mới lững thững bước sân.

Giờ học sau đang ngồi trong lớp . Nhất Phương thấy Mai lên vẫy cô ra ngoài . Đứng ở hàng lang , cô cười hào hứng :

- Đi Thủ Đức chơi không ?
- Giờ này tối rồi đó làm gì ?
- Tối nay bên trường Nông Lâm cắm trại . Tụi nó bảo mình rủ Phương lên cho8i . Đi nhé

Nhất Phương ngần ngừ nhìn đồng hồ :

- Còn nửa tiếng nữa mới hết giờ . Chờ nổi không.
- Cũng được , vậy để mình bảo tụi nó vô quán cà phê bên kia chờ.
- Bộ đi đông lắm hả ?
- Không đông lắm . 8 tên , Phương nữa là 9.

Thấy Nhất Phương còn do dự , Mai Liên vẽ vờ :

- Đi đi , vui lắm . Nhiều tiệc mục hấp dẫn la9 m . Trường Nông Lâm nhận không thua bên mình đâu . Phương không đi là hối hận đấy
- Không phải không đi , dĩ nhiên là mình OK liền . Nhưng đang không biết tính sao . Bỏ học giữa chừng thì kỳ , còn sợ bạn bè chờ một mình mình , tội nghiệp

- không sao đâu . Tụi nó muốn có Phương đi thì phải chờ chứ sao.

Nói rồi Mai Liên chạy ào xuống sân . Nhất Phương đứng đĩnh trở vô lớp .

Triệu Nguyên đang chép giùm cô một đoạn văn phạm . Cô ngồi chống cằm ngó anh biết . Rồi rủ rủ :

- Này , anh có đi chơi với bọn tôi không ?
- Đi đâu ?
- Lên dự cắm trại trên Thủ Đức . Vui lắm
- Chùng nào đi ?
- Lát nữa . Bọn nó chờ dưới kia , tan học là đi liền đấy . Đi nhé !
- Không có gì phản đối

Nhất Phương hơi ngạc nhiên nhìn Triệu Nguyên . Cô thích rủ anh đi chơi .

Nhưng không nghĩ là anh đồng ý dễ dàng vậy . Từ đó giờ cô đã quen thấy anh nghiêm nghị và cứ nghĩ anh không chích quan hệ bạn bè với ai . Triệu Nguyên lạ thật

Khi cô và Triệu Nguyên xuống quán cà phê . Nhóm bạn Mai Liên bèn đứng dậy , lục tục lấy xe . Không kịp để cô giới thiệu . Nó đã kéo tay cô đứng hơi xa :

- Ê , bộ có bồ mới hả ? Xù anh Sơn rồi hả ?

- Tầm bậy . Anh Nguyên là bạn mình . Bạn bình thường mà

- Này , mình nghe mấy đứa lớp mình đồn Phương với anh Sơn chia tay vì anh Sơn quen với nhỏ nào bên lớp Triết . Có không ?

Nhất Phương quay nhanh qua Triệu Nguyên . Hy vọng anh không nghe . Cô kéo tay Mai Liên :

- Đi nhanh đi , tụi nó chờ kia

Khi mọi người lên đến trường Nông Lâm thì đã gần 9 giờ . Nhóm bạn Mai Liên túa ra đón cả bọn . sau khi Mai Liên giới thiệu mọi người . Đến Nhất Phương thì một tên con trai chặn lại :

- Nhất Phương thì khỏi giới thiệu . Hoa khôi của Tổng Hợp thì tui này nghe tiếng lâu rồi . Hoan hô b . an tham gia với lớp mình

Mai Liên kéo áo hấn :

- Ê , có tiếc mục gì không ?

- Mình tham gia "hát với nhau" đi . Sân khấu ở đằng kia kìa

Thế là cả bọn kéo về phía sân khấu . Khoảng sân trống không có bàn ghế .

Khán giả đứng xem và vỗ tay cổ vũ "bồ nhà" của mình một cách ồn ào .

Nhóm sinh viên Tổng Hợp đứng phía ngoài . Vừa xem hát vừa nói chuyện râm ran.

Chợt tên con trai lúc nãy đề nghị :

- Hay là Nhất Phương lên hát một bản nhé

Không đợi cô phản ứng , hấn nhảy tuốt lên sân khấu cầm micro , vừa nhìn về phía nhóm Nhất Phương vừa cười khuyến khích :

- Xin giới thiệu với các bạn , bạn Nhất Phương hoa khôi của trường Tổng Hợp sẽ hát tặng chúng ta một bài . Mời bạn Phương !

Hấn nói thêm :

- Xin các bạn một tràng pháo tay cổ vũ

Tiếng vỗ tay nổi lên như pháo . Ai cũng nhìn chăm chăm lên sân khấu chờ đợi . Bị bất ngờ , Nhất Phương hơi khóps . Cô quay lại nhìn Triệu Nguyên .

Anh cười khích lệ :

- Phương lên đi.

Nhất Phương đi lên sân khấu . Cô cúi chào một cách duyên dáng . Rồi nói với giọng thanh tao :

- Xin chào các bạn . Phương xin hát tặng các bạn bài "One way ticket".

Cô bắt đầu hát . Vừa hát vừa nhảy theo điệu nhạc chẳng mấy chốc , cô làm khán giả như cuồng nhiệt lên . Mọi ngườì vừa vỗ tay vừa nhảy loạn xạ theo mỗi cách khác nhau . Từ nãy giờ chưa có ai hát đến mức cuốn chân mọi người như vậy . Cả khoảng sân rộng bụi mù trời . Vui như điên !

Nhất Phương hát xong , cúi chào định đi xuống

Nhưng những sinh viên hét lớn yêu cầu cô hát lại . Nhất Phương lại tiếp tục làm ca sĩ không chuyên . Mọi người cứ yêu cầu bản tiếp theo . Một quả cô đành cầu cứu Triệu Nguyên :

- Phương xin mời anh Triệu Nguyên lên hát chung với Phương . Xin các bạn tràng pháo tay cổ vũ anh Nguyên.

Khán giả lại vỗ giông giã . Triệu Nguyên cười lắc đầu . Nhưng bọn Mai Liên đã đẩy anh tới phía trước . Anh đành đi lên sân khấu . một người chạy đến đưa cho anh micro . Triệu Nguyên cầm lấy rồi quay qua Nhất Phương :

- Phương chọn bài đi.

Nhất Phương lắc đầu :

- Anh chọn đi.

Triệu Nguyên suy nghĩ một lát . Rồi quyết định :

- "Hey Hello" nhé

Đúng là anh đã không dập tắt sự hưng phấn của khán giả khi chọn bài đó . Nó không nhận như bản nhạc đầu Nhất Phương hát . Nhưng cách nhảy điệu luyến và phong cách chịu chơi của anh làm đám sinh viên khoái chí . Chính Nhất Phương cũng ngạc nhiên . Nhưng cô cũng nhanh chóng hoà nhịp theo . Cả hai tạo thành một cặp song ca đẹp đôi và hoà nhịp rất nhanh . Ít có tiết mục nào đặt sắc như vậy . Sự hưng phấn trong đám sinh viên như lên đến đỉnh điểm . Họ cươì và la hét , nhảy nhót và vỗ tay.

Cuối cùng khan cả giọng , Nhất Phương lui nhanh xuống sân khấu . Triệu Nguyên cũng đi phía sau . hai người trở lại đứng với nhóm . Mai Liên nói nhỏ vào tai Nhất Phương :

- Công nhận hai ngườì xứng đôi ghê . Không ngờ ảnh nhảy đẹp quá trời . Mà hát hay nữa . Tim ta rung rinh rồi Phương ơi.

- Ứng không , Phương làm mai cho.

- sợ ảnh không thèm mình ấy chứ

- Chưa thử sao biết không thèm

Mai Liên cười lấp lửng , như thật như đùa :

- Cứ thử xem . Vậy thì làm mai đi.

Triệu Nguyên chợt quay lại :

- Để anh giới thiệu Liên lên hát nhé

Mai Liên lắc đầu nguây nguây :

- Thôi thôi , em hát dở lắm

Nhất Phương nhìn cô , cười mỉm mỉm . Rõ là nhỏ hơi điệu . Và có vẻ vui

thích vì sự quan tâm Của Triệu Nguyên . Hình như nó bắt đầu thích thì phải. Cả bọn nói chuyện huyên thuyên một lát , không ai nhớ tới chuyện xem văn nghệ . Khi mọi người quay lại thì đã đổi tiết mục . Nhạc nổi lên giòn giã , đám sinh viên nhảy tung bừng . Những người biết khiêu vũ thì nhảy theo bài bản , những tên không biết cũng nhảy búa xua . Có cặp chỉ toàn con gái nhảy với nhau . Bọn con trai đâu có để họ yên , có tên nhào tới tách các cặp nữ ra . Mạnh ai nấy nhảy . Tất cả đều bị kích động hưng phấn . Vui và náo nức đến cuồng nhiệt . Nhất Phương nhún chân :

- Nhảy đi chứ các bạn.

Vừa nói cô vừa quay một vòng ra giữa sân . Cả đám túa ra theo , làm thành một nhóm quây tung bừng.

Nhất Phương và Triệu Nguyên tạo thành một cặp nhảy thật đẹp . Bạn bè vừa nhún chân vừa vỗ tay cổ vũ , thậm chí huýt sáo la hét . Nhất Phương càng hứng lên , nhảy với tất cả nhiệt tình của tuổi trẻ , nhìn cô không ai có thể cưỡng lại được , càng cười hét cổ vũ.

Khoảng sân tung bụi mù mịt , đám sinh viên mang khẩu trang vào , tỉnh bơ nhảy tiếp . Nhất Phương và Triệu Nguyên lấy khăn tay làm khẩu trang . Mọi người vừa mang khẩu trang vừa nhảy , nhìn thật buồn cười nhưng mà vui không thể tưởng tượng . Đúng là quây hết cỡ.

Nhất Phương đang nhảy đối diện với Triệu Nguyên thì Thường Sơn chọt chen vào giữa . Anh nhảy một cách miễn cưỡng , chỉ nhún nhún chân theo nhạc và nhìn cô chăm chăm . Nhất Phương tròn mắt kinh ngạc , khẽ kêu lên :

- Sao anh lại ở đây ?

Thường Sơn không trả lời , chỉ lặng im nhìn cô . Cô cười khanh khách , nói lớn :

- Tôi quên , anh là nhà báo mà . Nhà báo thì phải có cái mũi dài hơn mũi của thiên hạ.

Thường Sơn vẫn không nói gì , chỉ tiếp tục gườm gườm ngó cô . Chợt nhớ ra , Nhất Phương quay lại tìm kiếm . Thường Sơn gằn giọng :

- Cô tìm hần phải không ? Coi thường tôi hay là khiêu khích vậy ?

Vừa nói anh vừa giật phăng khăn che mặt của cô và lôi cô ra khỏi đám đông . Nhất Phương cố cưỡng lại nhưng không được . Cô bị anh kéo đi như một đứa con nít . Ra khỏi đám đông một đoạn khá xa , Thường Sơn buông tay cô ra , làm cô ngã nhào xuống sân cỏ . Nhất phương chống tay ngồi lên :

- Anh làm cái gì vậy ?

Thường Sơn quỳ một chân , đối diện với cô :

- Em tránh mặt anh để tham gia những cuộc vui thế này phải không ?

- Anh thấy vậy là xấu à ? Chúng tôi là sinh viên nhé.

- Không xấu . Nhưng em đi với ai ? Em loại anh ra khỏi những cuộc vui của

em để đón nhận hấn phải không ?

- Cũng giống như anh thôi . Tôi bắt chước anh đấy.

Câu nói của cô làm Thường Sơn nổi điên :

- Em dám thừa nhận như vậy hả ? – Anh kéo vai cô về phía mình , lắc mạnh

– Tạo sao em không biết ghen ? Tại sao đẩy anh về phía cô ta ? Em là đồ khùng , đồ ngu . Em tưởng như vậy là quân tử lắm sao ?

- Chắc vậy.

- Đừng có ngu như vậy . Lẽ ra em có quyền hài tội anh , bắt anh làm người có lỗi . Nhưng em tự biến mình thành có lỗi . Anh phải cư xử với em ra sao đây ?

- Nah làm cái gì vậy ? Buông ra đi . Tôi đâu phải là tội nhân của anh . Anh thử bị lắc như tôi xem có đau không ?

Thường Sơn buông cô ra , ngồi phịch xuống thảm cỏ . Nhưng vẫn còn trong tâm trạng kích động , anh nói như quát :

- Buổi chiều đó anh đến là để đón em , nhưng vô tình gặp Bảo Trâm . Nếu hiểu được anh thì em đã không bỏ đi như vậy . Rõ ràng em đẩy anh về phía cô ta . Nếu thật sự yêu anh thì em đã không làm như vậy . Em làm anh phát điên lên rồi.

- Đúng đấy . Chỉ có mấy người điên mới vừa ăn cướp vừa la làng . Tôi chịu không nổi mấy người như anh . Good bye đi.

Thường Sơn quát lên :

- Em nói cái gì ? Đây là lần thứ mấy em đòi chia tay rồi ? Em trả thù hay là dừng dừng ? Tôi muốn biết hấn hơn tôi ở điểm nào ?

- Trước tiên là không điên như anh.

Thường Sơn chột bình tĩnh lại . Anh nhếch môi :

- Có thể tôi điên . Hấn còn tỉnh táo bởi vì hấn không gặp phải người yêu như em . Lúc nào cũng muốn lên dây thần kinh người khác . Nếu hấn là tôi thì có lẽ hấn đã điên lâu rồi.

Nhất Phương ngồi bó gối , cô nói mà mắt vẫn nhìn về phía đám đông đang nhảy :

- Rốt cuộc tôi vẫn không biết anh muốn gì.

Thường Sơn thở hắt ra :

- Điều tôi muốn rất đơn giản . Em ngưng ngay trò chơi trốn tìm này đi .

Đừng bắt tôi phải đau đầu nữa.

- Rồi sau đó ?

- Xin thề là tôi sẽ không gặp cô ta nữa.

- Tôi không tin . Anh đã hứa mấy lần rồi . Sao hai người cứ coi tôi là con nít hoài vậy ?

Thường Sơn im lặng suy nghĩ thật lâu , rồi buồn rầu :

- Có ở tình trạng như anh rồi em mới hiểu anh bị dẫn dắt như thế nào . Lúc

nào cũng sợ mất em.

Nhất Phương cắt ngang :

- Cho nên anh mới yêu thêm bạn tôi phải không ? Anh sợ mất kiểu vậy đó hả ? thật ra tôi cũng không hiểu hai người đã đi xa đến đâu rồi . Tôi không tin anh nữa . Không hiểu tại sao anh có thể yêu một lúc hai người . Thật là bất thường . Khổng Tử dạy mất người như vậy đó hả ?

- Em đừng lôi chuyện đó ra được không ?

- Hai người đến với nhau từ những quan điểm triết học trùng hợp mà .

Không nói cái đó thì nói chuyện gì.

Thường Sơn cúi đầu một mồi :

- Anh công nhận anh có lỗi . Lúc đầu anh cứ thích tìm cách gặp và nói chuyện với Bảo Trâm , chỉ đơn giản vì nói chuyện hợp . Sau đó thì ...

- Thì mọi chuyện đi quá xa , không còn cứu vãn được nữa.

- Không phải vậy . Vẫn còn có thể dừng lại nếu em chịu giúp anh . Nếu em dừng rồi bỏ tình yêu với anh , em sẽ làm được tất cả . em có thấy trong chuyện này em có lỗi nhiều lắm không ? Thay vì kéo anh lại , em lại đẩy anh đến với Bảo Trâm . Dừng như vậy nữa Phương . Anh mệt mỏi lắm rồi.

Nhất Phương choàng tay qua chân , cúi mặt trên gối im lặng suy nghĩ .

Giọng Thường Sơn vẫn trầm trầm rót vào tai cô , âm thanh như ray rút :

- Em hiểu bây giờ anh rơi vào tình thế gì không ? Triền miên là cảm giác bất an , căng thẳng . Ngày trước tình yêu của mình trong sáng quá . Anh đã quen xem là tất cả cuộc đời anh . Vậy mà bây giờ em cứ chực thoát khỏi anh . Em có biết nếu là em , anh sẽ làm gì không ?

- Làm gì ?

- Anh sẽ nói thẳng với Bảo Trâm , để cô ấy đừng hy vọng ảo tưởng , và dành thời gian vun đắp tình yêu hơn.

Nhất Phương quay lại nhìn Thường Sơn chăm chú :

- Nói thật lòng đi anh Sơn . Thật ra tình yêu của anh dành cho ai ? Em không tin cùng một lúc anh có thể yêu hai người . Nếu nhận ra không hợp với em , anh cứ yêu nó , em đau khổ một thời gian rồi cũng quên . Anh níu kéo em làm gì để cả ba cùng khổ.

- Anh yêu em , trăm ngàn lần là như vậy . Với Bảo Trâm là sự sai lầm , anh ngao ngán lắm rồi . Nếu còn yêu anh , em hãy xem như đó là một lỗi lầm và tha thứ . Anh không bao giờ quên ơn em , Phương ạ.

Nhất Phương gục đầu xuống chân , rung rung nước mắt , cảm thấy yếu đuối , thương cảm dày vò . Rốt cuộc rồi cô vẫn không thể dứt được tình anh .

Tình yêu trong cô vẫn còn nguyên vẹn . Cô chỉ để tự ái lấn lướt nó . Chỉ đem sự kiêu hãnh của đứa con gái được bọn con trai tôn thờ mà đối phó với thất bại.

Gục đầu trên vai Thường Sơn , cô nói thầm thì :

- Có lẽ em đã sai lầm rồi . Em yêu mà không biết làm gì để giữ tình yêu của mình . Hãy bắt đầu lại từ đầu vậy . Anh có hứa với em không ?

Thường Sơn siết chặt vai cô :

- Anh hứa , hứa tuyệt đối – Anh đỡ cô đứng lên – Bây giờ em muốn ở chơi hay về ?

- Để em tìm mấy người kia rủ về luôn . Chứ mình bỏ về trước kỳ lắm.

Cả hai trở lại sân nhảy len lỏi đi tìm nhóm Mai Liên , nhưng tìm hoài không gặp ai . Cuối cùng chỉ có Nhất phương và Thường Sơn trở về thành phố.

Thường Sơn đưa cô về ký túc xá , cả hai chia tay một cách vui vẻ . Không ai thấy bảo Trâm đứng ở góc nhà xe nhìn ra , đôi mắt ánh lên nỗi cảm xúc hoang dại.

Cả một đêm , Bảo Trâm ngồi lặng trên giường , lòng đầy bão táp , phần nộ , đau đớn . Cô muốn la hét , nguyên rủa Nhất phương để trút đi cơn ghen cuồng nộ.

Bây giờ cô không còn thấy mặc cảm hay xấu hổ nữa . Ngược lại , khi đã dần sâu vào Thường Sơn , cô trở lại thù ghét Nhất Phương như chính mình là người bị phản bội . Cô yêu quá nên mù quáng mất cả lý trí . Giá mà có thể hủy hoại Nhất Phương cho hả cơn hận thù.

Sáng hôm sau cô bỏ học đến nhà anh thật sớm . Hôm nay Thường Sơn không vào tòa soạn . Nhìn vào mắt anh . Bảo Trâm hiểu sự có mặt của cô là cả một cảm giác nặng nề . Điều đó làm cô tức đến uất người . Cô đứng trước mặt anh , môi mím chặt và thở dồn dập vì tức . Thường Sơn điềm tĩnh nhìn cô :

- Sáng nay em không đi học sao ? Gần thi rồi , em phải tập trung hơn chứ . Bộ em không sợ rớt tốt nghiệp hả ?

- Anh mà cũng quan tâm đến tôi nữa sao ? – Giọng Bảo Trâm cất lên đầy cay đắng . Cô cười khẩy nói tiếp – Đêm qua anh lên tận Thủ Đức tìm nó . Anh còn yêu nó đến mức đó sao ?

- Sao em biết chuyện đó ?

- Tại sao tôi biết mặc kệ tôi . Anh sợ tôi hiểu ý nghĩ thâm kín của anh lắm phải không ?

- Em làm sao vậy Trâm ? Bắt đầu la hét anh rồi à ?

Bảo Trâm không để ý vẻ lầm lì của Thường Sơn . Cô ngồi phịch xuống ghế , giấu mặt trong lòng bàn tay :

- Anh có biết đêm qua tôi khốn khổ thế nào không ? Cả đêm không thể ngủ . Vì anh mà tôi khốn khổ đủ thứ , mất mát đủ thứ . Trong khi Nhất Phương nó đã hy sinh gì cho anh ? anh nói đi.

- Anh không hiểu bây giờ em muốn gì nữa . Trâm à , anh xin em , có lẽ mình nên dừng lại ở đây . Em hiểu giùm anh không thể bỏ Nhất Phương được , anh yêu cô từ đó giờ , tình cảm đó lớn đến mức anh ...

Thường Sơn phẩy tay , im lặng như không diễn tả được . Câu nói của anh làm tim Bảo Trâm như bị xé nát . Cô bật khóc :

- Nếu yêu nó , vậy thì anh tỏ tình với tôi làm gì ? Tôi cứ nghĩ anh yêu lắm nó nên đặt hết tình yêu vào anh , không do dự tính toán . Bây giờ tôi biết phải làm sao đây.

- Trâm , thật ra em có thể ...

Bảo Trâm ngắt lời :

- Tôi còn có thể làm gì . Anh biết tôi bị tổn thương thế nào không . Phải rồi , anh là con trai , chỉ biết đón nhận những gì người khác dâng hiến , anh không biết tôi phải trả giá đắt đến thế nào đâu . Thật khốn nạn mà – Không để Thường Sơn mở miệng , cô nói đầy phần nộ – Giữa tôi và Nhất phương ai khổ hơn ai ? vì sợ mất anh , tôi phải vượt qua mọi rụt rè để bày tỏ tình cảm với anh . Tôi ráng sức làm những chuyện mà chỉ có đàn bà mới làm được . Những chuyện mà con gái sinh viên không tưởng tượng nổi đừng nói gì là thực hành . Tôi mất đời con gái một cách tức tưởi như vậy đó . Anh vô lương tâm quá , làm sao hình dung nổi sự thiệt thòi của tôi.

Thường Sơn im lặng , hai tay ôm đầu khổ sở . Bảo Trâm vẫn nói qua làn nước mắt :

- Còn Nhất Phương đối với anh thì sao ? Nó không bao giờ chịu hiểu anh , không khi nào chiều chuộng . Con gái có người yêu mà cứ giao du với bạn trai thoải mái . Hãy nhìn lại đi , nó có cần anh không ?

- Nhất phương sống hồn nhiên từ nhỏ quen rồi . Anh yêu nên chấp nhận tất cả.

- Để tôi nói cho anh biết nhé . Anh chỉ mê chứ không yêu nó . Anh đeo đuổi đứa con gái xinh đẹp , tài hoa và sôi nổi . Anh bị quyến rũ vì tính cách đặc biệt của nó . Nhưng nếu có người vợ như vậy tinh thần anh có yên ổn không ?

Thường Sơn nín lặng . Không thể phủ nhận là Bảo Trâm nói lên sự thực , nhưng anh không muốn nghe.

- Đừng nói nữa Trâm.

- Tại sao anh phải trốn tránh ? Có phải vì tôi nói quá đúng ý nghĩ thâm kín của anh không ?

- Nhưng em nói để làm gì ?

- Để giúp anh nhìn rõ lại mình.

- Anh mệt lắm . Để anh yên đi.

Bảo Trâm chột đời giọng :

- Vâng , em sẽ để anh yên . Nhưng trước khi trả anh sự yên tĩnh giả tạo , em phải nói cho anh thấy rằng không có ai hiểu và hy sinh cho anh như em đâu . Nếu có một người vợ mang lại cho anh hạnh phúc , thì người đó là em chứ không phải Nhất phương , anh suy nghĩ đi – Cô ngừng lại một lát , giọng

đầy buồn tủi – Em hy sinh quen rồi . Thiệt thòi bao nhiêu cũng phải chấp nhận . Yêu mà.

- Trâm !

Bảo Trâm ngược lên , rồi ngã vào lòng Thường Sơn khóc rầm rức . Giọng anh đầy ngậm ngùi :

- Đừng buồn anh.

Cử chỉ vuốt ve của anh làm cô thấy khuây khỏa . Cô lại khóc nhưng không phải buồn tủi mà là hạnh phúc.

Giọng Thường Sơn trầm ngâm :

- Em hãy cho anh một thời gian suy nghĩ . Đừng tìm cách lung lạc anh , cũng đừng đối chọi với Nhất Phương . Cứ bình tĩnh đợi . Sau thời gian đó anh sẽ quyết định một cách sáng suốt nhất . Nếu yêu anh thì thông cảm dùm anh . Em hiểu không ?

Bảo Trâm chỉ chờ có vậy . Cô hiểu mình đã đánh đúng điểm yếu của Thường Sơn . Chỉ cho anh thấy sự khiêm khuyết của Nhất Phương không phải là chuyện khó với cô . Cô tin rằng mình sẽ đủ khả năng đánh bại đối thủ không đội trời chung của mình .

Đêm Dạ Vũ

Chương 8

Thường Sơn đi Mỹ công tác đã hơn tháng nay . Những ngày vắng anh , Nhất Phương rơi vào tâm trạng nhớ mong buồn buồn . Cô không biết mối quan hệ thâm lén giữa anh và Bảo Trâm vẫn còn tiếp diễn , và cô tin một cách thành thật sự hối hận ray rứt của anh.

Chiều nay Nhất Phương đến lớp ngoại ngữ sớm , cuối tuần này là 20 tháng 11 , cô hy vọng lớp tổ chức đi chơi ở đâu đó . Chứ suốt ngày giam mình ở phòng cô chịu không nổi.

Nhất Phương lững thững đến chỗ ngồi , lớp mới lựa thừa người . Cô nhìn lơ đãng lên bảng , chợt chú ý vì dòng thông báo của Triệu Nguyên , anh làm lớp trưởng mà.

Nhất Phương nhớ ngày lớp tiếng Nhật khai giảng , khi thầy yêu cầu bầu một lớp trưởng , cô đã hăng hái đề cử Triệu Nguyên dù hôm đó anh vắng mặt . Cô chợt cười thích thú khi nhớ lại vẻ ngơ ngác của anh khi thầy thông báo cho anh một số việc cần làm để “nhậm chức” buổi hôm sau . Cô còn giả bộ ngạc nhiên dùm anh nữa mà . Chắc chắn lúc đó anh không thể đoán cô là tác giả của chuyện này.

Triệu Nguyên thông báo lớp sẽ tổ chức cắm trại hai ngày ở Phan Thiết .

Nhất Phương muốn nhảy nhót lên vì mừng . Không ngờ Triệu Nguyên sẽ tổ chức đi chơi . Mà đi đến những hai ngày.

Mấy hôm nay Triệu Nguyên nghỉ học , chắc anh ghé vào lớp viết thông báo rồi lại về . Cô rất trông anh , chỉ để hỏi về chuyến đi.

Nhất Phương là người hăng hái ghi tên đầu tiên . Thay mặt Triệu Nguyên , lớp phó Trần Đông làm công việc thông báo chi tiết , ghi danh sách . Nhất Phương đứng chờ ghi tên , cô nhìn hẩn . Tuy đã học chung khá lâu nhưng chưa bao giờ cô nói chuyện với ai trong lớp trừ Triệu Nguyên và Hạnh Phương . Trần Đông có cái đầu bù xù khét nắng , một bên tai đeo mấy cái khuyên vàng lấp lánh trái ngược với màu da khá đen làm Nhất Phương cứ tự hỏi không biết có phải hẩn là người xuống từ miền núi không . Tuy vậy , hẩn lại học rất khá và rất thu hút khi nói chuyện . Cô thấy hẩn cũng khá dễ thương.

- Anh Đông ghi cho Phương một vé đi.

- sao chỉ có một vé vậy cô bé ?

- Bởi vì hai vé vẫn không đủ chỗ nằm cho một người.

Thấy trần Đông bật cười , Nhất Phương tỉnh queo trở về chỗ . Cô hy vọng

Triệu Nguyên sẽ đến dù hơi trễ một chút.

Rồi cũng đến cuối tuần . Chuyến đi khởi hành lúc 6h . Nhất Phương chọn một vị trí ngồi cạnh tài xế để dễ quan sát . Cô vô cùng thất vọng khi Trần Đông thông báo triệu Nguyên bận việc đột xuất nên không đi . Thấy hấn ngồi cạnh mình , Nhất Phương cũng không phản đối , vì ít ra hấn là người cô “biết” nhiều nhất trong đoàn.

Trần Đông nói chuyện tía lia suốt chuyến đi . Phải nói là hấn rất có khả năng của một người quản trò . Nghe hấn pha trò , Nhất Phương không thể nín cười . Cô bắt đầu trò chuyện với hấn cởi mở hơn.

Buổi chiều , sau khi mọi người tắm biển xong và bắt đầu đốt lửa trại , Nhất Phương lặng lẽ tách đoàn đi lang thang xuống biển . Cô muốn bật khóc vì nhớ Thường Sơn và thậm mong có Triệu Nguyên ở đây chơi với cô . Anh là người duy nhất có thể làm cô quên đi nỗi buồn của mình.

Có tiếng chân lạo xạo trên cát làm Nhất Phương giật mình quay lại . Ánh trăng sáng yếu ớt làm cô phải căng mắt nhìn nhưng không nhận ra ai . Cuối cùng cô thấy nhẹ nhõm khi cái đầu bù xù của Trần Đông hiện rõ lên . Hấn lên tiếng :

- Lúc chiều anh Nguyên có gọi điện cho Phương nhưng không gặp . Anh đoán Phương thích đi chơi nên ra đây tìm.

Nhất Phương vẫn chưa hết sợ :

- Anh làm tôi run muốn chết . Tưởng đâu có ma chứ . Tới chừng thấy ...

Nhất Phương cười rúc rích rồi im lặng . Không lẽ nói rằng nhờ cái đầu bù xù của Trần Đông mà cô nhận ra anh ? Cô bắt sang chuyện khác :

- Anh nói lúc này anh Nguyên gọi điện ra hả ? Anh gọi chi vậy ?

- Anh hỏi thăm vậy mà.

Trần Đông khoát tay , chỉ ra bãi đá mờ mờ phía xa :

- Mình ra ngoài đó đi . Ngoài đó ngắm trăng đẹp lắm.

- Xa quá anh Đông . Tôi sợ ma lắm.

- Làm gì có chuyện đó . Đi với anh , không sợ đâu.

Nhất Phương do dự nhưng vẫn đi theo Trần Đông . Lúc đầu cô đi rất nghiêm chỉnh tránh xa những cơn sóng làm ướt chân , nhưng sau đó sự chuyện trò cởi mở giữa hai người làm cô quên phắt việc Trần Đông chưa phải là bạn thân . Cô nhảy tung tăng theo con sóng . Lúc thì chạy đuổi theo , lúc thì chạy ra xa , hồn nhiên như một cô bé . Trần Đông đi bên cạnh , miệng huýt sáo một bài tiếng Anh đang thịnh hành . Vừa chạy Nhất Phương vừa hỏi :

- Anh đã có bài đó rồi à ? Sao nhanh vậy . Tôi đang tìm mà chưa được.

- Phương cũng thích nữa à ? Khởi mưa . Lấy của tôi mà nghe.

- Được thôi . Gì chứ chuyện đó thì sẵn sàng . Bao giờ có ?

- Sau khi về thành phố . Vậy Phương có thích nhạc của Carpenters không ?

- sao lại không ? Gì chứ nghe bà ấy hát lúc đêm khuya là thích mê đi.

- Vậy Phương có muốn gia nhập vào nhóm tụi này không ?
- Nhóm hả , nhóm gì ?
- À , tụi này có thành lập một nhóm chuyên sưu tầm nhạc mới . Điều tiên quyết là phải thích nghe Carpenters cái đã.
- Ủ , để xem xem.

Nhất Phương chạy nhanh đến bãi đá , lựa một chỗ cao nhất leo lên ngồi . Trần Đông cũng ngồi xuống tảng đá thấp hơn bên cạnh chân cô . Hắn chậm rãi :

- Nhà Phương ở đâu nhỉ ?
- Không phải ở thành phố.
- Cụ thể ?
- Cách thành phố một số ki lô mét đáng kể.
- Cụ thể hơn đi – Hắn kiên nhẫn.

Nhất Phương nghiêng đầu nhìn hắn :

- Cộng trừ khoảng 100 cây số.
- Miền Tây hay miền Đông ?
- Theo anh thì Phương ở miền nào ?
- Con gái miền Tây rất dễ thương nhưng chưa cô nào bằng Phương cả.
- chán anh quá , không nói chuyện khác được sao.
- Phương phải biết anh muốn nói điều đó ngay khi gặp Phương đấy.
- Vậy sao ? - Nhất Phương châm chọc – Vậy là chắc trong phòng anh toàn cửa kiếng không hả ?
- Không , cửa bình thường thôi . Gắn cửa kiếng làm gì ?
- Phương nghĩ chỉ có cửa kiếng mới cách âm nổi chứ.
- Đang nói chuyện này mà Phương chuyển đề tài nhanh vậy ?

Thấy Trần Đông không hiểu mình đang bị chọc , Nhất Phương giả vờ ngạc nhiên :

- Phương có chuyển gì đâu . Ý Phương là phòng anh phải có kiếng cách âm mới có thể la hét để giải tỏa ấy mà.
- Giải tỏa cái gì ?
- Trời ơi , tại vì khen Phương không được thì bị ức chế nên về nhà hét lên như ông vua gì trong truyện cổ tích ấy “Ông vua ăn cám lợn”.

Trần Đông vụt hiểu , hắn bật cười mỗi lúc một lớn , cười nghiêng ngửa . Nhất Phương nhìn quanh định tìm một hòn đá cuội ném hắn . Tim cô chợt đập thót lại vì một bóng người xa xa . Cô run giọng :

- Anh Đông , đừng cười nữa , có ai đang đi đến kia , hay là ma ?

Trần Đông thôi cười , đứng lên nhìn nhìn rồi hú một tiếng dài . Y như người rừng . Nhất Phương nghĩ thầm . Hắn đang hươ hươ hai tay lên trời làm hiệu.

- Tụi em ở đây nè anh Nguyên ơi.

Nhất Phương cũng đứng lên , căng mắt nhìn :

- Có lộn không đó , làm gì có anh Nguyên ở đây ?
 Bóng người tới mỗi lúc một lần . Cô nhận ra Triệu Nguyên , đúng là anh thật , nhưng anh đã nói là không ra được kia mà.
 Triệu Nguyên bước lên mấy hòn đá , thoát cái đã đến chỗ cô đang đứng .
 Nhìn anh hất hất mái tóc cho gọn gàng , Nhất Phương lên tiếng :
 - Anh Nguyên bị ma rượt hay sao mà đầu tóc giống như cả năm chưa chải vậy ?
 Triệu Nguyên nhìn cô rồi trả lời một cách nghiêm chỉnh :
 - Lúc chiều gọi cho Đông xong là anh thu xếp ra đây liền.
 - Anh Nguyên chơi chơi quá . Sao anh biết tụi em ở đây vậy ? - Trần Đông xoa xoa tay nói.
 - Chỗ cắm trại chỉ có bãi đá này là đẹp nhất , chắc chắn Nhất Phương sẽ ra đây , phải không ?
 - Lúc anh gọi là Nhất Phương đang lang thang một mình ở đây , anh thấy có liều không ?
 Triệu Nguyên mỉm cười . Lần đầu tiên cô thấy anh cười chứ không phải nhếch mép :
 - Phương mà không ra đây mới lạ chứ liều gì.
 Đang vui , Nhất Phương thấy như mình đang đứng với mấy đứa bạn trong phòng chứ không phải là hai người bạn lớn tuổi cần phải e dè . Cô nói theo lời thoai một tuồng cái lương :
 - Sinh ta ra là cha mẹ , hiểu được ta chỉ có ...
 - Triệu Nguyên.
 Triệu Nguyên xen vào làm Nhất Phương bật cười . Cô không ngờ anh thuộc cái lương . Cô chưa kịp nói thì Trần Đông lên tiếng :
 - Hai người này đối đáp hay quá ta . Thôi mình đi bắt dĩa trảng đi , giờ này nó lên rồi.
 - Đông đi trước đi , anh ngồi nghỉ một chút.
 - Vậy hả ?
 Trần Đông có vẻ bị cụt hứng . Hắn quay lại nhìn Nhất Phương nháy mắt :
 - Tạm biệt , lát nữa về anh sẽ nướng dĩa trảng ăn thử . Về sớm nhé.
 Đợi Trần Đông đi khuất , Nhất Phương ngồi xuống bên cạnh Triệu Nguyên , quay lưng ra biển :
 - Anh ra đây một mình à . Anh làm tôi ngạc nhiên đấy.
 - Lý do ?
 - Thứ nhất , nói không đi rồi lại đi . Thứ hai , chạy một mình 200 cây số ra đây chỉ để ... ngủ . Thứ ba ...
 - Thứ ba , biết chắc là Nhất Phương sẽ đi lang thang ra bãi đá này khi nhìn thấy nó.
 - Đúng đấy . Mà này , anh ra đây có ăn gì chưa ?

- Nhất Phương mà tỏ ra chăm sóc như vậy đối với người khác là không đúng bản chất của mình đâu.

- Anh mà cũng nói như vậy à ? không hiểu sao bạn tôi cũng nhận xét tương tự anh vậy . Bộ tôi tệ lắm sao ?

- Không phải , bản chất cô là vui tươi sôi nổi . Cô chỉ tỏ ra thật sự dịu dàng với một người duy nhất nào đó thôi.

- Anh nói sao giống thầy bói quá.

Nhất Phương chợt kéo tay Triệu Nguyên rồi thấp giọng :

- Anh nhìn đằng lửa trại kia , mấy người đi tới đi lui trước đồng lửa sao giống ma quá.

Triệu Nguyên cười khẽ , giọng trầm trầm :

- Khéo tưởng tượng . Vậy lúc này thấy tôi có bảo là ma không đây ?

- Sao lại không . Không có anh Đông chắc tôi xỉu mất rồi.

- Cô gan thật . Đi lang thang một mình ngoài biển thế này...

Triệu Nguyên bỏ lửng câu nói . Anh rút điều thuốc ra châm lửa , rít một hơi dài . Nhất Phương nhìn anh ngạc nhiên không hay mắt mình đang mở tròn thật to . Cô chưa khi nào thấy anh hút thuốc cả . cách anh cầm điều thuốc và từ từ nhả khói có một vẻ gì đó hay hay rất riêng mà cô mới khám phá . Im lặng khá lâu , Triệu Nguyên chợt lên tiếng :

- Phương thấy thế nào ?

- Cái gì thế nào ?

- Cô nhìn tôi này giờ thấy có gì mới ?

- À , tất nhiên là có , sao anh biết tôi nhìn mà tỉnh queo vậy ?

Triệu Nguyên bật cười búng búng tàn thuốc . Những đốm lửa nhỏ li ti bắn ra xung quanh rồi biến mất . Không gian có vẻ huyền bí khi chỉ có tiếng sóng biển và những hình người lơ thơ trước đồng lửa.

- Cô muốn tôi phải tỏ ra xấu hổ và cúi gầm mặt xuống chứ gì ? Cô thử tưởng tượng một tên con trai lại e thẹn trước cái nhìn của một cô gái xem , buồn cười quá hả ?

Nhất Phương cười vang lên :

- Anh này hài hước ghê nhỉ . Mà anh Nguyên này , cho phép tôi tò mò chút nhé.

- Cứ thoải mái.

- Tôi không hiểu tại sao tôi làm bất cứ điều gì cũng bị anh biết hết . Cứ như đi guốc trong bụng tôi vậy.

Triệu Nguyên nhìn thoáng Nhất Phương rồi im lặng . Cô đang rất tò mò chờ Triệu Nguyên trả lời nên không để ý cử chỉ của anh , vẫn bình thản nói tiếp :

- anh làm tôi “ngán” thật đó . Mấy người khác bị tôi phá không ai phản ứng như anh cả . phải nói là anh rất hiểu tôi.

Triệu Nguyên vẫn không nói gì . Anh lẳng lặng rút trong túi ra một nắm kẹo

đưa cho Nhất Phương :

- Thế này mới đúng là hiểu rõ cô , phải không ?
- Đúng đấy - Nhất Phương giơ tay đón nắm kẹo - Bù lại không cảm ơn cũng là một cách hiểu anh . Đồng ý ?

Triệu Nguyên bật cười vì sự lém lỉnh của cô , Nhất Phương rủ rê :

- Anh có định ngồi đây chờ sáng không ? Chắc thú vị lắm.
- thử xem , chỉ sợ cô bất ngờ muốn ăn một món gì đó thì kiếm không ra thôi.
- Thôi khỏi , có kẹo rồi tôi chẳng phiền anh nữa đâu . Bây giờ tôi và anh thử đếm sao xem ai đếm được nhiều hơn nhé . Cầm ăn gian đó nghe.

Không đợi Triệu Nguyên trả lời , Nhất Phương phân công anh nhìn về bên phải , còn cô thì nhìn về bên trái . Cô đếm say sưa , được một lát thì than vãn :

- Một ơi là một , anh có thấy khát nước không ?
- Cô nhai chewing gum cho đỡ khát đi.

Triệu Nguyên đưa cho cô một thỏi chewing-gum . Nhất Phương đón lấy và thầm cảm ơn về sự chu đáo của anh . Cứ như là anh đã chuẩn bị sẵn cho buổi tối này vậy . Cô buột miệng :

- Anh chu đáo ghê . Người yêu của anh chắc phải vô tư lắm.
- Tại sao ?
- À , ờ , ... thì trong hai người phải có một người hời hợt để người kia chăm sóc chứ.
- Suy luận bậy bạ . Cô nghe người khác nói hay tự nghĩ ra vậy ?
- Tất nhiên là tôi rồi . Anh thấy sao , tôi nói có đúng không ?
- Đúng mà sai - Triệu Nguyên búng mạnh tàn thuốc xuống biển.
- Vậy chắc người yêu của anh cũng tỉ mỉ như anh vậy hả ?
- Đúng mà sai.

Nhất Phương bực mình :

- anh này , có một câu trả lời hoài , tôi đang nghiêm chỉnh chứ bộ.
- Tôi cũng không đùa.
- Vậy là sao ?
- Đúng vì cô nhận xét đúng . Sai vì tôi chưa yêu ai.
- Thật không ? Vậy tôi làm mai cho anh nhé - Nhất Phương hăng hái.

Triệu Nguyên nhại giọng Nhất Phương ban nãy :

- Bộ tôi tệ lắm sao ?
- Mặc dù rất ám ức nhưng tôi phải thừa nhận là chẳng bao giờ qua mặt anh được . Nhưng mà hãy đợi đấy - Cô đe dọa.

Triệu Nguyên nhắc nhở :

- “Hãy đợi đấy” là lời nói của kẻ thua trận , Nhất Phương ạ !

Nhất Phương cũng không vừa , cô trả đũa :

- Tôi bắt chước anh đấy chứ . Tôi vẫn còn giữ bức tranh của anh mà.

Triệu Nguyên đột ngột chìa tay ra , dần hòa :

- Thôi nào , bắt tay cái đi . Có cãi đến sáng cũng không kịp đâu , hòa nhé ?
- đồng ý.

Nhất Phương chìa tay ra , Triệu Nguyên nắm lấy rồi siết nhẹ . Bàn tay cô mềm mại nhỏ nhắn nằm gọn trong tay Triệu Nguyên . Anh giữ như vậy khá lâu , rồi bất chợt đưa lên môi hôn và buông ra.

Nhất Phương giương mắt nhìn anh , sửng sốt đến mức không biết nói gì .

Triệu Nguyên cũng im lặng trầm tĩnh nhìn cô . Rồi quay mặt ra biển.

Hai người ngồi im như vậy khá lâu , Nhất Phương cũng không biết nói gì .
Cô ngồi yên lặng suy nghĩ.

Cuối cùng cô khẽ nhún vai , cho qua . Chỉ có thể lý giải là Triệu Nguyên đang tưởng tượng anh đang ở bên người yêu . Hoặc là anh đang trong tâm trạng lãng mạn xuất thần . Đứng trước cảnh biển huyền bí mà , lãng mạn cũng đúng thôi . Cử chỉ vừa rồi không nói lên ý nghĩ gì cả.

Cả hai cứ ngồi yên như vậy , mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng . Nhất Phương ngạc nhiên thấy mình không hề nhớ đến Thường Sơn , mà lại rất thanh thản vui vẻ bên cạnh Triệu Nguyên . Lẽ ra một đêm tuyệt diệu thế này Thường Sơn ở bên cô mới phải.

Triệu Nguyên vẫn ngồi trầm ngâm hút thuốc .

Đêm Dạ Vũ

Chương 9

Trời sáng dần . Mọi người lục tục chui ra khỏi lều và bắt đầu tắm biển .
Chẳng ai nói cả . Cả hai đều quay qua nhìn nhau đề nghị ra về . Nhất
Phương lại nhảy nhót suốt trên đường đi . Triệu Nguyên đút hai tay vào túi
quần , đứng đĩnh đi bên cạnh chờ Nhất Phương . Cô vẫn đùa giỡn với sóng .
Và tình nghịch hất chân cho nước bắn lên mặt Triệu Nguyên . Anh mỉm cười
rút khăn lau mặt và vẫn tiếp tục im lặng , có vẻ suy nghĩ đắm chiêu.
Gần đến nơi cắm trại , anh đưa cho cô một vỏ ốc thật đẹp không biết lượm
từ lúc nào . Nhất Phương cầm trên tay ngắm nghía:

- Đẹp thật , nhưng anh lượm hồi nào vậy ? Sao tôi không thấy.
- Không nên biết những gì người ta không muốn mình biết . Đừng hỏi nữa
nhé !

- Cũng được . Nhưng mà anh ...

Cô chưa kịp nói hết câu thì Trần Đông đã đi tới . Hắn có vẻ không vui :

- Tối qua tôi nướng sẵn đã tròng chờ cô . Làm tôi chờ mãi , mất hứng quá.

Nhất Phương cười giòn giã :

- Cám ơn anh nhé . Bây giờ ăn còn được không ?

- Cũng được , nhưng không ngon.

Vào trại , Nhất Phương chui vào một góc nằm khép hờ mắt . một lát sau cô
ngủ ngon lành . Hình như Hạnh Phương có rủ cô ra tắm . Nhưng hai mắt cô
cứ díp lại . Và cô nghĩ sau sưa trong khi mọi người đi chơi tản mát.

Khi Nhất Phương mở mắt thì thấy trong lều vắng hoe . Cô giờ tay nhìn đồng
hồ . Hơn 4 giờ chiều rồi . Chắc sắp đến giờ về rồi.

Cô ngồi dậy đến góc lều mở ba lô lấy khăn mặt , hơi ngạc nhiên khi chỉ còn
lại ba lô của cô và Triệu Nguyên . Anh đang nửa nằm nửa ngồi trên đống giỏ
, chỉ khẽ lách người cho cô lấy đồ rồi vẫn im lặng hút thuốc.

Nhất Phương chậm rãi bước đến bên giường . Cô nhìn quanh . Bãi biển vắng
hoe không còn ai . Máy chiếc xe du lịch cũng đã biến mất . “Chắc họ đã ra
bãi cát hay đi đâu đó “ Nhất Phương nghĩ thầm rồi loay hoay múc nước.

Giếng sâu quá , và cô thì cũng không biết cách sử dụng gàu , sợi giây cứ đưa
qua đưa lại dưới giếng mà không cách nào lấy được nước . Cô nhìn quanh
định tìm người nhờ thì Triệu Nguyên đã đứng sau lưng cô tự lúc nào . Anh
bước tới chống hai tay lên thành giếng nhìn xuống.

- Giếng sâu quá hả ? Cô cần tôi giúp không vậy ?

- Hơi hơi bị thừa . Tôi biết chắc là anh muốn giúp lắm nhưng chưa dám . Xin

mời.

Triệu Nguyên cầm lấy gàu , nhanh nhẹn đổ một xô đầy nước . Nhất Phương vừa rửa mặt vừa hỏi :

- Mấy người kia đi đâu hết rồi anh Nguyên . Ra bãi cát hả ?

- Không . Giờ này chắc họ đã về đến Biên Hoà.

Nhất Phương đứng thẳng lên , sững sốt :

- Cái gì ? Về rồi hà ? Vậy còn tôi ?

Triệu Nguyên nheo mắt :

- Cô ngủ say quá người ta chờ không được.

- Gì kỳ vậy ? Vậy là chỉ còn tôi với anh thôi hả ? Làm sao về bây giờ . À , mà anh ở lại chi vậy ?

Triệu Nguyên nhún vai không trả lời . Rồi cười bình thản :

- Cô thấy đói chưa , Tôi chờ thêm chút nữa cũng không sao.

Triệu Nguyên đi nhanh vào quán . Anh nói gì đó với người chủ quán , rồi bước ra :

- Trong khi cô ăn , tôi sẽ đỡ lều rồi về . Vậy nhé !

Nãy giờ Nhất Phương cứ đứng yên nhìn Triệu Nguyên . Cô quê quá nên không biết nói gì . Ngủ đến mức người ta bỏ lại cũng không hay . Thật là xấu hổ . Thấy Triệu Nguyên bắt đầu tháo dây , cô chạy đến.

- Để tôi giúp với.

Nhất Phương rất muốn biết sẽ về thành phố bằng cách nào nhưng không dám hỏi . Bãi cắm trại này thật vắng . Cô nhìn quanh bãi , có một chiếc du lịch đang đậu gần đó . Chắc là của chủ quán . Vậy có thể nhờ họ được đấy . Cô nghĩ thầm yên trí , Triệu Nguyên sẽ sắp xếp được việc đó.

Giải đáp xong thắc mắc , cô cảm thấy nhẹ nhõm và bước vào quán . Bây giờ mới thấy đói , cô ăn ngấu nghiến phần cơm vừa được mang ra.

Ăn xong , Nhất Phương đi ra ngoài . Triệu Nguyên đang chất đồ lên xe . Cô mở cửa ngồi ở băng trước . Cô rất thích ngồi cạnh tài xế cho dễ nhìn phong cảnh.

Tài xế là Triệu Nguyên . Thấy anh ngồi vào tay lái bật công tắc . Nhất Phương tròn mắt nhìn anh :

- Ủa , tài xế đâu mà anh lái ?

Triệu Nguyên khẽ nhún vai :

- Tôi không cho tài xế theo.

- Vậy xe này là của anh hả ?

- Có gì khác lạ không ?

- Ừ , à ... không có gì . Tôi chỉ hơi ngạc nhiên một tí vậy thôi.

Xe ra đường lớn , Triệu Nguyên quay lại cô :

- Nếu mệt , cô có thể tranh thủ ngủ thêm chút nữa . Đến nơi tôi sẽ gọi dậy .

Yên tâm.

Nhất Phương hơi quê , cô lắc đầu :

- Thôi , ngủ bao nhiêu đó đủ rồi.

Triệu Nguyên cười khẽ và tiếp tục lái xe . Nhất Phương bị quê quá nên không dám thắc mắc gì nữa . Cô ngồi im ngắm cảnh bên đường . Cả hai về đến thành phố thì đã khuya . Triệu Nguyên đưa cô đến ký túc xá . Bước xuống lấy đồ cho cô . Rồi đứng chống tay trên cửa.

- Chúc ngủ ngon

Nhất Phương đáp lại anh bằng cái vẫy tay . Rồi chạy nhanh vào cổng . Rất may là tối nay cô không bị ngủ ngoài đường.

1 tuần sau vào lớp , Trần Đông đón Np ở đầu cầu thang đưa thiệp mời sinh nhật . Cô vui vẻ mở ra xem.

- Sinh nhật anh hả ? Có cho kèm “ trẻ em lớn tuổi” không vậy ?

Trần Đông ngần ngừ :

- Đi kèm hả . Phương không đi một mình được sao . Hay là để tôi tới đón.

- Thôi , thôi . Để tôi rủ bạn đi cho vui.

- Ờ . . cũng được.

Nhất Phương ghé tờ thiệp vào tập rồi đi đến chỗ ngồi . Triệu Nguyên đứng dậy nhường chỗ cho cô bước vào . Nhất Phương ngồi xuống chỗ của mình , kéo tay áo Triệu Nguyên :

- Anh Nguyên này , tuần tới anh Đông mời sinh nhật , anh đi với tôi được không ?

Triệu Nguyên quay nhanh lại nhìn cô :

- Trần Đông à ? Trần Đông mời cô đi sinh nhật à ?

Nhất Phương nghiêng mặt lên :

- Có gì ghê gớm lắm không ?

- Có chứ . Vậy cô có định đi không ?

- Tất nhiên là có , tôi mới rủ anh . Dù sao thì có anh tôi đỡ sợ hơn.

- Yêu cầu giải thích !

- Ờ , tại vì anh biết anh Đông nhiều hơn tôi . Với lại tôi cảm thấy mình không quen với thế giới của mấy người đó.

- Vậy thì đừng đi . – Triệu Nguyên đề nghị.

- Sao vậy , tôi tò mò muốn biết cách sống của mấy người như anh Đông lắm đó , đây là một dịp.

Triệu Nguyên cắt ngang :

- Cô muốn tìm hiểu thì còn rất nhiều cơ hội . Dịp này không nên.

- Yêu cầu giải thích ?

- Cô biết rồi đó , môi trường sinh viên của cô không phù hợp với những người như Trần Đông.

Chuông báo giờ học vang lên . Nhất Phương vót vát :

- Nói tóm lại là anh không đi . Vậy tôi sẽ tìm cách khác.

- Cách nào cũng được . Nhưng nhớ đừng đi một mình.

Thầy đã bước vào lớp . Cả hai im lặng đề tựa bài mới . Nhất Phương loay hoay với ý nghĩ không biết rủ ai . Cô không biết Thường Sơn có về kịp để đi với cô . Nếu anh không đi thì rủ người khác vậy.

Chiều thứ 5 , Nhất Phương ghé mua quà rồi đến nhà Thường Sơn . Cô quyết định rủ anh đi mà không báo trước . Như vậy mới bất ngờ thú vị.

Đến cửa , Nhất Phương nhón chân lên định bấm chuông . Liếc nhìn vào khe cửa , cô nhận ra xe Bảo Trân đang dựng bên ngoài . Nhất Phương chới với đứng dựa vào cửa . Cô không muốn khóc , chỉ thấy một sự Oán hận tràn ngập . Thì ra về nước Thường Sơn không chỉ báo cho cô hay , mà còn cho cả Bảo Trân . Anh vẫn tiếp tục lừa dối , tiếp tục với tình cảm sâu nặng với bạn cô . Đến mức thế này thì cô hiểu rồi . Thường Sơn không thể dứt Bảo Trân ra được . Chỉ có cô là ngu ngốc cả tin.

Cô đứng lặng một lát , rồi thất thểu dắt xe đi , quyết định đến nhà Trần Đông một mình . Dù sao thì đến với những người bạn xa lạ vẫn hơn tìm một xó khóc lóc vì họ . Cho dù đó là những người bạn không thích hợp

Nhất Phương đến nơi thì trễ khoảng nửa tiếng . Tiếng nhạc ồn ào và tiếng cười đùa vang ra làm cô thấy thần kinh bứt căng thẳng . Nỗi buồn cũng dịu đi . Cô dắt xe vào sân . lóng ngóng đứng ở cửa nhìn vào phòng khách.

Trần Đông đi nhanh ra đón cô . Mắt hấn sáng rỡ khi thấy chỉ có mình cô .

Hắn kéo tay cô vào phòng khách , vừa đi vừa giơ tay hô lớn :

- Giới thiệu với các bạn một người bạn mới của chúng ta . Một sinh viên đại học sắp ra trường . Đề nghị hoan hô nào.

Mọi người hoan hô rần lên . Lớp bốp cả tiếng vỗ tay . Nhất Phương nhướng mắt nhìn , ngạc nhiên . Cô không hiểu sao Trần Đông long trọng vậy , làm như cô là nhân vật quan trọng của buổi sinh nhật không bằng.

Cô ngồi xuống ghế nhìn mọi người . Ai cũng mang dáng vẻ dân chơi , những tên chuyên đi vũ trường hoặc cỡi xe phân khối lớn gầm rú lạng lách ngoài đường . Tự nhiên cô thấy mình khác lạ với họ và tò mò nhìn họ uống rượu hút thuốc . Con gái cũng hút thuốc búa xua , thật là kinh dị.

Trần Đông tổ chức sinh nhật không giống cách của bạn bè cô . Mà có vẻ một buổi họp mặt ăn uống , nghe nhạc và đùa giỡn . Thấy Nhất Phương cứ gương mặt nhìn hết người này đến người kia , hắn ngồi xuống nói nhỏ bên tai cô :

- Bạn bè anh ai cũng tự Nhiên thoải mái . Phương đừng sợ nghe.

Hắn đưa Nhất Phương ly rượu . Cô lắc đầu nguầy nguậy :

- Phương không biết uống cái này . Thật đấy . Uống sẽ bị sặc , ghê lắm.

- Không sao đâu , rượu nhẹ thôi . một ly không có sao đâu . Rượu ngoại đấy , dành cho phụ nữ mà.

- Thôi , thôi , Phương sợ lắm . Anh đừng uống một mình đi.

- Uống một mình đâu có vui , chỉ cần chung với Phương một ly là anh đủ say rồi.

Ánh mắt của Trần Đông làm cô thấy sợ sợ . Hắn nhìn cô có vẻ tình tứ kỳ lạ , không giống cách hắn nói chuyện với cô lúc ở lớp ngoại ngữ . Nhất Phương thấy không khí ở đây không hợp với mình tí nào . Cô muốn bỏ về , nhưng mới tới mà về thì có bẽ bặt l . ch sự quá . Cô đành ngồi yên một chỗ nhìn bạn của Trần Đông người nằm người ngồi ngã ngón trên ghế . Mỗi lúc một thấy kinh dị.

Ép Nhất Phương uống rượu không được , Trần Đông có vẻ thất vọng .

Nhưng hắn cũng chịu khó đứng dậy đi vào trong . một lát sau hắn trở ra với ly cam vắt trên tay :

- Cái này Phương uống được chứ.

- Cám ơn anh

Nhất Phương đón lấy ly cam lên uống một ngụm . Cô suýt sặc , vội đặt ly xuống , mắt mở to khi thấy một cặp đang hôn nhau ở phía góc salon . Trần Đông phẩy tay như chuyện đó không quan trọng :

- Đừng để ý tui nó . Bạn bè mà , anh khó nói được . Phương đừng để ý nghe.

- Vâng , vâng.

Nhất Phương hấp tấp nói . Cô lại nâng ly cam lên uống . Vẻ chăm chú ngó vào ly để khỏi phải nhìn thấy họ . Bây giờ cô mới tah^ y hồi hận vì đã đến đây . Cô định uống hết ly cam sẽ bỏ về . Bất lịch sự cũng mặc.

Mọi người nửa nằm nửa ngồi trên ghế , cười giỡn qua lại một cách thác loạn . Nhất Phương ngồi nép một góc như con mèo nhỏ . Vào lúc cô định đứng lên về thì Triệu Nguyên đến . Cô mừng khắp khởi vì cảm giác thấy yên tâm . Chỉ cần sự có mặt của anh ở đây là cô cảm thấy an toàn rồi.

Triệu Nguyên chỉ nhìn thoáng Nhất Phương , rồi ngồi xuống giữa mọi người . Trần Đông có vẻ ngạc nhiên và không vui khi thấy anh đến nhưng vẫn niềm nở :

- Anh Nguyên làm một ly nghe . Sao anh biết em tổ chức sinh nhật mà tới vậy ?

Triệu Nguyên khoát tay :

- Đông cứ tiếp bạn , để mặc anh.

Trần Đông xăng xái lấy thêm chén dĩa . Hắn kín đáo nhìn Triệu Nguyên như thăm dò , rồi lo phục vụ rượu cho mọi người.

Triệu Nguyên vẫn không nói gì . Anh ngồi im nhấp nhấp rượu và quan sát Nhất Phương qua thành ly . Cô nhìn chung quanh , vẻ khổ sở như bị bắt nhốt đến đây chứ không phải tự ý đến . Cô cứ ngồi chết dí một chỗ như vậy , vẻ hoạt bát láu lỉnh thường ngày đã biến mất . Như không còn là Nhất Phương nữa.

Thấy Triệu Nguyên cứ lặng lẽ nhìn mình , Nhất Phương lên tiếng :

- Tôi muốn về lắm . Anh đưa tôi về giùm đi anh Nguyên.

Trần Đông ngồi cạnh cô , vội cản lại :

- Về sớm vậy Phương . Ở lại chơi đi . Lát nữa có tiết mục hay lắm , bảo đảm Phương sẽ thích.

Hắn quay qua Triệu Nguyên :

- Anh Nguyên cứ về trước đi . lát nữa em sẽ hộ tống Nhất Phương về sau.

- Thôi thôi . Tôi muốn về ngay bây giờ . Tôi bận học bài nữa . Ngày mai có kiểm tra ...

Triệu Nguyên ngắt lời :

- Tôi sẽ đưa cô về . Chào nghe Đông.

Mặc cho Trần Đông ngăn cản . Nhất Phương nhất định đi ra cửa . Hắn vội theo cô :

- Hay là anh đưa Phương về . Để anh Nguyên ở lại chơi.

Triệu Nguyên lắc đầu và đẩy vai hắn :

- Đông cứ vô tiếp bạn đi , để mặc anh.

Trần Đông không cản được , đành quay vào nhà . Cử chỉ hắn có vẻ bồn chồn . Hắn định đi theo thuyết phục Nhất Phương lần nữa . Nhưng thấy Triệu Nguyên đã đưa cô ra đến cổng , hắn đành vào nhà.

Triệu Nguyên nhìn Nhất Phương loay hoay tìm cách lấy xe , anh lên tiếng :

- Cô cứ để xe đó , mai tôi cho người tới lấy . Bây giờ đi xe tôi , tôi muốn nói chuyện với cô.

Nhất Phương ngần ngừ một lát , rồi đồng ý . Cô theo Triệu Nguyên đi ra đường . Chiếc du lịch đang đậu trên lề , trước nhà Trần Đông . Triệu Nguyên mở cửa cho cô , rồi ngồi vào tay lái . Anh có vẻ không vui :

- Cô thấy không khí ở đó thế nào ?

Nhất Phương lắc đầu :

- Họ ... kỳ cục quá , tôi thấy không hợp . Anh biết không , nãy giờ tôi sợ muốn chết , thấy anh đến tôi mừng hết sức.

- Mừng cái gì ?

- Tôi cũng không biết nữa . Nhưng có anh tôi yên tâm hơn.

- Cô hiểu lý do tôi cản cô đến đó rồi chứ . Có những chuyện cô không lường trước được đâu . Mai một đùng có tò mò nữa nghe.

Anh chợt im bất trước cái nhìn kỳ lạ của Nhất Phương . Nãy giờ cô cứ ngồi im , vẻ mặt ngây ngây và cặp mắt dán chặt vào anh . Triệu Nguyên nhìn nhìn cô :

- Cô làm sao vậy ?

Nhất Phương không trả lời , không thể trả lời những ý nghĩ quay cuồng trong đầu cô . Không biết từ lúc nào , cô cảm thấy lâng lâng , rồi rạo rức cả người , một cảm giác kỳ lạ mà cô chưa bao giờ có . Đó là sự đòi hỏi của dục vọng . Cô ngồi nhích vào Triệu Nguyên , dựa đầu vào vai anh , bàn tay cô

nú chặt lấy anh , thờ mạnh :

- Anh có yêu tôi không , hãy làm như vậy đi.

Triệu Nguyên chạy sát vào lề , rồi thắng lại . Cố gỡ tay Nhất Phương ra :

- Cô làm gì vậy ? Thế này làm sao tôi lái xe . Ngồi yên lại đi Phương.

Nhưng Nhất Phương như không cần biết gì nữa . Như bất chấp tất cả . Cô ôm chặt Triệu Nguyên , ngã người vào lòng anh , choàng tay qua cổ anh mà hôn :

- Yêu em đi anh Nguyên.

Triệu Nguyên nhìn sững cô thật lâu . Rồi vụt hiểu , anh cương quyết đẩy cô ra . Bắt cô ngồi xa anh và bật công tắc cho xe chạy nhanh . Anh nói một cách dứt khoát :

- Tôi biết cô muốn gì rồi . Nhưng bây giờ hãy bỏ tư tưởng đó đi . Tôi sẽ cứu cô.

Nhưng Nhất Phương cứ nhích vào anh , tìm mọi cách để được yêu , được thoa? mãi . Triệu Nguyên mím môi để mặc cô với những cử chỉ cuồng nhiệt của mình . Anh lái xe thật nhanh . Cuối cùng dừng lại ở một nhà có cổng đóng kín . Anh xuống xe đến bấm chuông , rồi tựa tay vào cửa đứng chờ . Nhất Phương tự động mở cửa bước xuống theo . Cô đứng sát vào anh chờ mở cổng . Nhưng Triệu Nguyên bỏ đi ra đứng dựa vào xe . Đến khi một ông già ra mở cửa . Anh đi vào sân :

- Bác Tư cứ đi ngủ . Lát con sẽ đóng cửa . Bác lên lầu ngủ đi.

Đợi ông già đi rồi , Triệu Nguyên quay lại nắm tay Nhất Phương kéo cô vào trong . Anh lôi cô đi thẳng vào phòng tắm , đóng cửa lại rồi nói như ra lệnh :

- Cô bỏ đồ ra hết đi.

Không một chút e dè xấu hổ , Nhất Phương mở nhanh khuy áo . Trong một loáng cô không còn gì trên người và sà vào lòng Triệu Nguyên . Nhưng anh đẩy cô về phía vòi sen , mở cho nước chảy thật mạnh :

- Cô tỉnh táo lại chưa ?

Nước lạnh làm Nhất Phương như từ từ dịu lại . Cảm giác rạo rực lắng dần xuống . Ngơ ngác , cô không còn tìm cách ôm lấy Triệu Nguyên nữa . Mà cứ đứng yên dưới vòi sen . Quần áo anh ướt sạch.

Thấy cô không còn bị kích động nữa . Anh bước về phía cửa , nói mà không nhìn cô:

- Cô mặc đồ vào đi . Rồi ra ngoài kia nói chuyện . Tôi đợi cô.

Triệu Nguyên ra ngoài rồi mà Nhất Phương còn đứng yên dưới vòi sen khá lâu , rồi mới tắt nước đến mặc y phục . Tóc cô vẫn còn ướt đầm nước . Cô vắt cho ráo bớt . Rồi cứ đứng im trong nhà tắm , bật khóc nức nở.

Khi đã qua cơn kích động , cô mới thấy xấu hổ tê tái . Cô cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy , và hoang mang ghê gớm . Có lẽ cô bị thần kinh rồi . Nhưng Triệu Nguyên có hiểu được điều đó không ? Hay anh sẽ nghĩ cô

đang quyền rũ anh , giống như Bảo Trâm quyền rũ Thường Sơn . Anh sẽ cho cô là loại con gái mất tư cách . Sẽ khinh thường và thậm chí có thể nói cho mọi người biết . Nghĩ đến đó Nhất Phương hoảng loạn lên . Và cô tựa vào tường , càng khóc tức tưởi.

Cô muốn trở về ký túc xá , chui kín vào mền để đừng bị ai trông thấy . Nhất là không đủ can đảm nhìn mặt Triệu Nguyên . Nghĩ đến việc anh đang chờ ngoài kia , cô càng muốn thu mình lại . Phải đối diện với anh lúc này và để anh đưa về quả thật là một điều khủng khiếp . Làm sao cô dám để anh thấy cô chứ.

Cửa nhà tắm chợt mở ra , rồi Triệu Nguyên bước vào . Nhất Phương càng nép sát vào góc tường , giấu kín mặt . Triệu Nguyên trầm giọng :

- Cô ra ngoài này đi . Ở đây không giải quyết được gì đâu . Cô muốn về thì phải ra đây chứ.

Nhất Phương quay đầu lại , hấp tấp thanh minh:

- Anh Nguyên , có lẽ tôi bị một chứng bệnh thần kinh nào đó , tôi không biết được . Cũng không hiểu tại sao lúc này mình lại như vậy . Từ trước giờ tôi chưa bị như thế bao giờ nên không biết mà đề phòng . Ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện tâm thần khám . Chắc chắn không bao giờ tôi bện như lúc này nữa đâu . Có lẽ tại tôi học nhiều quá nên thần kinh bị căng thẳng rồi bện.

Triệu Nguyên nhìn cô ! Cố nín cười mà nín không được . Anh phải quay mặt đi để cô khỏi thấy . Cách giải thích ngô nghê của cô làm anh thấy tội nghiệp . Cô khờ hơn anh tưởng nhiều.

Anh cố lấy lại vẻ mặt bình thường , rồi nghiêm nghị :

- Cô ra phòng khách đi.

Nhất Phương nép người theo anh ra ngoài . Triệu Nguyên ra hiệu cho cô ngồi xuống salon rồi bật quạt:

- Cô hong cho khô tóc . Để bạn cô thấy không hay.

Nhưng Nhất Phương cứ đứng một góc . Mặt cúi gằm:

- Không cần như vậy đâu , tôi muốn về . Anh làm ơn đưa tôi về giùm.

Thấy cô không còn tinh thần để nghe anh . Triệu Nguyên tắt quạt . Rồi ra ngoài đóng cửa . Anh đi nhanh ra đường mở cửa xe cho cô . Nhất Phương ngồi xuống nệm . Tay tì trên cửa và cúi xuống như cổ để Triệu Nguyên đừng thấy mặt cô . Cú sốc vừa rồi vẫn còn làm cô bàng hoàng . Trên hết là cảm giác xấu hổ , tê điếng cả người . Cô rúc vào một góc để xa anh . Giọng Triệu Nguyên trầm trầm :

- Cô có biết tại sao lúc này cô như vậy không ? Vì Trần Đông đó . Tôi biết chắc chắn hẳn đã cho cô uống loại thuốc kích thích . Cô có nghe nói đến loại thuốc đó chưa ? Đừng nghĩ là mình bị thần kinh nữa.

- Không tôi không có uống thuốc gì cả . Lúc này ở nhà anh ta tôi chỉ uống nước cam thôi.

Triệu Nguyên bình thản :

- Pha thuốc vào nước cam đâu có gì là khó.

- Trời ơi.

Nhất Phương đưa tay che miệng ngạc nhiên và ghê tởm . Cô bật khóc nức nở . Không ngờ mình là nạn nhân của trò xấu xa đó . Chuyện đó có lần cô đọc báo thấy người ta nói đến . Nhưng cứ nghĩ nó ở đâu xa xăm lắm . Không ngờ chính mình lại bị . Cô muốn chết đi cho rồi để đừng bị cảm giác ghê tởm xâm chiếm lấy mình.

Thấy Nhất Phương cứ khóc mãi . Triệu Nguyên dịu dàng :

- Nghe tôi nói đi Phương . Thật ra mọi chuyện không có gì ghê ghớm lắm đâu . Cô hãy xem như mình gặp chuyện rủi ro . Nó có thô bạo thật nhưng cô đã được an toàn . Đừng để bị dày vò vì chuyện đó nữa.

Nhất Phương hức lên một tiếng :

- Tôi muốn chết đi cho rồi . Tại sao tôi bị vướng vào chuyện xấu xa đó chứ . Con người sao đáng sợ quá.

Triệu Nguyên quay lại nhìn cô . Muốn làm một cử chỉ an ủi , nhưng biết chắc sẽ làm cô hoảng sợ , anh chỉ nói nhẹ nhàng:

- Cô sống sôi nổi và linh hoạt . Cô cứ nghĩ mình khôn ngoan bản lĩnh .

Nhưng thật ra lại vô cùng khờ khạo cả tin , thậm chí không biết cách tự bảo vệ mình . Cứ xem đây là một bài học đi.

- Một bài học nhớ đời , tôi hiểu rồi - Nhất Phương thăm thẳm rồi quay lại Triệu Nguyên - Cảm ơn anh đã cứu tôi , có lẽ trong số những người bạn trai , anh là người duy nhất tốt với tôi.

Triệu Nguyên hỏi gặng :

- Tôi là người duy nhất à ? Có thật là vậy không ?

- Vâng , thật sự là vậy.

Nhất Phương trả lời rồi tiếp tục khóc . Không cách gì Triệu Nguyên dỗ được cô nín . Anh đành im lặng . Đối với con gái , khóc cũng là một hình thức xoa dịu mình . Cứ để cô khóc.

Về đến ký túc xá . Triệu Nguyên bước xuống mở cửa xe cho cô :

- Đừng buồn nữa nghe Phương . Cứ nghĩ là sẽ quên hết thôi . Chúc ngủ ngon.

- Cảm ơn anh.

Nhất Phương nói qua làn nước mắt . Cô bước xuống xe , bùm miệng đi nhanh vào cổng . Cô gạt Thường Sơn đứng ở cửa . Anh chặn cô lại :

- Chuyện gì vậy Phương , sao lại khóc như vậy ?

- Mặc kệ tôi.

Nhất Phương xô mạnh Thường Sơn ra , rồi chạy nhảy lên cầu thang . Anh muốn đuổi theo cô . Nhưng ngại gặp Bảo Trâm càng thêm phiền phức , anh đành đứng im . Rồi quay lại nhìn ra đường.

Thấy Triệu Nguyên vẫn còn ngồi yên trong xe . Thường Sơn bước đến , gần giọng:

- Anh đã làm gì cô vậy ?

Triệu Nguyên điềm tĩnh nhìn Thường Sơn:

- Vấn đề không phải tôi đã làm` gì , mà là anh đã làm gì để không có mặt bên cạnh cô lúc đó - Nói xong anh bật công tắc - Chào anh.

Chiếc xe lướt đi . Thường Sơn vẫn đứng yên . Anh càng nóng ruột muốn gặp Nhất Phương hỏi cho ra lẽ . Nhưng lên phòng chưa chắc gặp được cô thì đã có chuyện đụng độ với Bảo Trâm . Thường Sơn quyết định đuổi theo Triệu Nguyên . Anh không thể dẫn được nữa .

Đêm Dạ Vũ

Chương 10

Triệu Nguyên vừa dừng lại trước nhà thì Thường Sơn cũng vừa thắng lại cạnh xe anh . Nhìn ngôi biệt thự có dàn hoa tím sang trọng . Thường Sơn cười khẩy , nghiêng đầu nhìn vào xe.

- Tôi thấy anh có thừa điều kiện để chinh phục con gái . Anh có thể đùa cợt với ai cũng được . Nhưng nhờ chừa Nhất Phương ra . Cổ không thích hợp để anh vui đùa đâu.

Triệu Nguyên mở cửa bước xuống xe , đứng đối diện với Thường Sơn :

- Hình như anh muốn nói chuyện với tôi ?

- Trong quán cà phê.

- Được . Anh đến quán đằng kia , tôi sẽ tới sau.

Lát sau hai người ngồi đối diện bên bàn . Trước mặt là hai phin cà phê còn nguyên không ai buồn ngó tới . Thường Sơn nhìn Triệu Nguyên một lát , như đánh giá , đo lường , rồi chợt lên tiếng :

- Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Nhất Phương.

- Cổ gặp phải một chuyện không hay , có thể cho là một tai nạn.

- Anh có thể nói cụ thể hơn không ?

Triệu Nguyên lắc đầu:

- Tôi có bốn phận phải giữ bí mật cho Nhất Phương . Nếu cổ có thể tin cậy anh thì cổ sẽ nói.

Thường Sơn tự ái :

- Tin cậy ? Anh có biết tôi là gì của Nhất Phương không ?

Một nụ cười châm biếm thoáng trên môi Triệu Nguyên.

- Nếu anh thật sự quan trọng với cổ thì hãy tìm hiểu mọi chuyện từ cổ .

Đừng nên hỏi tôi.

Thường Sơn hiểu mình đã gặp một đối thủ đáng gờm . Nhưng không tìm được sự bực mình từ trước giờ đối với Triệu Nguyên , anh nói thẳng:

- Hình như anh có thói quen thích đi chơi với người yêu của kẻ khác.

Triệu Nguyên mỉm cười :

- Tôi thích hay không không quan trọng . Chủ yếu là cô ấy có thích tôi hay không.

- Được , nếu nói vậy thì lấy tư cách là người yêu của Nhất Phương , tôi yêu cầu anh đừng tìm cách đi chơi với cổ nữa . Đừng nên giẫm lên chân người khác . Mình là đàn ông với nhau , nói thẳng như vậy cho đơn giản . Anh thấy thế nào ?

Triệu Nguyên vẫn mỉm cười nhã nhặn:

- Không phải tôi thấy . Tôi đã nói rồi , tôi nghĩ thế nào không quan trọng . Chủ yếu là anh làm cho Nhất Phương chịu nghe anh . Lúc ấy cô ấy sẽ quyết định có chọn tôi làm bạn không.

Thường Sơn không dần được nữa , anh đập mạnh bàn :

- Tôi cảnh cáo anh . Nếu anh còn đi theo tán tỉnh Nhất Phương , tôi sẽ không yên lặng như lúc trước nữa đâu.

Triệu Nguyên im lặng tìm gói thuốc trong túi . Anh rút một điếu rồi đẩy ra giữa bàn . Nhưng Thường Sơn không thèm nhìn đến nó . Anh nói như đe dọa:

- Anh coi chừng uy tín của mình đó . Một người có địa vị xã hội như anh không phải là không cần có đâu.

Triệu Nguyên hơi ngả người ra sau :

- Ở thành phố này ngoài anh ra còn có rất nhiều nhà báo nữa . Tôi nghĩ họ sẵn sàng hợp tác nếu tôi yêu cầu . Anh còn gì để dọa nữa không ?

Thường Sơn ngồi lặng yên . Đầu óc quay cuồng cả chục ý nghĩ xen lẫn nhau , thoát đến rồi thoát đi . Là nhà báo , anh luôn có cái đầu linh hoạt và lý luận sắc bén . Nhưng càng ngày anh càng bị những tình cảm xâu xé làm đầu óc mù mịt đi . Từng ngày từng ngày bị lún sâu vào bế tắc giữa hai mối tình .

Như băng hoại cả tinh thần . Anh không còn là Thường Sơn nhạy bén , năng động và tự tin . Hình như anh đang dần tan rã vì sự hủy diệt của chính mình. Thấy cái nhìn dò xét của Triệu Nguyên , anh nói bừa để che lấp sự lúng túng của mình :

- Anh biết chúng tôi yêu nhau bao lâu rồi không ? Từ lúc Nhất Phương chưa là một cô sinh viên . Năm năm không phải là thời gian ngắn để tình cảm sâu đậm đâu . Anh nhắm cổ có khả năng vượt khoảng cách đó để chinh phục cổ không.

Triệu Nguyên trầm ngâm:

- Lẽ ra tôi không xen vào chuyện riêng của anh . Nhưng chính anh đã không để tôi im lặng . Đồng ý là anh với Nhất Phương có tình cảm sâu sắc . Nhưng bây giờ thì anh còn làm cho nó phát triển không . Hay đang tự dập tắt nó ?

- Anh muốn nói cái gì ?

- Tôi nghĩ không có ai đủ can đảm yêu mãi một người phản bội mình . Nhất Phương cũng vậy.

Thường Sơn bàng hoàng :

- Cổ nói với anh hết rồi à ?

- Cổ không nói nhưng tôi biết . Cái đêm anh kéo cổ ra một góc nói chuyện trên Thủ Đức . Tôi không thể không theo dõi . Và tôi hiểu tại sao một Nhất Phương luôn vui vẻ lại có lúc thần thờ buồn rầu . Tất nhiên là những lúc yếu đuối cổ không để ai biết.

- Vậy mà anh biết . Anh yêu cô ? Dám thừa nhận không.

- Tôi không phủ nhận.

Thường Sơn nghiêng răng :

- Anh thật biết lúc nào nước đục để thả câu . Nhưng tôi không để anh thành công đâu . Nhất Phương là của tôi . Không thay đổi chuyện đó được đâu.

- Vậy cô Bảo Trâm là của ai ?

Thường Sơn chóang váng yên lặng , anh không ngờ Triệu Nguyên đáng sợ như vậy . Anh cười khẩy nói bừa:

- Là của ba mẹ cô.

Triệu Nguyên không nén nổi một nụ cười châm biếm . Anh nhìn thẳng vào mặt Thường Sơn:

- Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình . Vậy thì anh đừng tìm cách trốn tránh nó . Tôi đã nghe anh lý luận về sự sa ngã của anh đối với Nhất Phương . Tôi thấy anh ích kỷ đến mức tàn nhẫn . Anh muốn có tất cả mà không chịu nghĩ tới cái mất của người khác . Nhất Phương yêu anh quá nên yếu đuối . Chứ nếu là tôi bảo đảm anh sẽ nhận một bài học nhớ đời. Nói xong , anh giơ tay nhìn đồng hồ . Rồi đứng dậy :

- Tôi thấy nói bao nhiêu đó là đủ . Chào nghe anh Sơn.

Anh len qua các dãy bàn đi ra ngoài . Thường Sơn vẫn ngồi yên , chán chường lẫn tức tối . Anh không ngờ từ lúc nào đó mình đã có đối thủ . Một đối thủ không cân xứng mà sự thất bại lại nghiêng về phía anh . Cảm giác một người có vợ nên không thể giữ người yêu lại đừng ngã vào tay người khác làm anh bứt rứt phách điên lên . Anh chợt nhận ra Bảo Trâm bước vào đời anh một cách vũ vảo và từng bước trói buộc thật chặt . Từng bước cắt phăng những sợi dây tình cảm giữa anh với Nhất Phương . Thật là đáng sợ. Đã khá lâu sau ngày báo cáo tốt nghiệp . Nhất Phương mới vào lại trường . Sân trường vẫn không có gì thay đổi , chỉ có cô là không còn như trước nữa . Cô thấy mình "già dặn" hơn sau nhiều biến cố xảy ra.

Khoác giẻ trên vai . Nhất Phương lững thững bước vào văn phòng khoa . Cô đã cố ý đến giờ này để khoa chẳng còn ai ngoài cô thư ký . Lúc còn đi học cô rất hay nói chuyện với Nhất Phương . Có lẽ ngoài thầy hướng dẫn luận văn , cô là người Nhất Phương thân nhất so với các thầy cô khác.

Nhất Phương gõ nhẹ cửa , rồi bước vào :

- Thưa cô , cô khỏe không cô.

Cô thư ký ngẩng lên , cười vồn vã khi thấy Nhất Phương:

- Trời ơi , em đi đâu mất tiêu vậy ? Sao phát bằng không đến dự ? Em ngồi đi . Lúc này sao ốm quá vậy . Có việc làm chưa ?

- Chưa cô ơi . Ở đâu người ta cũng kêu chờ.

Cô thư ký mở tủ , vừa lục xấp giấy vừa nói :

- Cả tháng nay có cô Hạnh Phương gì đó đến tìm em hoài . Cô cũng đâu biết

em ở đâu mà nhần . Cô bé đó có gởi cho em cái thư nè.

Nhất Phương cầm lấy tờ giấy . Cô nhận ra nét chữ Hạnh Phương.

" Phương ơi , nhà người chuyển đi đâu ta tìm muốn chết . Sao đang học tiếng Nhật mà bỏ ngang vậy ? Có việc làm chưa ? Mà nếu có rồi cũng bỏ đi . Người phải đến ngay đề ta giới thiệu nhà người làm cho một công ty du lịch . Bảo đảm người sẽ được tuyển.

Nhớ nhé , nhận thư thì đến chỗ ta liền ! Hạnh Phương "

Nhất Phương ngồi nán lại một chút . Cô biết thêm nhiều tin tức về lớp mà hầu như hơi cả tháng rồi không biết gì . Hơn nửa lớp đã tìm được việc làm . Thầy hướng dẫn đi Nhật tham dự hội thảo về vấn đề ảnh hưởng của văn hóa Trung Quốc đối với các nước châu Á . . . Toàn là những tin nóng hổi của khoa . Nhưng bây giờ Nhất Phương không còn chú ý nữa.

Nhất Phương ừ hử cho qua chuyện rồi nhận bằng tốt nghiệp ra về . Trong lớp chỉ có mình cô là không tham dự buổi lễ tốt nghiệp dù cô thuộc diện đầu thủ khoa và được nhận bằng danh dự của trường.

Ra khỏi trường , Nhất Phương đến nhà Hạnh Phương . Cô mừng rỡ lôi Nhất Phương vào nhà.

- Trời ơi , mi biê"n đi đâu mất tiêu vậy . Anh Nguyên cứ hỏi thăm mi hoài ta có biết gì đâu mà nói . Sao tự nhiên bỏ học ngang vậy ?

Nhất Phương chỉ cười lắc đầu , dù thân với Hạnh Phương , cô cũng không thể nói bí mật ghê ghớm của mình . Cô hỏi với giọng tự nhiên :

- Mi còn học bình thường hả ?

- Còn chứ . Vào khóa mới rồi thiên hạ rút hết phân nữa . Lớp lơ thơ mấy người cũ thôi , Ta với anh Nguyên cứ hỏi thăm bạn bè , nhưng không ai biết mi ở đâu hết . Sao tự nhiên mi trốn mọi người vậy . Có chuyện gì không ?

- Không có gì . Tại ra trường rồi ta chán . Vậy thôi.

- Thật không đó , mi có giấu gì ta không . Sao thấy nghi quá . Bây giờ đang ở đâu.

- Ta ở nhà trọ , xa lắm . Mà thôi , mi nói có công ty du lịch gì đó cần tuyển người . Bây giờ con` không ?

- Còn chứ , có hồ sơ không đưa ta nộp cho.

- Thôi được rồi . Cho ta địa chỉ ta đi một mình cũng được.

Hạnh Phương hí hoáy xé tờ giấy ghi địa chỉ cho Nhất Phương:

- Mi làm ta với anh Nguyên lo muốn chết . Không biết mi có chuyện gì , vậy chừng nào ghé ta ?

Nhất Phương vừa dắt xe vừa trả lời :

- Khi nào ổn định Thôi bye . Cám ơn nhiều.

Mấy ngày sau Nhất Phương đến công ty Hoa Lam . Người nhận hồ sơ là một phụ nữ trand điểm khá kỹ dù hơi đứng tuổi . Bà ta nhìn cô một cách soi mói :

- Nhất Phương à ? Lê Hoàng Nhất Phương ! Được rồi , tôi sẽ lưu ý , thứ năm đến phỏng vấn.

Nói rồi bà đặt hồ sơ qua một bên . Khoanh hai tay trước bàn , dấu hiệu của buổi tiếp chuyện đã kết thúc . Nhất Phương ngao ngán đứng dậy ra về . Cô muốn rút hồ sơ lại cho xong . Chưa gì hết mà tuyên bố là "sẽ lưu ý" , lại còn nhìn chăm chăm một cách lộ liễu như đánh giá nữa . Chắc không có hy vọng gì . Vậy mà nhỏ Hạnh Phương nói bảo đảm sẽ nhận.

Đúng hẹn , Nhất Phương đến phỏng vấn . Cô trả lời bằng tiếng Anh một cách trôi chảy , mặc dù người phỏng vấn có vẻ kém thiện cảm với cô . Đúng như đã nói , bà đã "lưu ý" cô một cách đặc biệt khi hỏi những câu lắt léo mà nếu không bình tĩnh thì khó trả lời trôi chảy.

Với lại Nhất Phương mang tâm trạng "không có gì để mất" nên cô không bị hồi hộp lo lắng . Cô đã được chọn . Nhưng vẫn mang máng cảm thấy người phỏng vấn không muốn điều đó.

Sao vậy nhỉ ? Chỉ cần ra một thông báo thì có thiếu gì ứng cử viên , việc gì bà ta phải nhận cô một cách miễn cưỡng như vậy.

Ngày đầu tiên nhận việc , Nhất Phương được phát đồng phục áo dài và đồ ngăn như qui định . Người ta phân cô và một nhóm đã có bảy người và một người phụ trách . Nhất Phương tò mò đọc tên người phụ trách mình trên bản phân công . Là có Mỹ Hoa . Sao đi đâu cô cũng phải gặp người này hết vậy ? Số cô thật đen đui.

Không như những người khác trong nhóm . Nhất Phương được phân hướng dẫn một đoàn khác Thụy Điển đi tour một tuần ra miền Trung ngay sau ngày học nghiệp vụ . Lẽ ra người mới tập sự chỉ được giao hướng dẫn các tuyến trong khu vực nội thành . Nhất Phương phản đối.

- Sao kỳ vậy chị Hoa ? Em còn đang trong thời gian tập sự mà phân em đi những tour xa như vậy làm sao em kham nổi.

Mỹ Hoa lạnh lùng:

- Tôi biết tôi đang làm gì . Yêu cầu cô từ này về sao không có ý kiến.

- Không phải em ý kiến , mà là . . .

Mỹ Hoa ném cho Nhất Phương cái nhìn sắc lẹm , làm cô im bật . Bà nhếch miệng:

- Nghe nói ở trường cô là một sinh viên xuất sắc lắm mà . Chuyện gì làm` không được.

- Hà ?

Nhất Phương còn đang đứng ngơ ngẩn thì bà đã bỏ đi . Không hiểu tại sao cô bị ghét như vậy . Cô chưa làm gì để phải có bị ác cảm . Biết làm gì hơn là đổ thừa "tại cái số nó như vậy".

Cô lẳng lẳng ra về chuẩn bị cho chuyến đi . Hôm qua Uyển Trang an ủi "đi riết rồi quen" . Nhưng cô thấy quen gì nổi mà quen . Đây là chuyến đi đầu

tiên trong vị trí người hướng dẫn . Trước đây cô cũng đã từng hướng dẫn những đoàn khách Thái Lan . Nhưng đó chỉ là tham quan trong thành phố , và nhiệm vụ chủ yếu chỉ là phiên dịch . Còn bây giờ cô phải có trách nhiệm với cả đoàn , làm sao không thấy rối . Cô đã ra miền Trung lần nào đâu . Rất may là trong suốt chuyến đi . Chú tài xế giúp đỡ cô rất nhiều . Khi xe về thành phố cô thở phào nhẹ nhõm . Hú hồn ! May mà cô chỉ gặp một tình huống không đến nỗi khủng khiếp , nhưng khá buồn cười.

Gặp Uyên Trang trong công ty . Cô có vẻ quan tâm đến chuyến đi của Nhất Phương và hỏi tỉ mỉ từng chi tiết . Cô cười lẩn ra khi nghe kể lại "nhiệm vụ" mà Nhất Phương gặp phải . Còn Nhất Phương thì vẫn tỉnh bơ nói tiếp:

- Trang biết không , lúc đến làng Khải Định là mình thấy ông ta bắt đầu nhăn nhó rồi mà không hiểu tại sao . Tới chùng thấy ông ta cứ đi vòng vòng bên ngoài mà không vào tham quan nên mình mới hỏi ông ta cần gì . Tức cười lắm , ban đầu ông nhất định không chịu nói . Làm mình tưởng ông không hài lòng về mình , mình lo sợ . Thế là đo hỏi mãi , cuối cùng ông mới chịu nói . Trời ơi , nghe xong mình quê muốn chết nhưng cũng làm ra vẻ thản nhiên . Cuối cùng mình tìm đâu có ra nên phải nhờ chú Vinh đưa ông ấy về khách sạn giải quyết.

Uyên Trang vừa cười vừa nhại giọng tiếng Việt lơ lơ :

- Tôi muốn đi toilet.

Cả hai người phá lên vui vẻ , không chú ý Mỹ Hoa đã vào phòng từ lúc nào và đang lạnh lùng nhìn Nhất Phương , nói nhảm từng tiếng một:

- Một trong những đức tính cần có ở một người hướng dẫn là không được đem du khách ra làm trò cười đấy . Cô biết chưa ?

Giọng Mỹ Hoa ngọt xót làm Nhất Phương thấy lạnh xương sống . Cô thôi cười và nhìn sang Uyên Trang . Thấy Uyên Trang tỉnh queo chẳng có vẻ gì là ngán . Cô chột mím cười một mình.

Mỹ Hoa bước đến ngồi bên bà , dựa lưng vào ghế đầy uy quyền :

- Thứ năm tới chị sẽ phân Uyên Trang đi Đà Lạt đấy . Từ bây giờ đến đó lịch em trống khỏi đến.

- OK . Vậy cũng được.

Uyên Trang nhún nhảy đứng dậy ra về , không quên nhìn Nhất Phương với nụ cười đầy ý nghĩa.

Đợi Uyên Trang đi khuất . Mỹ Hoa quay qua Nhất Phương . Sau một lúc nhìn chán chê như chơi đờn cân não , mới lên tiếng :

- Em mới tập sự tour đầu mà đã rất thành công . Đoàn khách hài lòng lắm , chú Vinh cũng khen em rất nhiều . Em nghỉ một buổi chiều nay . Ngày mai có tour xuống Tiền Giang trong một ngày thôi.

Nhất Phương hơi thất vọng nhưng không nói gì . Chỉ dạ nhỏ rồi bước ra khỏi phòng . Cô gặp Uyên Trang đang ngồi trên xe ngay ngoài cổng :

- Ủa , sao chưa về ? - Nhất Phương ngạc nhiên.

- Chờ bồ đó . Chùng nào tới phiên nữa vậy ?

- Ngày mai.

- Cái gì ? Sao lại ngày mai . Mới về nhà mà.

Nhất Phương chán nản :

- Không biết nữa , chị Hoa phân vậy rồi.

- Bà này chơi ác thật . Sao Phương "may mắn" thế . Thôi tui mình đi ăn bánh xèo rồi về.

- Thôi mình mệt lắm , chỉ muốn ngủ thôi.

Uyển Trang tiu nghỉu:

- Vậy thôi , về nghe.

Về đến nhà , Nhất Phương vội vã tắm rửa rồi nằm lăn ra giường . Có quá nhiều chuyện để suy nghĩ . Nhưng cô không muốn nhớ nữa . Từ khi cắt đứt với quá khứ , cô tập cho mình thói quen không quan trọng hóa chuyện gì nữa . Cô trở nên trầm tĩnh hơn . Vết thương lòng Thường Sơn và Bảo Trâm gây ra vẫn còn đó . Thời gian chưa đủ dài để cô có thể mạnh dạn khẳng định mình đã quên họ.

Thật ra cô đang tìm cách để chống chọi với sự đau khổ và nỗi cô đơn riêng của mình.

Cô hy vọng khi có việc làm , cô sẽ bị nó cuốn hút để không bận tâm về chuyện cũ . Nhưng dường như công việc lại gây cho cô nhiều rắc rối hơn . Cô lơ mơ cảm thấy một mối ác cảm ngấm ngấm từ Mỹ Hoa , và rõ ràng bà ta tìm` cách "đày đọa" cô . Bà ta làm cô mệt mỏi cả thể chất lẫn tinh thần một cách thật thành công.

Chỉ sao ba tháng đi làm . Nhất Phương sụt mất gần bốn ký . Cô gầy đi và đen hơn rất nhiều , vì đa số cô được phân công các tour đi miền ngoài . Hầu như trong nhóm cô là người "đắt số nhất vì tuần nào cũng có chuyến đi.

Mỹ Hoa đã chơi một đòn tâm lý mà cô không thể mở miệng phản kháng hay thanh minh . Bà luôn ca ngợi cô trước mọi người . Nhưng là sự khen ngợi đầy ác ý . Vì như vậy chỉ tạo sự đố kỵ ganh ghét xung quanh cô . Trong công ty hầu như cô chỉ có Uyển Trang là bạn . Đối với một tính cách sôi nổi như Nhất Phương thì sự cô lập với bạn bè thật nặng nề.

Còn nữa , vì là "người hướng dẫn được khách yêu mến" nên cô đi tour liên tục , mà lại là những chuyến đi xa . May là cô còn trẻ . Nếu không cô không tin mình đủ sức chiến thắng những cơn mệt mỏi . Có lúc nhớ lại những ngày tháng sinh viên vui nhộn của mình , cô thấy cuộc sống hiện tại thật quá kinh khủng.

Chiều nay vào siêu thị sắm thêm đồ dùng . Nhất Phương chợt thấy Thường Sơn và Bảo Trâm . Cả hai đứng ở quầy hàng bên kia nên không thấy cô . Cô đứng nép vào góc quầy để họ đừng nhìn thấy . Và dù muốn dù không , cô

cũng nhận ra sự vui vẻ hòa hợp của họ . Nhất Phương biết Thường Sơn đã xin cho Bảo Trâm về làm phóng viên trong tòa soạn của anh . Trong những ngày cô thất nghiệp thì đó là một nỗi đau đớn đầy cay đắng . Còn bây giờ , khi đã đi làm , bị vui dập căng thẳng , cô cảm thấy thấm thía hạnh phúc của Bảo Trâm chính là nỗi bất hạnh của mình . Trong khi cô một mình đương đầu với khó khăn , thì Bảo Trâm được Thường Sơn che chắn , bảo vệ . Bảo Trâm đi vào đời bên đôi tay dịu dặt của người cô yêu . Còn cô thì tự mình đánh mất tất cả.

Cô tự hỏi mình có hối hận không , khi ngày trước đã buông tay để bạn bè cướp mất người yêu.

Rời khỏi siêu thị . Nhất Phương thần thờ đi về nhà , quên mất ý định mua sắm của mình . Cô lẳng lặng chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai . Rồi lên giường cố ngủ cho quên nỗi buồn vừa khuấy động.

Vì ít khi có mặt ở công ty , nên Nhất Phương không biết có một người hay đến tìm cô . Đó là Triệu Nguyên . Khi cô đi làm khoảng một tháng anh mới bắt đầu xuất hiện . Nhưng hiếm khi , nói đúng hơn là không khi nào anh gặp được cô . Sáng nay anh đến công ty , nhưng không phải để tìm Nhất Phương , mà là nói chuyện với Mỹ Hoa . Hai người ngồi trong văn phòng . Triệu Nguyên trả lời một cách lơ đãng những câu hỏi thăm vồn vã của chị ta . Rồi nói đột ngột :

- Tôi đã xem lịch phân công của Nhất Phương và rất thắc mắc . Tại sao những chuyến đi của cô ấy lại dày đặc như vậy . Cỗ làm sao chịu nổi.

Mỹ Hoa cười như vô tư:

- Ở đây Nhất Phương là được lòng khách nhất đấy , đoàn khách nào cũng khen cỗ . Vả lại . . .

Triệu Nguyên ngắt lời :

- Tôi hiểu chị muốn nói gì rồi . Nhưng đâu phải vì cỗ có khả năng mà chị bắt cỗ làm việc quá sức như vậy.

- Cỗ còn trẻ , lại năng động , tôi có nghe cỗ phàn nàn gì đâu.

- Chị nghĩ một nhân viên mới vào làm mà dám phản đối chủ sao ? Chị thừa biết sức chịu đựng của cỗ ra sao rồi . Vậy mà vẫn không nói tay . Có quá đáng lắm không chị Hoa ?

- Nhất Phương qua bên đó phàn nàn với cậu à ? Hay thật , một nhân viên đang làm ở công ty này lại đi nói xấu chủ với công ty kia . Chắc phải xét đạo đức của nhân viên đó quá - Mỹ Hoa châm biếm.

Triệu Nguyên ngả người ra ghế , điềm tĩnh nhìn Mỹ Hoa :

- Cỗ không phàn nàn gì với tôi hết . Nhưng nhìn vào giờ giấc làm việc của cỗ , có ngốc đến mấy cũng hiểu chị bóc lột người ta quá đáng rồi đấy.

Mỹ Hoa có vẻ giận :

- Tự cậu gởi cỗ đến đây bắt tôi nhận , công ty đã đủ người mà tôi cũng phải

ráng sắp xếp cho cô ta . Vậy rồi bây giờ cậu đến đây chất vấn tôi . Quá đáng rồi đó Triệu Nguyên ạ.

Triệu Nguyên cười khẩy , anh cũng có vẻ rất giận :

- Khi gọi cô đến đây , tôi đâu có yêu cầu chị vất kiệt sức cô như vậy . Tôi dám chắc Nhất Phương bất mãn chị , nhưng vì cần việc làm nên cô im lặng . Chị nghĩ cô là con nít nên không biết nhận xét à.

Mỹ Hoa mỉa mai :

- Tôi đâu dám coi thường như vậy . Cô Nhất Phương của cậu rất thông minh và linh hoạt . Tôi làm sao dám xem như con nít . Có điều tôi không hiểu tại sao cậu không trực tiếp nhận cô ta vào làm cho cậu , mà lại đẩy cho tôi . Là thật.

- Đó là chuyện riêng của tôi . Đề nghị chị không thắc mắc . OK ?

Mỹ Hoa vẫn ngoan cố :

- Tôi không hiểu tại sao cậu quan tâm đặc biệt đến cô như vậy ? Một con nhỏ bướng bỉnh , kiêu hãnh và bất lịch sự . Nếu cậu nghe chính miệng nó cười nhạo khách du lịch , cậu sẽ hết thần tượng nó ngay.

Thấy Triệu Nguyên nhún vai không nói , chị ta nói tiếp:

- Nó hay to nhỏ với nhỏ Uyên Trang chuyện sau lưng người ta lắm , nhiều chuyện không thể tưởng tượng.

- Đó là những chuyện gì vậy ?

- Thì chuyện của mấy du khách , chuyện riêng của tụi nó . Tôi làm sao biết được.

Triệu Nguyên nói với một thoáng châm chọc:

- Chị bảo họ hay to nhỏ chuyện người khác , nếu là người vô tư thì chị để ý chuyện của họ làm gì.

Mỹ Hoa nổi sùng :

- Cậu muốn gián tiếp bảo tôi nhiều chuyện chứ gì . Hừ , nếu lúc trước tôi biết nhận con đó vô để bây giờ nghe cậu phê phán , tôi không thèm nhận đâu.

- Bây giờ chị muốn sa thải cô ấy vẫn còn kịp . Hôm nay tôi qua đây để bàn với chị chuyện đó . Tôi sẽ rút cô qua công ty tôi . Chuyến này cô về chị đừng phân cho đi đâu nữa . Tuần sao cô bắt đầu làm việc bên tôi.

Triệu Nguyên đứng dậy như kết thúc câu chuyện . Mỹ Hoa vội cản lại :

- Khoan , khoan về đã . Cậu tính đưa Nhất Phương qua công ty cậu thật à.

Triệu Nguyên nhún vai:

- Coi như chuyện đó đã quyết định xong.

- Cậu cứ để cô làm bên đây đi . Tôi hứa sẽ dễ dãi với cô nhất trong số các nhân viên . Cậu vừa ý không ?

Triệu Nguyên quay lại:

- Sao tự nhiên chị tốt bất ngờ vậy ? Tôi hơi ngạc nhiên . Nhưng dù sao cũng

cám ơn chị . Còn quyết định đã đưa ra thì tôi không có ý định thay đổi . Cứ vậy mà làm.

Mỹ Hoa chột đời giọng:

- Hình như cậu có tình cảm đặc biệt với Nhất Phương và quyết định phát triển nó lên.

- Xin lỗi . Không thể trả lời với chị.

- Nhưng chuyện này liên quan đến Tuyết Thu , tôi không thể làm ngơ.

Triệu Nguyên ngồi xuống , gõ gõ cây viết trên bàn :

- Nếu chị đã nói thẳng như vậy , thì tôi cũng sẽ không quanh co . Chị nói thật đi , có phải vì lý do đó mà chị quá tay với Nhất Phương không ?

- Cậu đánh giá tôi như vậy sao ?

- Tôi muốn nghĩ khác lắm . Nhưng thật tình là không được . Và tôi ân hận sao không phát hiện sớm hơn . Nếu biết trước chuyện này , tôi đã không để chị dày cô ấy như vậy.

- Cậu đau lòng chứ gì ?

- Chị có biết chị vừa hỏi một câu rất trẻ con không ?

- Bây giờ cậu nói thẳng đi . Cậu muốn cùng một lúc bắt cá hay tay phải không ?

Triệu Nguyên hơi cau mặt :

- Tôi rất dị ứng với từ ngữ "bắt cá hai tay của chị".

- Nhưng thật sự là như vậy . Cậu quen với con Thu bao lâu rồi ? Vậy mà bây giờ định lo cho người khác . Ban đầu thấy cậu gởi Nhất Phương tôi đã không thích rồi . Không ngờ càng ngày cậu càng làm quá . Tôi là chị nó , làm sao tôi im lặng bỏ qua được.

- Tôi thật không hiểu chị nói gì . Nếu thật sự có gì đó với Tuyết Thu , tôi đã không ngốc mà gởi Nhất Phương làm ở đây.

- Nhưng mà cậu quen với bé bao nhiêu năm rồi , sao bây giờ trở chứng tuyên bố như vậy . Vô trách nhiệm vừa vừa thôi.

- Đến giờ tôi mới hiểu chị nghĩ sai về chúng tôi quá đáng . Bộ cứ phải chơi thân thì bắt buộc trở thành người yêu à.

Mỹ Hoa ngọ nguậy trên ghế :

- Cậu lập luận sao giống mấy tên Sở Khanh quá . Vậy mà từ đó giờ tôi rất thần tượng cậu . Thật khổ cho em tôi . Nó ...

Triệu Nguyên giờ tay chặn lại :

- Trên phương diện kinh doanh , chị là một phụ nữ tài giỏi . Nhưng về tâm lý thì hình như chị hơi ấu trĩ . Chuyện giữa tôi với Tuyết Thu ra sao , để cô giải thích với chị sau.

Nói rồi Triệu Nguyên đứng dậy . Anh nhấn giọng :

- Tuần sau chị bảo Nhất Phương qua chỗ tôi.

Nói rồi anh bỏ đi ra cửa , lịch sự khép nhẹ nó lại . Anh giận Mỹ Hoa ghê

gớm , nhưng không nỡ nói nặng chị ta hơn . Hình dung Nhất Phương khôn khổ suốt mấy tháng dài . Anh càng ân hận mình đã không can thiệp sớm hơn . Không hiểu tại sao anh có thể vô tâm đến vậy.

Có lẽ không ai hiểu được nỗi buồn của nó hơn anh . Đúng là cô đã rơi vào những ngày tháng nặng nề . Có lẽ cô đang cô đơn ghê gớm . Nếu anh không chia sẻ thì còn ai có thể làm điều đó.

Nhất Phương dừng xe , cô mở quyển sổ xem lại địa chỉ , rồi nhìn số nhà trước mặt . Cánh cổng màu trắng thật cao gọi cho cô nhớ một hình ảnh quen thuộc . Cô biết chắc mình đã đến đây một lần với Triệu Nguyên , vào buổi tối kinh khủng đó . Nhưng sao bây giờ công ty lại điều cô qua làm ở đây . Thật lạ !

Đêm Dạ Vũ

Chương 11

Nhất Phương dắt xe vào sân . Rồi bước vào phòng trong , phòng khách khá rõ . ng . chẳng có ai ngoài cô thư ký đang ngồi bên bàn hý hoáy viết gì đó . Cô ta buông viết xuống . Cô chưa kịp lên tiền thì cô ta đã mỉm cười với cô: Chị là Nhất Phương phải không ? Sáng giờ tôi chờ chị đó.

- Chờ tôi hả ?

Nhất Phương nhìn cô thư ký một cách ngạc nhiên . Làm với công ty Hoa Lam cô đã quen với không khí nặng nề , nhất là cách đối xử khắc nghiệt của bà Mỹ Hoa bên đó , và đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc phỏng vấn gay go . Cho nên thái độ đón tiếp ở đây làm cô thấy lạ.

Cô kéo ghế ngồi bên bàn , đối diện với cô thư ký:

- Anh Hưng bảo tôi qua gặp giám đốc . Chùng nào thì gặp được hả chị ?

- Giám đốc mới ra ngoài kia . Chắc khoảng tiếng nữa mới trở lại . Chị chịu khó chờ nha.

Nhất Phương mỉm cười:

- Không sao.

Cô đứng dậy , đến ngồi bên salon:

- Chị cứ làm việc đi.

- Chị cảm phiền nghe . Tôi bận đánh cho xong hợp đồng , lát nữa phải giao cho giám đốc rồi . Ngồi chơi nghe.

Nhất Phương gật đầu . Cô nhìn chiếc quạt ở góc phòng . Không biết mình có làm lẫn không . Hình như buổi tối hôm đó cô đã ngồi ở đây . Và Triệu Nguyên đã bật quạt cho cô hong tóc . . .

Nhất Phương lắc đầu một mình . Cách trang trí hiện đại đều có gì đó giống nhau . Đồ đạc cũng vậy . Tại sao cô phải thắc mắc nhỉ ?

Ở ngoài bàn , cô thư ký đi đâu đó một lát , rồi trở lại với vẻ bận rộn:

- Sắp có khách đến ký hợp đồng . Chị vào phòng giám đốc chờ chút nha .

Chị lên lầu một , phòng cuối cùng , bên trái . Ảnh tiếp khách xong là sẽ tiếp chị đó.

Nghे cách nói của cô ta . Nhất Phương nghĩ giám đốc của công ty này còn rất trẻ . Hy vọng anh ta sẽ không quá khó chịu như ấn tượng cô vẫn nghĩ về các giám đốc . Cô lên lầu và tìm đến phòng cuối không mấy khó khăn , cô ngồi xuống ghế và mở quyển tạp chí ra xem cho qua thời giờ.

Một lát sau cô buông quyển tạp chí xuống . Giơ tay nhìn đồng hồ . Gần mười một giờ rồi mà vẫn không thấy bóng dáng anh ta . Cô tự hỏi không

biết mình có phải chờ chiều trở lại mới có thể diện kiến với ngài giám đốc hay không , và thử hình dung một cuộc phỏng vấn nặng nề . Nếu ông ta hỏi vì sao cô bị công ty cũ sa thải . Cô biết phải trả lời ra sao đây . Thật sự đó là ý nghĩ nặng nề nhất đối với cô khi đến đây . Cô bỗng hoang mang thấy khả năng được nhận thật mong manh.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ đối phó . Nhất Phương không hay có tiếng chân ngoài hàng lang . Rồi cửa phòng bật mở . Nhất Phương giật mình quay lại . Cô chợt đứng phắt lên , mắt mở lớn nhìn người vừa đi vào :

- Ủa . Anh Nguyên.

- Khoẻ hả Phương ?

Triệu Nguyên khép cửa lại , rồi đến ngồi vào bàn giám đốc . Anh yên lặng quan sát cô đang ngồi cứng người trên ghế . Khá lâu anh mới lên tiếng :

- Một năm rồi mới gặp lại , thấy Phương bớt "búp bê" hơn.

Một nhận xét thật ấn tượng , thật đặc biệt . Nhưng Nhất Phương không thể trả đũa . Cô hãy còn bị bất ngờ , bàng hoàng cả người . Không ngờ Triệu Nguyên xuất hiện ở đây . Càng không ngờ cô sẽ là nhân viên của anh . May mắn hay là sự miễn cưỡng đây . Từ lâu rồi , trong lòng cô , có hai người mà cô luôn sợ gặp nhất . Đó là Thường Sơn và Triệu Nguyên , dù mỗi người với một cách khác nhau.

Nhất Phương ngược lên :

- Thật tình là tôi không lường trước tình huống này . Tôi không nghĩ người phỏng vấn tôi sẽ là anh . Cho nên cũng chưa chuẩn bị tinh thần . Hay là để ngày mai nghe anh Nguyên . Tôi muốn suy nghĩ thêm.

- Phương suy nghĩ hay là đang quyết định không trở lại đây nữa ?

Bị đoán đúng ý nghĩ thầm kín . Nhất Phương đâm ra không biết nói gì . Còn Triệu Nguyên thì cũng không để cho cô từ chối tiếp . Anh nói thật bình thản :

- Đừng đề cập tới công việc , mình nói chuyện riêng nghe Phương . Tôi hiểu lý do khiến cô muốn tránh mặt tôi , cho nên tôi không tìm đến cô . Nhưng một năm qua rồi , thời gian không phải là ngăn đề cô voi+i bớt mặc cảm , nên tôi quyết định mình gặp lại.

Nhất Phương cúi đầu nhìn xuống tay . Cô nói mà vẫn không ngược lên :

- Có cần thiết không anh Nguyên . Nếu anh nhớ về những buổi đi chơi ngày trước , về tình bạn vô tư giữa hai chúng ta , tôi sợ sẽ làm anh thất vọng . Đối với tôi thì những ngày đó qua rồi - Cô cười khẽ - Nói một cách văn chương , tuổi trẻ và sự hồn nhiên của tôi đã trôi đi theo thời sinh viên rồi . Tôi không còn là mình nữa.

- Vậy cô đang là ai đây ? Một người chán đời muốn sống cho qua ngày tháng . Hay là con chim giấu mình trong lá mạ nuôi mơ ước bay cao lên.

- Tôi là con chim gãy cánh.

- Cô để cho con người như Trần Đông cướp mất sự yêu đời của mình à ?
Thật là vô lý . Hắn không xứng đáng đâu Phương.

Triệu Nguyên chột đứng dậy , đến đứng trước mặt Nhất Phương , anh cúi mặt xuống gần cô :

- Bí mật của cô chỉ có tôi và cô biết . Đối với tôi nó không là gì cả . Và tôi quên lâu rồi . Vậy thì tại sao cô không chịu quên nó đi.

- Tôi không đủ sức - Nhất Phương thì thầm.

Triệu Nguyên đứng thẳng lên :

- Chúng ta quyết định nói chuyện cởi mở với nhau nhé . Mình đang sống ở thế kỷ 20 , cô đừng có mắc cỡ một cách trẻ con như vậy . Nói thẳng ra , nếu tôi là Thường Sơn thì cô không bị xấu hổ đến mức như vậy . Đúng không ?

- Anh đừng nhắc chuyện đó , tôi xin anh đừng nhắc chuyện đó .

- Không , dứt khoát tôi phải nói . Cô phải có can đảm nhìn vào sự yếu đuối của mình , rồi sau đó chúng ta tuyệt đối không nhớ lại nữa . Cô trả lời đi , nếu lúc cô không còn là cô nữa , mà bên cạnh cô lúc đó là Thường Sơn , thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn . Đúng không ? Vì là tôi nên cô xấu hổ chứ gì ? Thấy Nhất Phương cứ cúi gầm mặt né tránh , Triệu Nguyên hỏi tiếp , anh quyết không buông tha cô :

- Trai gái bây giờ quan hệ rất tự do . Tôi muốn nói là tự do về mặt thể chất . Cho nên tôi không quan niệm con gái là phải tuyệt đối giữ gìn . Vì vậy nếu cô có thật sự quyến rũ tôi , tôi cũng không coi thường hay phê phán . Ai cũng có những phút yếu đuối sa ngã , huống gì cô chỉ bị lừa gạt . Vậy thì tại sao phải mặc cảm với tôi . Thật là vớ vẩn.

Bị Triệu Nguyên dồn đến mức không thể né tránh . Nhất Phương đành phải đối mặt với anh . Cô nói từ từ , nói mãi lo bao giờ dứt :

- Từ đó tôi chưa bao giờ để anh Sơn vượt qua giới hạn cần phải có . Tôi không lý giải được tại sao . Nhưng quả thật chúng tôi chưa bao giờ . . . làm chuyện đó . Tôi thấy trong sáng như vậy dễ chịu hơn . Anh Sơn hay buồn vì tôi thường chơi thân với bạn trai . Nhưng tính tôi là vậy rồi . Tôi làm sao mà thay đổi được . Và bạn tôi thì cũng chưa có ai đối xử với tôi như Trần Đồng . Hắn làm tôi ghê tởm đến mức không chịu nói - Cô ngước lên - Anh có hiểu ý tôi không ?

- Hiểu . Cô nói tiếp đi.

- Sau buổi tối đó , tôi cứ nghĩ mãi về mình , có lẽ vì tôi sống thơi thượng hơn Bảo Trâm , nên anh Sơn ngã về phía tôi , và chọn tôi chứ không chọn tôi . Tôi đau khổ ghê gớm , ân hận ghê gớm . Không phải ân hận vì bị anh Sơn bỏ rơi , mà là vì không biết phân biệt ai tốt ai xấu . Lẽ ra khi anh cản tôi đến dự sinh nhật , tôi phải hiểu . Đàng này tôi lại không hiểu gì cả . Chỉ tò mò muốn biết họ có giống thế giới của tôi không . . . Tôi nói lung tung quá , anh hiểu không ?

- Hiểu ! - Triệu Nguyên vẫn nhìn cô chăm chú.

Nhất Phương nuốt nước miếng , nói tiếp:

- Nhưng điều làm tôi đau khổ nhất là không biết anh nghĩ gì về tôi . Tôi cứ nhớ lúc ngồi trong xe , tôi đã làm những cử chỉ kỳ cục với anh . Nhớ cái phút thác loạn trong phòng tắm . Lúc đó nếu anh chiếm đoạt tôi , có lẽ tôi hận anh chứ không xấu hổ . Anh cao thượng quá nên tôi càng thấy mình không ra gì . Cuối cùng thì cũng rơi vào vòng lẩn quẩn . Tôi hiểu tại sao anh Sơn hết yêu tôi . Tại vì tôi xấu xa quá . . . Thế rồi tôi lại nghĩ đến anh , hồi hận cũng muộn , làm sao mà anh nghĩ tốt về tôi cho được , sau khi đã nhìn những hành động ngông cuồng của tôi.

- Cho nên cô tránh mặt tôi , cô nghĩ nếu không gặp cô thì từ từ tôi sẽ quên cô với bí mật của hai chúng ta ?

- Vâng ! - Nhất Phương nói khẽ.

- Cô có biết nghĩ như vậy là rất sai lầm không ?

- Tôi không cho như vậy là sai lầm.

Triệu Nguyên lắc đầu :

- Ngược lại , cô đã làm tôi khó xử . Ngay cả nói chuyện cô đi làm tôi cũng không ra mặt được , đành phải nhờ tới Hạnh Phương.

Nhất Phương mở to mắt , sửng sốt :

- Anh bảo Hạnh Phương tìm tôi ?

- Điều đó đâu có quá đáng . Đúng không ?

Nhất Phương hỏi khẽ :

- Tại sao anh làm như vậy ?

- Vì tôi biết cô muốn trốn tôi.

- Không phải , ý tôi khác , tôi muốn biết tại sao anh tốt với tôi như vậy.

Giọng Triệu Nguyên nửa nghiêm , nửa đùa :

- Cứ cho là vì kiếp trước tôi mắc nợ cô đi . Mà mắc nợ thì phải trả chứ.

- Nếu có , tôi tuyệt đối không có ý đòi.

- Nhưng tôi thích trả.

Anh chớp mắt nhìn cô , dịu giọng :

- Tôi rất ân hận là mấy tháng qua đã không hiểu công việc của cô . Nếu phát hiện sớm tôi đã không để họ thẳng tay với cô như vậy.

- Anh hiểu cái gì ?

Triệu Nguyên nheo mắt :

- Tôi không hiểu ở đâu cô có được nghị lực như vậy . Tôi biết chắc cô hiểu mình bị ngược đãi . Nhưng tại sao cô chịu đựng ? Giải thích với tôi được không ?

Nhất Phương thành thật :

- Tôi ghét bà ấy ghê gớm . Và cũng không hiểu tại sao bà ta chỉ làm khó một mình tôi . Có lúc tôi muốn nghỉ . Nhưng nghỉ có nghĩa là hèn yếu . Thế là tôi

cứ đi làm - Cô im lặng một lát , rồi nói thêm - Tôi không hiểu tại sao bà ấy chỉ ghét mình tôi , mà tôi thì nghĩ hoài vẫn không tìm ra điểm đáng ghét của mình.

Triệu Nguyên suy nghĩ một lát , rồi nhìn cô :

- Có những chuyện tôi không tiện giải thích với cô . Cô chỉ cần hiểu rằng chính tôi yêu cầu họ chuyển cô qua đây . Và ở đây cô sẽ được an toàn . . . Ở , thậm chí có thể đi chơi thoải mái.

Nhất Phương xua tay :

- Thôi khỏi , khỏi . Tôi đã được đi chơi quá nhiều rồi , sợ lắm rồi . Tôi không thích nữa đâu.

Cô chợt nói như nghĩ lại :

- Nhưng vì công việc thì tôi vẫn đi . Bồn phận của tôi mà.

Triệu Nguyên nhìn cô như tội nghiệp . Rồi lắc đầu :

- Cô sẽ không làm hướng dẫn nữa , mà làm thư ký cho tôi - Anh ngừng lại một lát , nhìn cô một cách đặc biệt - Có điều là công việc của cô sẽ gắn liền với tôi Ngày nào cũng phải tiếp xúc với tôi . Có chịu nổi không ?

- Tôi đã chịu đựng được bà thư ký bên đó thì có chịu đựng thêm ông giám đốc khó tính cũng không sao.

- Tôi không đến nỗi vậy đâu . Bộ tôi tệ lắm hả ?

- Tôi có làm việc với anh ngày nào đâu mà biết.

- Vậy cứ thử xem . Hy vọng mình sẽ rất hòa hợp.

Nhất Phương mỉm cười :

- Hình như trước đây mình rất hợp nhau rồi.

- Phải vậy không ? - Triệu Nguyên nheo mắt hỏi lại , rất hài lòng vì cuối cùng thấy Nhất Phương cười . Anh nhìn đồng hồ : - Bây giờ mình đi ăn trưa , sau đó tôi sẽ đưa cô về . Hy vọng cô không tiếp tục giấu chỗ ở của mình.

- Không có đâu . Nãy giờ nói chuyện với anh , tự nhiên tôi nghĩ có lẽ tôi đã làm tầm bậy.

- Đáng lẽ phải thấy chuyện đó sớm hơn mới đúng . Nào , đứng lên đi chứ . Trưa lắm rồi.

Nhất Phương đứng dậy , vui vẻ theo Triệu Nguyên xuống lầu . Ở nhà dưới không có ai . Hình như mọi người đã về . Đi ngang qua phòng khách . Nhất Phương chợt đứng lại :

- Anh Nguyên này.

- Gì đây ?

- Có phải . . có phải lần đó anh đưa tôi tới đây không . Lúc nãy vào đây tôi cứ nhìn hoài , thấy ở đây rất quen . Không biết mình nhớ có đúng không ?

Triệu Nguyên đứng dựa cạnh bàn . Cười cười :

- Cô nhớ không sai đâu . Lúc đó cô làm tôi bị bất ngờ và rối lên . Chỉ còn một nơi này là thích hợp.

Anh bước lại gần cô :

- Hy vọng chỗ này sẽ không gọi cho cô ấn tượng xấu . Mình đã hứa là không nhớ đến chuyện cũ nữa . Đồng ý chứ.

- Tôi hứa . Nhưng họ đâu hết rồi.

- Về rồi . Trưa lắm rồi đấy . Mình kiếm cái gì đó ăn và nói chuyện tiếp . Cô muốn đi đâu.

- Đâu cũng được.

- Có cần "ăn cháo" không ?

Giọng nói khôi hài của Triệu Nguyên làm Nhất Phương bật cười . Rõ ràng anh đang nhắc đến vụ cô thích ăn phèo . Nhất Phương không ngăn được cái ngáy dài :

- Hình như anh có biệt tài luôn nhớ những cái xấu của tôi . Tôi cũng có lúc dễ thương sao anh không nhớ . Toàn nhớ những cái xấu không vậy.

- Có những cái nhớ đâu cần phải nói ra . Nhưng cô không biết là nhờ cô , tôi cũng đam thích món đó . Và tiếc tại sao trước đó mình không phát hiện ra trên đời có một thức ăn tuyệt như vậy.

- Mía mai tôi đó hả ?

- Không hề.

Tự nhiên Nhất Phương bật cười , tiếng cười trong veo , vô tư . Ở bên cạnh Triệu Nguyên bao giờ cô cũng có cảm giác nhẹ nhàng chờ đợi một cái gì đó rất vui , dù thực ra anh có nói gì nhiều đâu.

Nhất Phương và Uyên Trang len lỏi qua các dãy bàn tìm một bàn trống . Cả hai còn đưa mắt tìm kiếm thì chợt một thanh niên người Thái Lan đứng lên vẫy cô , vừa vẫy vừa gọi bằng tiếng Việt lơ lớ :

- Nhất Phương , cô Nhất Phương.

Cả Uyên Trang lẫn Nhất Phương đều quay lại nhìn . Nhận ra người thanh niên , mắt Nhất Phương sáng lên :

- Ủa , anh Narongchai

Cô quay qua Uyên Trang :

- Ảnh người Thái đó . Lúc trước mình dạy ảnh học tiếng Việt nên quen , ảnh vui lắm.

Cô kéo tay Uyên Trang đi về phía bàn Narongchai . Họ lần lượt bắt tay nhau . Cả hai ngồi xuống bàn . Anh giới thiệu với họ mấy người bạn ngồi cùng bàn . Rồi quay qua hỏi Nhất Phương :

- Hai cô muốn ăn gì ?

- Bánh xèo.

Nhất Phương trả lời , và mỉm cười nhìn xuống bàn . Thì ra mấy người Thái này cũng đến đây thưởng thức món bánh xèo . Cô nhớ lúc còn chơi chung với Narongchai cô đã giới thiệu với anh quán này . Và anh đã rất thích , mấy lần sau hai người vẫn còn đến đây.

Nhất Phương định nhắc lại thì Narongchai đã nhìn cô cười và hỏi bằng tiếng Thái :

- Cô Nhất Phương còn nhớ chỗ này không ?
- Nhớ chứ , chính tôi dẫn anh đến đây mà.

Narongchai nhìn Uyên Trang hỏi xã giao :

- Cô Trang cũng thích ăn cái này lắm phải không ?

Uyên Trang cười lắc đầu , nhìn Nhất Phương :

- Phiên dịch đi , mình không biết nói tiếng Thái.
- Vậy thì tiếng Anh đi , anh nói được tiếng Anh đấy.

Uyên Trang cười duyên dáng và trả lời bằng tiếng Anh.

- Chúng tôi rất thích nó . Thưa anh.

Một người bạn của Narongchai nhìn cô khen :

- Cô Trang thật là xinh đẹp . Hình như con gái Việt Nam ai cũng đẹp cả.
- Cảm ơn anh đã khen chúng tôi.
- Chẳng bao lâu , Uyên Trang và những người bạn của Narongchai nói chuyện vui vẻ như đã hiểu nhau . Nhưng anh không tham gia câu chuyện cũng không ăn gì , mà cứ hỏi chuyện Nhất Phương không ngớt :

- Cô Phương đi làm chưa ?
- Rồi , cách đây mấy tháng.
- Cô làm ở đâu vậy ?
- Trong một công ty du lịch tư nhân.

Narongchai nhìn cô hơi lâu :

- Công ty tôi đang cần một người phiên dịch . Cô có vui lòng hợp tác với tôi không ?

Nhất Phương vội từ chối :

- Cảm ơn anh lắm . Nhưng chỗ làm hiện nay của tôi rất tốt . Ông chủ và bạn bè tôi đều dễ chịu , cho nên tôi không muốn đi đâu nữa.

Narongchai nhìn Nhất Phương bằng ánh mắt rất lạ , rồi hỏi đột ngột :

- Tôi muốn biết chỗ ở của cô lắm.

Nhất Phương hơi ngạc nhiên . Lúc trước dạy Narongchai học tiếng Việt , cô chưa bao giờ nghe anh hỏi địa chỉ của mình , sao bây giờ anh quan tâm đến cô thế . Cô cười , lắc đầu :

- Chỗ của tôi khó tìm lắm , anh lại không rành đường trong thành phố nên không tìm được đâu . Bao giờ rảnh tôi sẽ rủ anh đi chơi.
- Cô nhớ đến nhé . Tôi vẫn ở chỗ cũ đấy . Vậy thì cô hãy ghi số phone của tôi . Bao giờ đến cô báo trước để tôi chuẩn bị.

Anh loay hoay tìm` danh thiếp đưa cho Nhất Phương , rồi chia quyển sổ nhỏ bảo cô ghi số điện thoại của cô . Cử chỉ rõ ràng rất muốn giữ mối quan hệ với Nhất Phương làm cô ngạc nhiên hơn.

Nhất Phương đang hý hoáy ghi số phone cho Narongchai thì một bàn tay

chợt đặt lên vai cô , bóp nhẹ :

- Phương.

Cô ngẩng lên nhìn . Sững sờ nhận ra Thường Sơn đang đứng phía sau mình . Nhất Phương vội trả quyền sở cho Narongchai , rồi ngược lên nhìn anh . Cô chưa kịp lên tiếng thì Thường Sơn đã nói nhanh :

- Anh muốn nói chuyện với em . Cần lắm . Em ra ngoài một chút được không ?

Nghĩ rằng chỉ đi một lát rồi quay lại . Nhất Phương quay qua Uyển Trang :

- Mình ra ngoài kia một chút nghe.

Cô gật đầu xin phép mọi người trong bàn , rồi đứng dậy đi theo Thường Sơn . Cả hai bước ra cửa . Nhất Phương định hỏi có chuyện gì thì Thường Sơn đã kéo cô về phía góc hành lang :

- Cả năm nay em đi đâu mất biệt vậy ? Tại sao tự nhiên em trốn anh . Em biết anh tìm ra sao không ?

Nhất Phương gỡ tay Thường Sơn ra :

- Anh tìm` em có chuyện gì ?

- Em lại hỏi anh câu đó à ?

- Thật sự là em rất ngạc nhiên khi anh nói như vậy . Em không hiểu động lực nào khiến anh tìm em.

Thường Sơn lắc đầu :

- Em nhớ buổi tối Triệu Nguyên đưa em về không ? Lúc đó anh rất muốn biết chuyện gì xảy ra với em . Anh đã chạy theo hỏi Triệu Nguyên . Nhưng anh ta không nói , còn bảo đó là bí mật của em . Anh thật muốn điên lên được . Em có cách đùa đùa tinh thần anh tinh vi quá.

Nhất Phương nhìn vào mặt Thường Sơn :

- Nếu anh quan tâm tại sao em khóc , thì sao lúc đó không lên phòng tìm em mà hỏi , lại chạy theo anh Nguyên ?

Thấy Thường Sơn im lặng , cô nhếch môi :

- Có phải anh không dám lên , vì sợ Bảo Trâm không ? Nó có uy quyền với anh đến mức như vậy thì anh còn tìm em làm gì.

- Đừng lên án anh như vậy Phương , anh có nỗi khổ tâm riêng . Một năm nay anh sống trong cảm giác bất an triền miên . Cảm giác mất em thật là kinh khủng đối với anh . Em biến mất đột ngột như vậy càng làm anh ray rứt . Lúc này thấy em bước vào mà anh không dám tin đó là thật.

- Tóm lại , anh bảo em ra đây để làm gì , anh muốn nói chuyện gì với em đây.

- Chẳng lẽ mình không còn gì để nói sao ?

- Thế mình vẫn còn có chuyện để nói à ? - Giọng Nhất Phương lạnh lùng - Em không muốn nghe anh thuyết phục nữa đâu , còn nếu xin lỗi thì anh không cần . Em đã quên chuyện đó lâu rồi.

Thường Sơn nhìn cô đắm đắm :

- Anh không tin em quên.
- Nhưng ít ra nó cũng không còn quan trọng.

Cô nhìn tránh ra chỗ khác :

- Có một thời tôi tưởng mình không sống nổi nếu mất anh . Thậm chí có lúc tôi muốn giành giật với Bảo Trâm . Đó là thời gian đen tối nhất trong đời tôi . Nhưng bây giờ hết rồi . Tôi có những thứ khác quan trọng hơn.
- Anh hận tại sao em không chịu làm một cái gì đó để giữ anh . Em vô tình làm khổ anh rồi , khổ suốt một đời.
- Tôi quan trọng đến mức vậy sao ?
- Một cách tuyệt đối đó Phương ạ.
- Nếu tôi quan trọng với anh đến vậy , thì tại sao anh còn đủ sức phản bội tôi.
- Anh không có phản bội . Chỉ yếu đuối . Và anh đã trả một giá đắt quá rồi.
- Vậy bây giờ anh muốn gì ?
- Anh biết mình không đủ tư cách yêu cầu em tha thứ . Nhưng nếu được em còn xem anh là người yêu , anh sẽ cứng rắn dứt khoát với Bảo Trâm.
- Nếu tôi không làm thì anh đã lo chỗ làm cho nó một cách rất chu đáo.

Thường Sơn tì tay trên lan can , đầu cúi xuống có vẻ vô cùng mệt mỏi :

- Và anh cũng đã tìm chỗ làm cho em . Nhưng lúc đó em đâu cần biết điều đó.

- Thật buồn cười . Anh lo lắng cho cùng một lúc hai người . Bảo Trâm nó chịu được điều đó . Nhưng tôi thì không . Khổng Tử có dạy là "khôn chết , dại chết , biết sống" Bảo Trâm nó đã biết cách giành giật để sống lắm đấy.

Cô khẽ nhún vai :

- Còn tôi không thích xài đồ của người khác . Nó đâu có quý.
- Còn sự so sánh nào đau đớn không Phương ? Em biết châm chích cay độc từ lúc nào vậy ?

Nhất Phương quay lại , khẽ nhướng mắt :

- Hình như điều đó làm anh không thích . Rất tiếc - Cô chột nhìn đồng hồ - Có lẽ mình nói chuyện lâu quá rồi . Bye nha anh Sơn.
- Phương.

Mặc cho Thường Sơn gọi khẩn khoản . Nhất Phương thản nhiên bỏ đi . Cô trở lại bàn . Nhưng mọi người đã về . Có lẽ họ chờ lâu quá nên nghĩ cô không trở lại . Nhất Phương đành trở ra ngoài.

Cô lững thững đi xuống sân . Vừa ra đường thì đã thấy Thường Sơn đuổi theo :

- Đợi một chút , anh đưa em.
- Thôi khỏi , phiền lắm . Tôi sẽ đón taxi về.
- Em đâu cần phải cư xử thẳng thừng như vậy . Bạn bè vẫn có thể đưa nhau

về được mà.

- Nhưng tôi không có nhu cầu đó . Cảm ơn anh nha.

Nói xong cô bước ra ngoài đường , vẫy một chiếc taxi vừa chạy đến .

Thường Sơn đứng yên nhìn , anh không đuổi theo , mà lặng lẽ đọc kỹ số xe .

Rồi chậm rãi trở vào lấy xe mình.

Ngồi ngả người ra nệm , Nhất Phương nhắm lại , cảm giác phập phồng vẫn còn xâm chiếm . Cứ tưởng mình đã không còn xem họ là quan trọng . Hóa ra mình đã tự dối lòng . . . Họ vẫn còn làm cô đau khổ nhiều hơn cô tưởng.

Một giọt nước mắt rơi xuống . Nhất Phương vội đưa tay quệt mắt , cô lắc đầu cố không nghĩ tới Thường Sơn nữa . Lý trí mách bảo với cô rằng nếu còn yếu đuối , cô sẽ tiếp tục rơi vào vòng lẩn quẩn , rồi sẽ biến thành con rối trong tay Thường Sơn . Để đau khổ với trò chơi tung hứng của nha , và như vậy thật uổng công cô đã chịu đau khổ để lãng quên.

Mãi đến mấy ngày sau cô mới bình thản trở lại để có thể không nhớ đến Thường Sơn nữa .

Đêm Dạ Vũ

Chương 12

Sáng thứ bảy , Nhất Phương bận rộn trả lời điện thoại liên tục với hai cái máy trên bàn . Hôm nay cuối tuần nên ai cũng tranh thủ giải quyết công việc cho xong . Khi đã sắp xếp xong , cô thu dọn lại giấy tờ ngăn nắp rồi quay lại bàn sau nhìn Triệu Nguyên . Anh đang ngả người trên ghế , một tay chống thành ghế , một tay gõ gõ cây viết trên bàn.

- Sau một hồi quan sát , giám đốc thấy tác phong tôi như thế nào khi giải quyết công việc ?

Triệu Nguyên mím môi làm ra vẻ đắn đo :

- À , cũng có vẻ chừng chặc , nhưng nếu cô thông thả một chút thì hay hơn.

- Vậy à ? Tôi không biết có phải tất cả giám đốc đều chọn vị trí ngồi đằng sau nhân viên như anh không.

- Ai làm gì cũng có mục đích của họ Nhất Phương ạ.

- Nhưng không phải mục đích nào cũng giống nhau.

- Đúng , càng ngày cô càng nhạy bén đấy.

Nhất Phương tinh quái :

- Tôi không có ý định cảm ơn lời khen đó đâu , vì tôi biết anh còn nhiều lời khen giá trị hơn chưa tiện nói ra.

Triệu Nguyên mỉm cười sửa lại tư thế ngồi , anh đổi giọng :

- Chiều thứ bảy cô thường làm gì Nhất Phương ?

- Tôi hả , tôi . . . à , rất nhiều việc phải làm . Những công việc không tên của phụ nữ đó mà.

- Không có tiết mục đi chơi trong chương trình của cô sao ?

Nhất Phương khẽ nhún vai :

- Không . Đi chơi làm gì , từ lâu tôi đã không còn thói quen đó nữa.

- Thật không , vậy cô cũng không nhớ gì đến những chuyến đi chơi trước đây của mình sao , như lần đi Phan Thiết chẳng hạn.

- Có chứ , nếu có dịp tôi sẵn sàng ra đó thức một đêm nữa . Tôi thích biển lắm.

- Vậy tại sao không đi ? Triệu Nguyên gợi ý.

Vẫn chưa nhận ra ý đồ của Triệu Nguyên , Nhất Phương thành thật :

- Tôi biết rủ ai bây giờ , đâu phải như lúc đi học mà thích lúc nào đi lúc đó.

- Sao cô không rủ tôi ?

- Rủ anh ? Tôi chưa đủ nhạy bén để nhận ra điều đó.

- Không đến nỗi đâu . Đi bây giờ được chứ ?

Nhất Phương nhìn Triệu Nguyên lạ lùng :

- Anh không đùa đấy chứ anh Nguyên ?
- Hoàn toàn không . Cô thích đi chơi bất cứ lúc nào cô muốn , vậy tại sao không đi bây giờ ?

Nhất Phương nghi ngờ :

- Vẫn Phan Thiết hả ? Tôi có cần chuẩn bị gì không ?
- Thôi khỏi - Triệu Nguyên khoát tay - Bây giờ tôi đưa cô đi ăn một cái gì đó . Mà thôi , hay là để ra đó ăn món bánh canh chả cá ?
- Lần đầu tiên tôi thấy anh rất phù hợp với ngành du lịch đấy anh Nguyên ạ ! Nhớ từng sở thích của "khách hàng".
- Chỉ trường hợp đặc biệt thôi - Triệu Nguyên đứng dậy - Đi bây giờ chứ ?
- Sẵn sàng ! Nhưng anh phải ghé đâu đó để tôi mua một số kẹo nữa nhé - Đang chạy trên hành lang , Nhất Phương quay lại nhắc.
- Được rồi , khỏi sợ quên . Nhưng cô cũng cần có áo lạnh nữa chứ . Mùa này gió nhiều đấy.

Nhất Phương đang hứng chí , cô nhảy nhót xuống cầu thang :

- Không cần đâu . Đôi lúc mình cũng cần có vẻ phong trần một tí.

Nói rồi cô nhảy lóc cóc xuống từng bậc thang . Triệu Nguyên mỉm cười , lững thững đi xuống sau cô ra sân lấy xe.

Ra khỏi thành phố , Triệu Nguyên cho xe chạy với tốc độ chóng mặt . Nhất Phương nghiêng tới hạ kính xe xuống , cô quay mặt lại Triệu Nguyên cười tinh nghịch :

- Để xem sức chịu đựng của ai hơn.

Triệu Nguyên rút cặp kính trong túi áo đeo vào cho Nhất Phương , anh giải thích :

- Buổi chiều ngoài đồng trồn hay có bộ rầy lắm đấy.

Gió mỗi lúc một mạnh tạt vào xe làm tóc Nhất Phương bay tứ tung . Cô loay hoay tìm chiếc kẹp , nhưng Triệu Nguyên lên tiếng :

- Cứ để tự nhiên vậy hay hơn Phương . Tôi rất thích nhìn một mây tóc bay trước gió.

Nhất Phương cười rúc rích :

- Trời ơi , anh Nguyên thi sĩ dễ sợ , không ngờ đấy.

Triệu Nguyên quay qua nhìn cô một cái , rồi tiếp tục lái xe :

- Đôi lúc mình cũng phải thoát khỏi đời thường một chút chứ Phương.

Cả hai im lặng cho đến khi tới thị xã . Thỉnh thoảng Nhất Phương nhìn sang Triệu Nguyên . Mặt anh kín bưng không một dấu hiệu gì . Cô mỉm cười tinh quái , biết đâu anh đang thả hồn bay lững lờ đâu đó để làm thơ không chừng . Chờ một lát , cô lên tiếng :

- Xong chưa anh Nguyên ?
- Xong cái gì ?

- Tôi hỏi thơ anh xong chưa ?
- À , sắp xong rồi , nhờ cô bổ sung giùm đoạn cuối là đủ - Triệu Nguyên trả lời như nghiêm chỉnh.

Xe rẽ đường ra bãi Đồi Dương , Nhất Phương hỏi nhỏ :

- Vẫn chỗ củ hủ anh Nguyên ?

- Tất nhiên.

Triệu Nguyên dừng xe trước một quán cóc bên đường . Cả hai tỉnh queo trước cái nhìn lạ lẫm của mọi người . Người ta không quen nhìn những người khách du lịch sang trọng mà lại ăn món bình dân như vậy.

Ăn xong , Triệu Nguyên cho xe chạy tiếp ra Mũi Né . Trời đã tối và đường vắng ngắt . Nhất Phương chợt rùng mình khi đi ngang qua nghĩa địa nằm khuất bên đồi mà người ta quen gọi là "thành phố buồn" . Những ngôi mộ trông thật đìu hiu , gợi một cảm giác buồn rầu man mác.

Triệu Nguyên chợt nắm tay cô siết nhẹ :

- Sợ không . Nhìn âm đạm quá phải không ?

Nhất Phương ngồi im không phản ứng . Cô thầm biết ơn Triệu Nguyên khi thấy anh tỏ ra hiểu mình . Cô thấy mình được chia sẻ . Mà hình như lúc nào anh cũng tỏ ra hiểu và chia sẻ với cô bằng một môi đồng cảm lạ lẫm mà cô không hiểu được.

Ra ngoài bãi cát . Nhất Phương không nhảy nhót như lần trước mà dịu dàng đi bên cạnh Triệu Nguyên . Hôm nay cô thấy anh có vẻ trầm ngâm hơn mọi ngày rất nhiều , không biết anh đang nghĩ gì.

Ra đến bãi cát , Triệu Nguyên ngồi xuống cạnh Nhất Phương , cả hai cùng nhìn ra biển . Trăng chưa tròn lắm , chỉ mới là một mảnh liềm nằm vắt trên cao , xa vời vợi..

Nhất Phương chống hai tay lên cằm :

- Trăng dễ thương quá !

- Ừ , trăng lưỡi liềm đẹp hơn trăng tròn.

Triệu Nguyên nói một cách đồng tình , rồi đọc vài câu thơ của Trần Mạnh Hảo.

- "Ngồi thưởng rằm lại tiếc

Giá cứ còn trăng non

Đề mai đừng trăng khuyết".

Nhất Phương tròn mắt nhìn Triệu Nguyên . Anh đang nhìn ra biển với vẻ xa vắng lẫm mẫm ít thấy . Cô kéo tay anh :

- Anh Nguyên !

Triệu Nguyên quay lại , mỉm cười :

- Gì vậy ?

- Anh có nhiều lúc làm tôi ngạc nhiên ghê . Không ngờ một nhà doanh nghiệp lại lãng mạn thế kia.

Triệu Nguyên cúi xuống dụi điếu thuốc , giọng anh bật trong gió :

- Sao Phương không đổi cách nhìn đối với một nhà doanh nghiệp như tôi xem sao . Cũng khá hay đấy chứ.

- Thì hay , một nhà doanh nghiệp làm thơ.

- Có gì lạ ?

- Không , không có gì lạ.

- Vậy tại sao cô ngạc nhiên.

- Tại thích.

Nhất Phương cười rúc rích rồi lại ngồi im . Cô ngạc nhiên thấy hôm nay Triệu Nguyên tranh luận với cô tới cùng . Thông thường anh có bao giờ để cho cô cảm giác thấy mình chiến thắng đâu . Lúc nào cũng phải thừa nhận sự có lý của anh dù có khi tức chết đi được.

- Anh Nguyên này !

- Gì ?

- Hôm nay sao anh giống ông cụ quá , không hợp đâu.

- Ngược lại , cô đang rất bà cụ đó Phương ạ.

- Cái gì , làm sao mà bà cụ cho được.

Nhất Phương cúi xuống lấy tay đập đập cho nước văng tung toé , làm ướt cả hai người . Cô cười thích thú :

- Thế nào , còn bà cụ nữa không ?

Triệu Nguyên rút khăn ra lau mặt cho cô , anh đột ngột nắm hai tay cô áp vào cổ anh , dịu dàng :

- Đừng vọc nước nữa , lạnh đó.

Nhất Phương ngồi im , cử chỉ hơi dạn của anh làm cô sụp mắt xuống , không dám nhìn . Cô chờ Triệu Nguyên buông tay cô ra , nhưng hình` như anh không có ý định đó , mà còn kéo cô sát vào người hơn :

- Lạnh không ?

- Hơi hơi.

- Vậy thì ngồi yên cho ấm đi.

Ngồi nép vào Triệu Nguyên , Nhất Phương yên lặng không dám cả thở . Cử chỉ thân mật bất ngờ này làm cô loay hoay không biết phản ứng ra sao . Cô hơi ngước lên nhưng nhướng mắt nhìn Triệu Nguyên . Anh cúi xuống hôn môi cô , hôn thật lâu như không muốn dứt . Ban đầu Nhất Phương còn sững sốt , nhưng rồi cô khép mắt lại . Chiều nay giữa trời nước bao la và tiếng sóng biển ầm ì , cô thấy vòng tay của anh sao êm ái quá . Chính cô cũng muốn buông mình phó mặc vào anh.

Rồi Triệu Nguyên rời môi cô và nhìn cô thật lâu như một dấu hỏi , Nhất Phương hơi nhìn xuống , hỏi khẽ :

- Từ bao giờ vậy anh Nguyên ?

- Khá lâu , ngay buổi học đầu tiên.

Nhất Phương bàng hoàng :

- Nhưng sao anh . . .

Nhất Phương im bất , Triệu Nguyên nhìn cô chăm chú :

- Phương ngạc nhiên lắm hả ?

- Vô cùng.

Triệu Nguyên nhìn cô chăm chú :

- Nhưng điều quan trọng là cô có chấp nhận tình cảm đó không ?

Cái nhìn của anh làm cô đỏ mặt , tự nhiên mắt cô sụp xuống :

- Tôi cũng không biết nữa , nó bất ngờ quá - Cô im bất , rồi nói thêm -

Nhưng tôi cảm thấy rất rõ là tôi không hề bực mình.

Triệu Nguyên mỉm cười :

- Vậy là đủ rồi , tôi không thể ép cô tiếp nhận tôi sớm quá - Anh ngừng lại , nhìn vào mắt cô - Chỉ cần cô không từ chối tôi.

Anh lại kéo cô sát vào người , vòng tay qua vai cô , cả hai im lặng nhìn ra biển . Đêm càng xuống mặt biển càng trở nên huyền bí . Nhất Phương tựa đầu vào ngực Triệu Nguyên , mơ màng nhìn ra xa . Cô chợt ngước lên :

- Tôi rất muốn biết tại sao lần cắm trại đó anh bảo không đi rồi lại đi một mình ra đây ?

- Phương đoán thử xem.

Nhất Phương nghiêng đầu nghĩ nghĩ , rồi ngước lên :

- Vì tôi ?

- Đúng là không còn lý do nào khác . Tôi không yên tâm để cô một mình ra đây.

Nhất Phương thì thầm :

- Anh làm tôi thật ngạc nhiên.

Triệu Nguyên không trả lời . Anh lại đắm đuối hôn cô , và kéo cô sát vào người hơn :

- Lạnh không ?

- Hình như trời lạnh hơn lần trước - Nhất Phương nói khẽ.

Triệu Nguyên kéo cô áo cô cho kín lại , anh nói với giọng âu yếm đặc biệt :

- Vậy mà lúc trưa đòi phong trần . Em mà ngồi suốt đêm ngoài này sợ mai bị cảm mất , hay là mình đến khách sạn đi nhé.

- thôi , để gì có một đêm thế này , bỏ uổng lắm.

Triệu Nguyên phì cười , vỗ nhẹ mặt cô như một đứa trẻ và gọi :

- Búp bê.

Nhất Phương héch mặt lên :

- Theo nghĩa nào đấy ?

- Dễ thương và vô cùng đáng yêu.

Triệu Nguyên nói và nheo mắt nhìn cô . cử chỉ của anh làm tim cô muốn tan chảy ra . Triệu Nguyên không biết rằng cô rất thích cử chỉ hay hay đó của

anh . Cô nhớ có lần cô đã nghĩ rằng nếu Triệu Nguyên là diễn viên điện ảnh , hẳn anh sẽ làm cho con gái rụng tim dài dài . Hình như cô cũng đã như vậy , có điều cô không nhận ra.

Đêm rạng dần , những thân dừa nghiêng về phía biển cũng đang dần rõ dạng . một màu tím mong manh đang lướt qua trên bóng núi xa xa . Vậy là lần thứ hai cô và anh đã thức suốt đêm với nhau nơi bãi biển.

Khi trời sáng , cả hai chậm rãi trở về bãi lấy xe . Triệu Nguyên choàng tay ngang người Nhất Phương giữ cô đi bên cạnh anh , tay kia thọc vào túi quần . Nhất Phương mệt mỏi ngả đầu lên vai anh :

- Em buồn ngủ quá , mà nhức đầu nữa.

Triệu Nguyên dừng lại , cúi xuống nhìn vào mặt cô :

- Hay em bị sốt , người nóng ran rồi nè.

- Không phải đâu , chắc tại em mệt đó.

- Không , đúng là em bị sốt rồi , mặt đỏ bừng thế này.

Triệu Nguyên sờ tay lên trán cô , rồi quyết định :

- Thôi được rồi , mình ghé thị xã nghỉ lại.

Nhất Phương cảm thấy nhức đầu kinh khủng , để mặc Triệu Nguyên dìu cô về xe , cô chìm vào giấc ngủ mê mẫn.

Thật lâu Nhất Phương lơ mơ tỉnh giấc , cảm thấy có bàn tay ai đó đặt lên trán và khuôn mặt mình.

Triệu Nguyên cúi xuống nhìn cô âu yếm :

- Em bớt nhức đầu chưa ?

Vẫn chưa tỉnh hẳn , Nhất Phương uể oải nghiêng người qua phía bên kia , tự hỏi không hiểu tại sao mà Triệu Nguyên lại ở trong phòng mình , mà lại có vẻ lo lắng cái gì đó . Cô chợt mở choàng mắt , quay lại nhìn anh , vụt nhớ tất cả những chuyện xảy ra . Cô bật dậy ngơ ngác nhìn quanh :

- Mình ở đâu vậy anh Nguyên ?

- Ở khách sạn . Em nằm xuống nghỉ đi . Lúc sáng em sốt quá nên anh phải đưa về đây.

- Vậy là em ngủ từ sáng giờ đó hả ? - Cô giờ tay nhìn đồng hồ - Khủng khiếp , 4 giờ rồi.

Triệu Nguyên mỉm cười :

- Ừ , 4h , giống y như lần trước.

Nhất Phương thò tay nhéo vào hông Triệu Nguyên một cái đau điếng , làm anh nhăn mặt . Cô lườm Triệu Nguyên :

- sao nhớ dai thế ?

Anh nắm tay cô , ngăn lại :

- Vậy là em khoẻ rồi phải không ? Thấy đỡ chưa ?

- Trời ơi , em đói chết đi được . Mình ăn cái gì bây giờ.

- Chịu khó chờ đi cô bé , người ta sắp đem cháo lên rồi.

Nhất Phương nhăn mặt :

- Cái gì , cháo hả ? Em không ăn đâu , món đó thấy ghét lắm.
- thì ăn phèo thôi vậy - Triệu Nguyên vừa đồ dành , vừa trêu chọc.
- Nữa , lại nhớ nữa.

Nhất Phương cầm lấy khăn từ tay Triệu Nguyên . Cô lườm anh một cái rồi bước vào phòng tắm . Khi trở ra , Nhất Phương thấy anh đang ngồi chờ cô . Trên bàn có hai đĩa trứng gà và mấy khoanh bánh mì , cô bước đến ngồi đối diện , tự nhiên sắp xếp bàn ăn , rồi chìa tay ra , dáng điệu như một chủ nhà :

- xin mời tự nhiên , đừng khách sáo.

Cô cầm miếng bánh nhai ngon lành , thấy đói kinh khủng . chợt thấy Triệu Nguyên vẫn ngồi im , cô ngạc nhiên :

- Sao anh không ăn , anh không thấy đói hả ?

Triệu Nguyên cười nhẹ , đẩy đĩa trứng về phía cô :

- ANh chưa thấy đói , em ăn đi.

Nhất Phương ngồi nghĩ nghĩ một chút , rồi lấy miếng bánh khác :

- Không việc gì phải mắc cỡ , anh chờ em chút nghe.

Ăn xong , Nhất Phương đứng dậy , quay một vòng đến bên cửa sổ , nhìn xuống biển :

- Ôi trời ơi , đẹp quá !

Triệu Nguyên bước đến chống tay lên cửa sổ nhìn cô :

- Vậy là hết bệnh thật rồi , về chưa cô bé ? Hôm nay phong trần như vậy là được rồi phải không ?

- thì về.

Nhất Phương quay lại thu dọn phòng , rồi cùng Triệu Nguyên đi xuống . Cô chui vào xe ngồi chờ Triệu Nguyên làm thủ tục trả phòng , dáng điệu ra vẻ rất sẵn sàng , không còn dấu hiệu nào của cơn sốt vừa qua.

Chuông điện thoại reo lên , Nhất Phương nhắc máy . Bên kia là giọng Uyên Trang :

- Chào cô thư ký.
- Uyên Trang hả ?
- Dĩ nhiên , không mình thì là ai ? Phương đang làm gì vậy ?
- Nghe và trả lời điện thoại.

Giọng Uyên Trang bật cười , rồi tò mò :

- Có giám đốc ở đó không ?
 - Không , đi rồi . Có gì không ?
 - Đâu có gì . Nè , bên đó bao giờ liên hoan ?
 - Chắc khoảng 28 , 29 gì đó.
 - Bên đây sớm một ngày . Không biết bà Mỹ Hoa tính sao mà làm sớm quá .
- Này , đi nhé !
- Đi đâu ?

- Thì qua đây dự liên hoan cuối năm . Mình đại diện cá nhân mình mời Phương đấy.
 - Cảm ơn nghe.
 - Nhưng có đi không ?
 - Để xem.
 - Không xem xiếc gì cả . Đi đi , dù sao Phương cũng từng làm ở đây , đi là phải rồi . Liên hoan xong hai đứa sẽ đi chợ đêm . hấp dẫn chứ hả ?
 - Ừ , hấp dẫn lắm.
 - Vậy thì đi nghe . Chiều 17 mình qua đón Phương đó.
 - Đồng ý.
 - Vậy thì bye nghe . À , có muốn rủ thêm anh Narongchai không ?
 - thôi , rủ làm gì.
 - Mình thấy anh có vẻ thích Phương đấy . Tối hôm đó lúc Phương ra ngoài , anh cứ ngó ra cửa có vẻ bồn chồn lắm . - Uyên Trang dừng lại , cười khúc khích - Tức cười lắm , đến lúc chia tay lại đòi đưa mình về nhà nữa chứ . Làm như rành đường lắm vậy.
 - Rồi sao , cuối cùng có đưa không ?
 - Làm gì có . Mình bảo nếu anh đưa mình về , mất công đến nhà rồi mình phải đưa lại anh , đưa qua đưa lại tới sáng mới chia tay được . thôi mạnh ai nấy về cho xong.
- Nhất Phương bật cười :
- Hôm đó chờ mình lau không ? Xin lỗi nghe.
 - Hừ , đòi Phương xin lỗi thì cổ mình dài thêm một tấc . xin lỗi anh Narongchai kia . Mình thấy Phương nên rủ anh đi , người nước ngoài họ thích tham gia tết của mình lắm . Rủ đi cho vui.
 - thôi , mất công lắm . hai đứa mình là được rồi.
 - Vậy cũng được , nhớ đó nghe . Bye à.
 - Bye.
- Nhất Phương gác máy , theo thói quen , cô muốn rủ Triệu Nguyên đi chung cho vui . Nhưng nhớ ra Uyên Trang không quen với Triệu Nguyên , đi như vậy mắc công cô giải thích với Uyên Trang , vì lúc này cô từ chối rủ Narongchai rồi.
- Thoắt rồi cũng đến cuối tuần . Buổi chiều Uyên Trang đến đón Nhất Phương . Cả hai chật vật lắm mới đến được công ty . Vào tết thiên hạ như ham vui , càng đổ ra đường đông hơn . Tuy vậy họ cũng đến khá sớm , trước khi trời tối.
- Uyên Trang kéo Nhất Phương lên sân thượng nhìn xuống đường . Có cảm tưởng tầng lầu rộng của công ty vẫn không đủ chứa số khách mời đến . Uyên Trang hóm hỉnh :
- Bà Hoa này bày đặt đãi tiệc buffet , nhưng như vậy cũng hay . Chứ ăn uống

mà phải chen chúc mình làm không lại họ đâu . Tức lắm . Hí . . . hí . . .

Nhất Phương mỉm cười :

- Nếu thấy thua quá thì xuống bếp mà ăn , bảo đảm sẽ vô cùng thoải mái.
Cả hai cười phá lên . Ngay lúc ấy , Nhất Phương chợt chú ý nhìn một chiếc du lịch vừa đậu xích bên lề , hơi xa công ty . Rồi Triệu Nguyên bước xuống , anh lịch sự mở cửa xe cho bà Mỹ Hoa và một cô gái khá xinh , ăn mặc như một siêu người mẫu . Cô gái cặp tay bà Mỹ Hoa đi vào , Triệu Nguyên thọc tay trong túi , lững thững đi bên cạnh . Dù không biết họ là gì của nhau , nhưng nhìn thoáng qua , Nhất Phương cũng biết họ khá thân.

Cô khều tay Uyên Trang , chỉ xuống dưới đường :

- Chị Hoa kia , đi với ai vậy ?

- Em của bà đó , tên tuyết Thu.

- Xinh quá nhỉ ?

- Thì cũng đẹp , nhưng không đến mức làm thiên hạ phải nghiêng ngửa . Bà Hoa cũng nhỏ đó lắm . Có hai chị em nên bà lo cho nó như con.

- Bộ họ thân với anh Nguyên lắm hả ?

- Ừ , trong công ty ai cũng biết bà Mỹ Hoa muốn gả cô em họ cho giám đốc của Phương . Không biết chừng nào họ đám cưới , mà thấy đi chung hoài.

Nhất Phương choáng váng đứng im . cô nghe giọng mình hụt hẫng :

- Bộ Trang rành mấy người đó lắm hả ?

- Mình đâu có biết họ nhiều , nghe nói nên biết sơ sơ vậy thôi.

Nhất Phương không nói gì nữa . Cô có cảm tưởng đất dưới chân như sụt lở và cô đang rơi , rơi vùn vụt không còn chỗ bám víu . Hình như con trai trên đời này ai cũng thích chơi trò tung hứng trong tình yêu . Cô chạy trốn Thường Sơn thì lại va vào Triệu Nguyên . Tại sao cô hay tại tất cả con trai đều có một bí mật như vậy ? Chạy đâu cho thoát.

Cô còn đang trong tâm trạng chết điếng thì Uyên Trang vô tình kéo tay cô :

- Xuống dưới đi Phương , khách đến đông rồi kia.

Nhưng Nhất Phương níu tay cô lại , cô cố nói bình thản :

- Hay là mình xuống lấy thức ăn lên đây , vừa ăn vừa nhìn thiên hạ đi chơi tết . Ở dưới nhìn người ta quen không , chán chết.

Uyên Trang gật đầu chiều ý cô :

- Cũng được , xem như tụi mình liên hoan riêng với nhau vậy.

Cả hai đi xuống lầu . Tiếng cười nói và tiếng nhạc làm thành một âm thanh náo nhiệt . Nếu là trước đây thì Nhất Phương đã mê lắm , đã cười đùa ầm ĩ rồi . Nhưng bây giờ cô đã chán chường đến mức muốn bỏ ra khỏi đây ngay . Cô đứng nép trên cầu thang quan sát mọi người . Triệu Nguyên đang đứng với nhóm người ở góc phòng , gần cửa ra vào . Bên cạnh anh là Tuyết Thu cười cười nói nói . Không thấy bà Mỹ Hoa đâu . Nhất Phương có cảm tưởng bà muốn tách ra để "2 trẻ" tự do.

Đến giờ cô mới hiểu tại sao trước đây bà "quan tâm đặc biệt" đến cô như vậy . Bản năng làm cô muốn tránh mặt tất cả mọi người . Cô theo Uyên TRang đến bàn chọn vài thức ăn , rồi tìm cách lên sân thượng càng nhanh càng tốt. Uyên TRang không để ý cử chỉ khác thường của Nhất Phương , cứ huyên thuyên luôn miệng . Nhất Phương ráng nói chuyện mà trong bụng cứ muốn khóc . Cuối cùng cô đòi về . Cả hai đi cửa bên hông xuống sân và ra ngoài đường . Uyên TRang cười khi :

- Hai đứa mình giống ăn trộm quá . Nhưng mình thích cái gì khác lạ một chút , vậy mới vui.

Lỡ hứa với Uyên TRang nên Nhất Phương ráng đi chợ tết . Cả hai mua mỗi người một nhánh mai , còn cả chụp hình nữa . Nói chung là Nhất Phương thực hiện đúng những động tác của buổi đi chơi . Cũng cười cũng nói , trong khi cô chỉ muốn về nhà và khóc . Chưa bao giờ cô có một buổi đi chơi kinh khủng như vậy . Chính cô cũng không ngờ mình có sức chịu đựng lâu thế. Về đến nhà , Nhất Phương ngã người xuống giường không nhớ cả thay đồ . Cô nhìn trần trần lên trần nhà , có mấy con thằn lằn đang bò tới bò lui một cách vô định . Không , nó có định hướng đó chứ , chỉ tại mình không hiểu thôi.

Nhất Phương chợt liên tưởng đến Triệu Nguyên . Đúng rồi , ai làm gì cũng có mục đích cả . Mà mục đích của Triệu Nguyên cũng giống mấy con thằn lằn kia vậy , cô không thể hiểu được . Cô nhận ra rằng hình như Triệu Nguyên từ từ bước vào đời cô nhẹ nhàng quá . Cô tiếp nhận anh một cách vô tư mà chính cô cũng không nhận ra . Cô đã hiểu rõ anh đã kiên nhẫn đến thế nào . Vậy mà anh lại có mối tình khác trước đó . Anh làm vậy để làm gì chứ . Không lẽ tên con trai nào cũng bị chi phối bởi "bản chất hai mặt trong một con người" sao ?

Nhất Phương thở dài úp mặt vào gối , cố nhắm mắt tìm giấc ngủ nhưng hình ảnh của Triệu Nguyên chiều nay hiện lên nguyên vẹn . Vẫn dáng vẻ hào hoa phong nhã đó , nhưng bây giờ không phải dành cho cô . một giọt nước mắt lăn ra thấm vào gối . Nhất Phương để mặc nó tuôn ra , tủi thân và yếu đuối . Tại sao con đường đi tìm hạnh phúc của cô lại trắc trở thế này.

Cô không biết sẽ xử sự ra sao khi đối diện với anh . Không thể chấp nhận thua cuộc rồi tạo cho mình cái kén để chui vào đó , lại càng không thể quyết liệt giành lấy cái không thuộc về mình.

Nhất Phương đến công ty với một tâm trạng hoang mang rối bời . Cô đến hơi trễ . Triệu Nguyên đang đứng bên bàn cô trả lời điện thoại , vừa cúi xuống tìm kiếm giấy tờ trên chồng hồ sơ . Anh có vẻ bối rối vì không biết cách sắp xếp của cô . Nhưng Nhất Phương lại nghĩ khác . Cô nghĩ là anh đang tìm cách khỏa lấp mọi chuyện.

Cô đứng im bên cạnh chờ anh . Triệu Nguyên vẫn chưa nhận ra sự có mặt

của cô , vẫn trả lời điện thoại :

- Chị cảm phiền gọi lại chiều nay , việc này cô Nhất Phương rõ hơn tôi , nhưng bây giờ cô ấy bận không tiếp chị được . Vậy nhé . cảm ơn.

Anh cúp máy rồi quay lại . Nhận ra Nhất Phương , anh vội đến trước mặt cô , nhìn một cách lo lắng :

- Hôm nay em mệt hay sao mà đến trễ vậy . Em có bệnh gì không ?

"Giả dối" - Nhất Phương tức tối nghĩ thầm rồi bước tránh qua :

- Không , em bình thường.

Cô quăng giỏ lên bàn rồi bước đến ngồi bên salon chống cằm nhìn ra cửa sổ . Triệu Nguyên đến ngồi đối diện với cô , giọng quan tâm :

- Em sao vậy ? Nhất định là có chuyện gì rồi . Nói đi , chuyện gì vậy ?

Nhất Phương quay lại nhìn anh và không trả lời.

lại tiếng chuông reo lên , nhưng cô tỏ ra không có ý định nghe , vẫn bình thản ngồi im . Triệu Nguyên vội vàng nhắc máy :

- Du lịch Hoàng Hạc nghe đây.

Im lặng một chút , Triệu Nguyên quay qua nhìn Nhất Phương . Thấy cô ngó ra cửa anh đành trả lời :

- À , việc đó để chiều nay anh gọi lại nhé . Hiện giờ cô ấy đang bận , tôi sẽ nói lại sau . thôi nhé.

Triệu Nguyên trở về chỗ cũ , anh không hỏi nữa mà chỉ nhìn cô chờ đợi .

Nhất Phương quay đầu chỗ khác - Cứ làm như mình vô tội lắm không bằng"

- Cô tự nói thầm một mình , vẫn không có ý định trả lời anh . Cũng không bắt đầu làm việc.

Khá lâu , Triệu Nguyên lên tiếng :

- Thế nào , suy nghĩ kỹ rồi chứ , trả lời anh được chưa ?

- Không có gì để trả lời.

- Thật không , coi chừng hối hận đó.

Triệu Nguyên vẫn vô tình không hiểu . Anh đứng dậy , vòng ra sau lưng

Nhất Phương , choàng tay lên vai cô , cúi xuống :

- Tối nay liên hoan xong tại mình đi chợ hoa , em chịu không ?

- Tối nay em không rảnh.

- Vậy em định bao giờ về quê , phải dành cho anh một ngày chứ.

- Có cần thiết không , anh hơi tham đó.

Nhất Phương đứng dậy gỡ tay Triệu Nguyên ra , bước đến bên máy bấm lung tung lên bàn phím , môi mím lại không thèm nhìn anh . Triệu Nguyên rút thuốc ra châm lửa :

- Sáng giờ em lạ lắm đó Phương , có chuyện gì vậy ?

Chuông lại reo lên , Nhất Phương nhún vai nhìn Triệu Nguyên , tỏ ý bảo anh tự nghe lấy . Triệu Nguyên nheo mắt nhìn cô rồi đứng dậy cầm máy , Nhất Phương chớp mắt , tránh cảm giác "rụng tim" mỗi khi nhìn thấy cử chỉ đó

của anh.

Triệu Nguyên điềm tỉnh quay lại :

- Gọi em . Thường Sơn gọi . - Anh nói thêm khi thấy Nhất Phương không có phản ứng.

Nhất Phương giật thót người , cô bước vội đến bàn , vừa cầm máy vừa nhìn Triệu Nguyên :

- Em muốn ở một mình.

Triệu Nguyên lại nhướng mắt nhìn cô , nhưng không nói gì , anh lững thững đi ra cửa . Chờ anh đi khuất , cô lên tiếng :

- Alô , Nhất Phương ở đây.

Bên kia , giọng Thường Sơn hồi hộp :

- Anh đây phương , em khoẻ không ?

- Cũng bình thường.

- Bao giờ anh nghỉ tết ?

- Ngày mai hay ngày một gì đó.

- Anh đưa em về nghe , anh rất muốn gặp em.

Nhất Phương im lặng . một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu cô . Không cần biết mình có hối hận hay không , cô quyết định :

- Tối nay anh rảnh không ?

- Dĩ nhiên rảnh . Anh đến đón em đi uống cafe nghe.

- thôi khỏi , tối nay công ty em liên hoan cuối năm , anh đi vời em được không ?

- Được chứ , vậy 6h anh đến nhé.

- Sớm quá , 8 giờ đi , bye .

Đêm Dạ Vũ

Chương 13

Nhất Phương gác máy , ngồi xuống bàn suy nghĩ . Thật ra cô chỉ hành động theo ý nghĩ của đêm qua . Khi hiểu ra tại sao bà Mỹ Hoa lại ghét mình , cô chỉ muốn chứng minh cho bà và triệu Nguyên thấy cô rất vô tư với Triệu Nguyên . Không lôi Thường Sơn vào cuộc thì cô biết tìm ai . Cô chỉ nhờ anh buổi tối nay thôi , vì tối nay có mặt mọi người , mai mốt cô sẽ xin lỗi anh sau.

Suốt buổi chiều . Nhất Phương lẳng lẳng giải quyết công việc và sắp xếp mọi thứ chuẩn bị nghỉ tết . Cô làm ngơ trước câu hỏi thăm lẳng của Triệu Nguyên . Hơn nữa anh cũng khá bận rộn nên không có thời gian tìm hiểu thái độ của cô . Dù sao thì cũng còn cả buổi tối kia mà.

Nhưng Nhất Phương lại giải thích thái độ của Triệu Nguyên theo cách khác . Cô cho rằng anh đang cố tình kéo dài thời gian để hòa hoãn . vậy thì tại sao cô phải bận tâm nữa làm gì.

Khi Nhất Phương ra về , Triệu Nguyên không có mặt trong phòng . Anh bận tiếp người khách nào đó , hình như là bạn cũ . Nhất Phương cố ý đi cửa bên hông để tránh họ.

Tối nay cô trang điểm khá kỹ . Cô muốn mình xuất hiện trong mắt Triệu Nguyên với hình ảnh hoàn toàn khác với y phục thường ngày . Triệu Nguyên chỉ thấy cô trong bộ đồng phục vest , đồ jean hoặc áo dài . Vậy cô sẽ mặc một thứ đặc biệt khác.

Cô chọn bộ váy màu xanh thẫm với phần thân được thiết kế theo kiểu y phục Thái Lan , có những đường thêu tuyệt mỹ từ vai rơi dài xuống tay . Tóc cô vấn lên cao và phủ một tấm lưới cùng màu có đính những bông hoa nhỏ li ti . Chính cô cũng ngạc nhiên khi nhận ra mình trong gương . Không ngờ mình có thể đẹp đến vậy.

Buổi tối Thường Sơn đến , anh có vẻ sững sờ khi nhìn cô , nhưng Nhất Phương không quan tâm điều đó . Cô lẳng lẳng bước lên ngồi phía sau xe anh.

- Anh khỏe hả , cơ quan anh đã nghỉ chưa ?
- Em chỉ có thể hỏi anh một cách bình thản như vậy sao ?
- Anh muốn em phải có thái độ như thế nào ?
- Anh không biết . Nhưng ít ra em không nên lạnh lùng như vậy.

Nhất Phương im lặng . Cô thật sự mệt mỏi khi nhắc đến chuyện cũ . Thường Sơn như không nhận ra điều đó , anh vẫn tiếp tục nói như nói với chính

mình :

- Em có biết anh đã khổ sở như thế nào ? Đôi lúc anh có cảm tưởng anh đang dần trở thành thám tử tư.

- Phóng viên cũng là một thám tử đó.

- Đừng nói như vậy em . Chẳng lẽ em . .

Nhất Phương cắt ngang :

- Đi đường này nè anh Sơn.

Thường Sơn khoát tay :

- Anh biết chỗ em mà.

Đến nơi , Nhất Phương hướng dẫn Thường Sơn đi lên sân thượng , Triệu Nguyên đã cho sắp xếp bàn tiệc trên ấy . Cô gặp anh ngay trên lối đi . Triệu Nguyên đang đứng cùng với mấy người bạn . Anh mỉm cười khi thấy cô và khoát tay định làm một cử chỉ giới thiệu . nhưng chợt chững lại và mắt lóe lên một tia kinh ngạc khi Thường Sơn bước đến . Nhất Phương như thần nhiên trước cái nhìn của anh , cô vui vẻ giới thiệu :

- Chào giám đốc , đây là anh Sơn bạn tôi - Cô lại chìa tay về phía Triệu

Nguyên - Còn đây là anh Nguyên , giám đốc công ty.

Cả Triệu Nguyên và Thường Sơn đều ra vẻ chưa gặp nhau bao giờ . Triệu Nguyên lịch lãm chìa tay ra :

- Hân hạnh được biết anh.

Thường Sơn nở nụ cười xã giao thường trực của một nhà báo , anh nắm tay Triệu Nguyên , siết mạnh :

- Hân hạnh , chúc anh thành công.

- Cảm ơn.

Nhất Phương mỉm cười chào mọi người và nắm tay Thường Sơn kéo đi . Cô nhìn quanh . Không thấy Tuyết Thu bên cạnh bà Mỹ Hoa như lần trước . Bà đang đứng với hai người khác , hình như họ đang bàn về đến đề nào đó rất thú vị . Nhất Phương duyên dáng đi tới :

- Chào chị Hoa , chị đến bao giờ vậy ?

Mỹ Hoa quay lại , cười vui vẻ trong khi đưa mắt lướt nhanh đánh giá bộ áo của Nhất Phương , cái nhìn kín đáo mà chỉ có phụ nữ mới cảm nhận được . Rõ ràng bà đang kinh ngạc về vẻ đẹp lạ lùng của cô . Nhất

Phương giới thiệu :

- Chị Hoa , đây là anh Sơn , bạn em . Còn đây là chị Hoa , người bạn hợp tác với anh Nguyên đó anh.

Mỹ Hoa thôi cười , nhìn Nhất Phương ra vẻ thân mật :

- Chị không thể hiểu theo nghĩa là bạn thông thường , phải không phương ?

Nhất Phương cười lơ lửng rồi choàng tay Thường Sơn :

- hiểu thế nào tùy chị , mình đi đi anh Sơn , em còn nhiều người chưa giới thiệu lắm – Cô khẽ chào Mỹ Hoa – Em đi nghe chị Hoa.

Cô đi uyển chuyển bên Thường Sơn , thừa biết thế nào Mỹ Hoa cũng nhìn theo mình . Cô nhìn quanh tìm kiếm , hy vọng ánh mắt Triệu Nguyên sẽ ở đâu đó quan sát cô . Cô rất thất vọng khi thấy anh bình thản đến chào từng người khách mới đến , vẫn dáng vẻ tự chủ , lịch lãm , anh không hề nhìn đến cô một lần . Cô đến bên lan can , mím môi nhìn xuống đường một cách buồn chán.

Thường Sơn đưa cô ly nước cam , cô từ chối :

- không , em muốn uống bia.

Thường Sơn nhướng mắt :

- Em thay đổi nhiều quá đó Phương.

- Anh quên là em đã đi làm hơn một năm rồi sao ?

- không quên , nhưng không phải vì vậy mà đánh mất mình.

Nhất Phương tỏ ra bất cần :

- Điều đó có liên quan gì tới anh ?

- Em nói gì vậy Phương ?

- Em xin lỗi . Em thấy nhức đầu.

Thường Sơn dịu giọng :

- Em ngồi xuống đi , để anh xuống dưới lấy thuốc.

- thôi khỏi , không sao đâu.

Nhất Phương cảm thấy chán vô cùng . Cô đã đạt được mục đích đầu tiên của mình là giới thiệu Thường Sơn với tất cả mọi người , để ai cũng có thể thấy là cô đã có người yêu . Nhưng để thăm dò phản ứng của Triệu Nguyên thì Nhất Phương hoàn toàn thất vọng . Cô không thể đọc gì sau khuôn mặt đẹp trai của anh , ngoài một điều duy nhất là tối nay anh rất thành công với vai trò một chủ nhân.

Cô ra về hơi sớm , Triệu Nguyên không có một thái độ ngạc nhiên hay cầm giữ . Anh tiễn cô và Thường Sơn ra về cũng với thái độ ân cần theo phép xã giao . Nhất Phương hiểu rằng anh đối xử với cô cũng giống như với những nhân viên trong công ty . Tự nhiên thấy mình muốn khóc.

Thường Sơn im lặng đưa cô về nhà , đến cổng anh dừng lại , quay qua nhìn Nhất Phương chăm chú :

- Hình như tối nay em đi với anh vì mục đích khác phải không Phương ?

- theo anh thì em có mục đích gì ? – Nhất Phương hỏi vặn :

- Anh hy vọng em hiểu anh muốn nói gì.

Nhất Phương nhắm mắt , cố nén tiếng thở dài :

- EM nhức đầu quá anh Sơn , em muốn ngủ.

- Không . Anh muốn em nói rõ , thật ra tối nay em đi với anh như là đóng kịch vậy , ý đồ của em là gì ? Có phải vì Triệu Nguyên không ?

Nhất Phương thở hắt ra , cô nói mà không nhìn Thường Sơn :

- không có gì quan trọng như anh tưởng đâu . Thật ra em chỉ muốn xem lại

mình vậy thôi . Bởi vì đôi lúc em nghĩ , có phải em đã sai lầm không khi đã không làm gì để giữ anh lại cho em – Cô cười khẽ nói tiếp – Nhưng mà rất tiếc anh Sơn ạ , thật sự em không cảm thấy gì.

- Em nói dối , đúng hơn là em muốn đo lường thái độ của Triệu Nguyên đúng không ? Em nói đi.

Nhất Phương bình thản :

- Không có chuyện đó . Đừng nhắc Triệu Nguyên ở đây . Anh ấy không là gì cả – Nói rồi cô tránh khỏi Thường Sơn , đi nhanh về phía cửa – cảm ơn anh vì buổi tối nay . Dù sao anh cũng đã giúp em hiểu được mình . Chúc anh ăn tết vui vẻ.

Cô chậm rãi bước vào nhà rồi gài cửa lại . Rất lâu cô mới nghe tiếng xe Thường Sơn vọt đi.

Thật ra cô không dối Thường Sơn khi nói với anh rằng chính anh đã giúp cô hiểu được mình . Tình yêu với Thường Sơn đã thật sự không còn . Cô hiểu là mình yêu Triệu Nguyên một cách sâu sắc và thấy bất lực khi không thể nào hiểu được Triệu Nguyên đã nghĩ gì.

Nhất Phương quyết định về quê ngay sáng hôm sau . Cô không muốn Thường Sơn đến để đưa cô về , cả Triệu Nguyên cũng vậy dù cô thừa nhận mình đang mong anh đến . Cô không hình dung được mình sẽ đón năm mới ra sao trong một tâm trạng bất an thế này.

Những ngày tết trôi qua nhanh chóng nhưng đối với Nhất Phương nó phải là 50 ngày hay hơn nữa . Chưa bao giờ cô lại đón một cái tết nhạt nhẽo như vậy . Hình như cô rất nôn nóng muốn trở về với công việc thường ngày , đúng hơn là nôn nóng muốn gặp Triệu Nguyên.

Qua tết cô trở lại làm việc ngay . Buổi sáng gặp Triệu Nguyên ở văn phòng cô cảm thấy hồi hộp kỳ lạ , nhưng thái độ của anh làm cô thấy hụt hẫng .

Triệu Nguyên mỉm cười một cách xã giao :

- Nghỉ tết vui hả Phương ?

- Cũng bình thường . Còn anh ?

- Năm trước thế nào , năm nay thế đó . Phương này , cô liên hệ lại giùm tôi khách sạn Hoa Hồng ở Đà Lạt nhé . Có thể tháng sau tôi sẽ đưa gia đình đi nghỉ mát ở đó.

- Có cần làm hợp đồng trước không ?

Triệu Nguyên khoát tay :

- thôi khỏi , chỉ cần liên hệ trước là được.

Triệu Nguyên đang chuẩn bị đi đâu đó , anh có vẻ rất vội . Nhất Phương nhìn theo anh bước ra khỏi phòng , càng tin chắc mình đã làm đúng . Rõ ràng là Triệu Nguyên đã tiếp đón cô với một thái độ à anh có thể có với bất kỳ ai . Không một lời yêu cầu giải thích , không một cử chỉ ngạc nhiên khi gặp cô . Với anh , chuyện trước đây là không có thật . Mong ở anh một câu

hỏi đúng là chuyện nằm mơ.

Nhất Phương chậm chạp làm việc . Cô cứ quanh quẩn ở những điều suy nghĩ về Triệu Nguyên . có lẽ mình nên có cách suy nghĩ nào đó khác hơn . Bài học của Thường Sơn vẫn còn quá đắt với cô lúc này.

Suốt cả buổi chiều không có gì để làm . Nhất Phương đi tới đi lui lục lọi đủ thứ nhưng không có gì để lục ngoài mấy chồng báo cô đã đọc muốn thuộc hết . Cô lật hết tờ này đến tờ khác để đọc tựa bài rồi xếp qua một bên.

- Phương này , hình như cô đang tìm cái gì phải không ?

Nhất Phương giật mình nhìn Triệu Nguyên . anh đang học tiếng Nhật thì phải , cô thấy cuốn sách đang để mở trên bàn kia mà . Cô bối rối :

- không có gì , tôi đang chờ trả lời của chị Hương thôi.

- Vậy à ?

Triệu Nguyên lại tiếp tục cúi xuống cuốn sách . Nhất Phương lảng lạng bước ra balcon nhìn xuống đường . Được một lát , cô lại bước vào đi tới đi lui trong phòng . Thấy Triệu Nguyên vẫn chăm chú đọc sách , cô bước đến bật cassette rồi khe khẽ hát theo , chân nhịp nhịp trên nền gạch . Triệu Nguyên bỏ sách xuống :

- Nếu cô thích , tôi sẽ đưa cô đi vài bản vậy.

Nói rồi anh đứng lên , bước tới đóng cửa và vặn volume lớn hơn . Anh đến trước mặt Nhất Phương kéo cô đứng dậy . Nhất Phương cũng không phản đối.

Đang giờ làm việc mà khiêu vũ thì thật khác người nhưng Nhất Phương không nhận ra điều đó . Cô khẽ liếc khuôn mặt nhìn nghiêng của Triệu Nguyên , như muốn tìm lại một cảm xúc nào đó ở anh nhưng hình như Triệu Nguyên không nghĩ gì ngoài nghe nhạc . Cô thấy thất vọng khi anh không hề có ý định hôn cô như anh vẫn làm trước đây . Chưa bao giờ cô có cảm giác bất lực như lúc này , giá mà cô có thể hiểu những ý nghĩ đằng sau luôn mặt bình thản của anh.

Bảo Trâm và Nhất Phương ngồi trước hai ly kem , kín đáo quan sát nhau .

Nhất Phương bình thản nhấp nhấp muỗng kem . Cô đoán tại sao Bảo Trâm hẹn gặp cô rồi , đoán cả những gì nó sắp nói nhưng Nhất Phương cứ im lặng chờ . Suy cho cùng , người cần nói đâu phải là cô.

Thái độ điềm tĩnh , tự tin của Nhất Phương như càng xoáy vào lòng Bảo Trâm sự phần nộ bất lực nhưng cô đâu phải là người biết kiềm chế , thậm chí cô mỉm cười :

- Không ngờ bây giờ mình lại ngồi ở quán này nói chuyện , Phương thấy có lạ không ?

- Nếu trước đây thì mình ngạc nhiên , nhưng bây giờ thì không – Cô im lặng một lát , rồi nói thêm – Sau này , đối với mình , trên đời này không có chuyện gì là lạ hết.

- kể cả chuyện tụi mình có thể ngồi với nhau chung một bàn ?

Nhất Phương gật đầu , miệng vẫn ngậm muỗng kem . Bảo Trâm nói như nhận xét :

- Phương có vẻ rất thích nghi với môi trường mới.

- Trâm cũng vậy.

- Nói chung là cả hai chúng ta đều thành công trong sự nghiệp , đúng không ?

Nhất Phương suýt phì cười , Bảo Trâm lúc nào cũng quan trọng hóa vấn đề . Đi làm có thành đạt thật đấy , nhưng bảo đấy là sự nghiệp thì nghe kiêu quá . Thế này làm sao có thể gọi là sự nghiệp được chứ ? tuy vậy cô vẫn gật đầu :

- Có thể cho là vậy.

- nhưng hình như về mặt tình cảm , chúng ta có sự thành công khác nhau.

- Ví dụ ?

- Điển hình là Phương đã không biết mình đang làm gì.

- cụ thể nữa đi !

Bảo Trâm vẫn điềm tĩnh :

- Trước một thất bại , người ta có hai cách đối mặt . Người thông minh sẽ đứng dậy ngay sau một thời gian ngã quỵ , sau đó đi tìm một con đường mới . Ngược lại , người mù quáng cứ ngồi ì ra đó mà khóc lóc níu kéo dĩ vãng , thậm chí lao vào giành giật cái đã thuộc về người khác . Phương xét lại xem mình thuộc dạng nào ?

Nhất Phương yên lặng nhìn Bảo Trâm . Nếu là trước đây , có lẽ cô đã phần nộ ghê gớm , không chừng đến mất trí mà mắng Bảo Trâm là loại người lật lọng . Nhưng mà bây giờ chuyện đó đã không còn quan trọng nữa . Cả Thường Sơn lẫn Bảo Trâm đều không tồn tại trong đời sống tinh thần của cô . Chính vì vậy mà cô đủ bình tĩnh để ngồi yên , thậm chí có thể mỉm cười .

Cô nhướn mắt nhìn Bảo Trâm :

- Vậy Trâm đang thấy mình thuộc dạng nào ?

Lớp vỏ ôn hòa của Bảo Trâm đột ngột bị phá vỡ bởi sức ép của sự mất tự chủ . Thái độ trầm tĩnh của Nhất Phương rõ ràng là đã khiêu khích . Cô quát mắng :

- Phương đừng tưởng Phương đã thành công khi cố ý lôi kéo anh Sơn .

Không dễ vậy đâu.

- Lôi kéo à ? Thật tình là mình không nghĩ tới chuyện đó.

- Vậy Phương giải thích sao về việc rủ anh đi liên hoan ở công ty Phương ?

Nhất Phương hơi cười :

- Trâm là nhà báo rất giỏi , sẵn tin thật hay . Nhưng đã lấy được tin thì cũng phải lý giải được sự việc . Chuyện đó bắt nguồn từ phía nào Trâm biết không ? Tất nhiên anh Sơn không muốn thì mình làm sao mà rủ được , anh ấy đâu phải đứa trẻ và mình cũng không hề tổn viên kẹo nào.

Bảo Trâm choáng người ngồi im . Nhất Phương đã đánh đúng điểm đa cảm nhất của cô . Đó là sự thật cô đã không nắm giữ được tình yêu của Thường Sơn . Cô đã tìm mọi cách để lôi kéo sự chú ý của anh , đã cố gắng dai dẳng triền miên . Xét về mặt nào đó cô đã thành công , Thường Sơn thật sự không thể bỏ quên cô , nhưng trong một góc tâm hồn anh , cô không thể nào xâm phạm tới , đó là tình yêu bền bỉ đối với Nhất Phương . một tình yêu mà Bảo Trâm biết chỉ cần cô chịu thua , nó sẽ sống lại mãnh liệt.

Điều đó làm cô bị xúc phạm . Từ trước giờ cô vẫn kiêu hãnh về tính cách mình . Kiêu hãnh đã có một tâm hồn sâu sắc , kín đáo , trầm tĩnh , một tính cách mà không phải cô gái nào cũng có được . Khi quyến rũ được Thường Sơn , sự kiêu ngạo càng được thỏa mãn , nhân đôi . Thế rồi dùng một cái , phát hiện ra ảo tưởng của mình , cô tự ái dùng dùng . Cô đau khổ không phải vì ghen giận , mà vì lòng tự trọng bị xúc phạm , và cô nổi điên đi tìm Nhất Phương.

Giá Nhất Phương căm ghét nguyên rủa , có lẽ cô sẽ được thỏa mãn , vì ít ra cô còn quan trọng với cả hai . đằng này Nhất Phương không phản ứng gì cả , và từ chối một cuộc đối mặt . Có nghĩa là Thường Sơn yêu đến mức tạo cho cô ta một sự tự tin tuyệt đối . Mà đã tự tin thì việc gì phải hạ mình gây gổ với một người cướp giật như cô.

Nổi sùng lên , cô nói một tràng :

- Đã một lần thất bại rồi , Phương vẫn chưa có kinh nghiệm sao ? Phương cứ tưởng sống thoải mái , năng động và hồn nhiên là làm cho con trai bị thu hút . Nhưng trên thực tế đâu phải vậy . Bằng chứng là anh Sơn đã ngã về phía mình . Anh ấy tìm ở mình một tính cách sâu lắng bền vững và không thể bỏ mình.

Nhất Phương gật đầu , rồi ngắt lời cô :

- nhưng bây giờ Trâm đem chuyện đó ra nói chi vậy ?

- Để Phương tỉnh trí mà nhìn lại mình , đừng có mơ mộng viễn vông nữa . Phương thuộc loại người mà người ta thích thú ngắm hoặc chiếm hữu như thích chơi búp bê . Chơi rồi cũng chán . Anh Sơn không có ý định gắn bó suốt đời với một người như Phương đâu.

“Vô duyên kinh khủng” – Nhất Phương nghĩ thầm . Bảo Trâm chuyên môn làm những chuyện kỳ cục , nói những câu kỳ cục . Tại “cái đầu triết học” chứa những tư tưởng “vĩ đại” quá , nên cuối cùng không giống ai vậy đó . Cô đã nghe một cách chán chê những lý luận dở hơi của Bảo Trâm lúc còn đi học , và cứ ngạc nhiên tại sao Thường Sơn lại khoái nói chuyện với Bảo Trâm . hai người dở hơi gặp nhau là phải rồi , cho nên cuối cùng họ tạo ra những tình huống không giống cái gì cả . vậy mà hết người này đến người kia cứ kéo cô vào cuộc . Thật là bực mình.

Lạ một điều , bị Bảo Trâm hạ thấp như vậy mà Nhất Phương vẫn không thấy

tức . Thậm chí thấy cô nàng ngớ ngẩn . Cô sợ mấy người sâu sắc kiêu đó quá rồi . Cô nói từ từ và đầy thuyết phục :

- Trâm có biết tại sao nãy giờ bị coi thường mà mình không tức không ? Tại vì đối với mình bây giờ , hai người không làm mình bận tâm nữa . Mình nói thật đấy.

Thấy Bảo Trâm có vẻ không tin , cô mặc kệ và nói tiếp :

- công nhận là lúc đầu biết anh Sơn thương Trâm , mình tức ghê lắm .

Nhưng sau đó thì hết rồi . Mình nhận ra rằng mình không hợp với anh Sơn .

Aùnh lẵng mạn kiêu hơi kỳ , lúc còn nhỏ mình yêu ảnh vì bị anh mình tác động , sau đó thành thói quen . Mình nghĩ nếu không có Trâm , trước sau gì mình cũng chia tay với anh Sơn thôi . Mình nói rất thật , tin hay không là tùy Trâm.

Bảo Trâm ngồi yên , như bị một luồng nước lạnh dội xuống cái đầu đang phừng phừng lửa cháy . Nếu Nhất Phương còn yêu Thường Sơn thì cô mới sợ mất anh . chứ không thì cô nháo nhào lên để làm cái gì . Thật là lố bịch. Cô bỗng tự thấy mình vô duyên không thể tưởng và không biết nói gì hơn là ngồi im suy nghĩ . Nhất Phương làm như không thấy vẻ hệt hẵng của Bảo Trâm , cô nhìn đồng hồ :

- Tụi mình về nghe . Chiều nay mình có hẹn với người bạn.

- Hy vọng người đó không phải là anh sơn , mình rất tin những gì Phương nói.

Nhất Phương làm như không nghe , cô gọi tính tiền , nhưng Bảo Trâm ngăn lại :

- Phương bạn thì cứ về trước , mình muốn ngồi đây một lát.

Nhất Phương mỉm cười :

- Hy vọng mai một đám cưới , hai người sẽ dành cho mình một thiệp.

Bảo Trâm nói lửng lơ :

- Chưa biết được , để xem sẽ ra sao.

Cô nhìn Nhất Phương đi ra cửa , nhìn mãi đến lúc không thấy bóng đâu nữa cô mới ngồi xoay người lại , lẳng lặng suy nghĩ . Đáng lẽ lúc này phải vui vẻ , nhẹ nhõm thì cô lại thấy tự ái , chán chán . Cô làm sao thế này ?

Cô cứ ngồi một mình trong quán , phân tích , nghĩ ngợi chán chê , đến tối mới đứng dậy ra về.

1 tuần liền cô không vào tòa soạn , cũng không đến nhà Thường Sơn . Lúc còn đi học cô đã quen suốt ngày nằm trên giường nghĩ đông nghĩ tây , nên bây giờ giam mình ở nhà cô cũng không thấy khó chịu lắm.

Chiều cuối tuần cô đến nhà Thường Sơn . Anh đang ngồi viết bài , chỉ hơi ngẩng lên cười với cô một cái , rồi lại tiếp tục cúi xuống viết.

Cử chỉ của anh làm Bảo Trâm thấy tự ái ngút trời . Vậy đó , cô đã thử biến mất một tuần để kiểm tra tình cảm của anh . Thường Sơn đã quen với sự có

mặt của cô mỗi ngày rồi , một tuần vắng cô sẽ là thử thách với anh . vậy mà cuối cùng , cô mới là người thử thách mình.

Ý nghĩ đó làm cô thấy cay đắng . Cô đến ngồi trước mặt anh , dằn mạnh chiếc ví xuống bàn . Thường Sơn ngẩng lên cau mặt :

- Em làm ồn quá.

- Ôn à ? - Đó là câu nói hay nhất anh đón cô sau một tuần không gặp mặt”

Bảo Trâm nổi nóng lên – một tuần không gặp tôi , chắc anh nhẹ người lắm nhỉ ?

- Nhẹ cái gì ? – Thường Sơn vẫn không ngẩng lên.

Bảo Trâm giật cây viết trên tay anh , quăng xuống đất :

- Anh đừng có tìm cách tránh né tôi . Cứ dửng dưng cảm mà nói thẳng ý muốn của mình đi . Anh muốn cái gì ?

Thường Sơn giương mắt nhìn cô :

- Anh muốn gì là sao ? chính anh mới phải hỏi em câu đó.

Bảo Trâm cười khẩy :

- Đừng nói với tôi là hôm trước tết anh không có đi chơi với Nhất Phương nhé ! Đây , làm gì mà anh thất sắc vậy , cứ nói đại ra đi.

- Làm sao em biết ?

- Chuyện đó không liên quan đến anh.

Thường Sơn dần giọng :

- Em rình rập anh kỹ vậy sao ?

Bảo Trâm như bị khiêu khích , cô đứng bật dậy :

- Rình rập ? anh tìm từ hay thật . Có nghĩa là anh thừa nhận chuyện đó chứ gì ?

- Anh không phủ nhận.

- không phủ nhận . Hừ , vậy là cuối cùng anh cũng để lộ bộ mặt thật ra . Lúc nào anh cũng nghĩ đến nó . Chỉ cần nó ngoắt tay một cái là anh cun cút chạy theo như con chó theo chân chủ vậy . Anh là đồ hèn , đồ bám gót phụ nữ.

Mặt Thường Sơn đỏ gấc , anh quát lên :

- Đủ rồi , cô câm họng lại đi . Tự nhiên tới đây kiểm chuyện hả ? Tôi cần viết bài gấp , không muốn nói năng gì nữa . Cô về đi.

Bảo Trâm cũng hét lên :

- Anh quát ai vậy ? Sao rồi đây ? Được đi chơi với nó là tôi tằm mặt mũi vì mừng chứ gì ? Cho anh biết , nó không còn yêu anh đâu . Đừng ảo tưởng nữa.

Thường Sơn quay phắt lại :

- Cái gì ? Cô tìm Nhất Phương rồi hả ? Cô nói gì với cô ? làm chuyện điên gì vậy ?

- Điên hay không mặc tôi , anh chỉ cần biết nó coi anh không ra gì đâu . Cả tôi cũng vậy , tôi chán anh lắm rồi.

Thường Sơn cười nhạt :

- Sao cô không nói sớm cho tôi nhờ . Bộ cô tưởng tôi tha thiết với cô lắm sao ? Sẵn hôm nay khai chuyện này ra thì nói tới nơi tới chốn luôn đi . Sau đó có thể chia tay nếu cô muốn . Hứa danh dự là tôi không níu kéo , cô yên tâm.

Mặt Bảo Trâm tím lại vì tức :

- Đồ Sở Khanh . Thật tiếc là lúc trước tôi không nhìn ra con người anh sớm hơn . Tôi đã đổ công sức giành một người chẳng ra gì.

- Đúng . Chúng ta đã sai lầm khi tưởng là mình hợp nhau . Thật ra đó chỉ là tưởng tượng - Anh nhún vai – Tôi thừa nhận sai lầm lớn nhất của mình là tâm lý tham lam . Sau đó thì đến yếu đuối . Tôi để cô dẫn dắt vào quan hệ thân thiết mà không đủ sức từ chối . May mà chúng ta chưa kết hôn . Sai lầm này còn có thể cứu vãn được.

- sai lầm hay là Sở Khanh ? – Bảo Trâm nghiêng rằng.

- muốn hiểu theo cách nào cũng được , tôi không quan tâm . Thú thật là một năm qua tôi đã quá chán ngán rồi . Cô lúc nào cũng làm tôi căng thẳng , lúc nào cũng phải nghĩ tới cô . Và điều làm tôi kinh hoàng nhất là phát hiện ra ở cô một tâm hồn trống tuếch . Nghe cách cô nói chuyện , tôi tưởng mình bắt gặp một tính cách sâu thẳm , không ngờ cô nông cạn hơn tôi tưởng . Ngoài cách sử dụng thủ đoạn ra , trong đầu cô còn ý nghĩ nào cao đẹp không ? Bảo Trâm ngồi yên , lịm người vì tức . Cái điều mà lâu nay cô tự hào về mình nhất bỗng chốc bị Thường Sơn chà đạp một cách dễ dàng . Cô bỗng ý thức trọn vẹn mình trong một Nhất Phương và Thường Sơn : Thủ đoạn lộ bịch . Họ xúc phạm cô đến mức như vậy sao.

Điên tiết lên , cô vung tay hất xấp giấy Thường Sơn đang viết , hất luôn cả chồng sách và cái đèn bàn . Môi cô mím chặt và thở hổn hển . Thường Sơn không thêm cản lại , anh nhìn cô như nhìn một mụ điên :

- Cô có thể phá cả nhà tôi nếu thích . Nhưng như vậy chỉ củng cố thêm sự ghê sợ của tôi thôi . Cô đã để lại một hình ảnh hoàn mỹ quá đấy.

Câu nói của anh làm Bảo Trâm khựng lại . Cô tự hỏi mình đã xấu xa đến mức nào khi hành động như vậy . Đã lộ bịch càng thêm lộ bịch . Dở hơi càng thêm dở hơi . Vậy thì điều cuối cùng có thể vớt vát lại chút tự trọng là đừng làm gì cả . bình tĩnh lại và lập tức bỏ về để khỏi phải tạo thêm một hình ảnh quái dị.

Nghĩ vậy , cô đứng thẳng người lên , lạnh lùng :

- Cám ơn cuộc nói chuyện hôm nay . Nhờ bị chọc giận mà anh đã nói ta hết ý nghĩ thâm kín của mình . Như vậy để tôi biết mình phải làm gì.

Không nhìn anh , cô bước ra cửa , Thường Sơn im lặng nhích qua một bên tránh đường cho cô . Đây là kiểu tạm biệt lạ lùng nhất từ trước tới giờ của cả hai , nhưng không ai bận tâm đến điều đó.

Đối với Nhất Phương , phải sống với tính cách hai mặt thật là một điều nặng nề , có lúc gần như không chịu nổi . Mỗi ngày đến công ty làm việc gặp mặt Triệu Nguyên , cô cứ giữ vẻ thân nhiên như mối quan hệ giữa nhân viên với ông chủ . Và Triệu Nguyên cũng không phản ứng gì khác ngoài việc cư xử đúng mực với cô . Thái độ của anh càng làm Nhất Phương giữ mình hơn vì tự ái.

Cô lý giải hành động của anh theo cách nghĩ của cô . Có lẽ Triệu Nguyên đã muốn chấm dứt cuộc chơi tình cảm phiêu lưu nên sự xa cách của cô làm anh thấy nhẹ nhàng . Thay vì nói lên lời cảm ơn thì anh lảng lảng giữ khoảng cách nhất định . Ý nghĩ đó làm Nhất Phương thấy tự ái ngút trời . Và để đối phó , cô tạo cho mình lớp vỏ lạnh lùng , phớt tình như chính cô cũng muốn chấm dứt cuộc phiêu lưu tình cảm với Triệu Nguyên.

Có lúc Nhất Phương muốn nghỉ làm cho rồi nhưng như vậy sợ Triệu Nguyên nghĩ cô đau khổ muốn trốn tránh . Cho nên vì tự ái , cô cứ ở lì lại làm việc . thậm chí cho đến lúc Triệu Nguyên làm đám cưới , cô cũng sẽ nhất định không nghỉ làm . Càng tự ái đau khổ , cô càng giấu kỹ mình để tạo một lớp vỏ phớt đời . Bị Thường Sơn cho một bài học rồi , cô nghĩ mình sẽ diễn thành công hơn vở kịch mình tự dàn dựng , dù kinh nghiệm đó là cả một giá đắt.

Trưa nay cô hẹn đi ăn trưa với Uyên Trang , không ngờ lúc cả hai bước vào quán thì gặp bà Mỹ Hoa ở đó . Bà ta rời bàn mình đến ngồi cùng với Nhất Phương và nhìn cô như thân mật :

- Sao rồi em ? chuyện qua bên đó làm việc thoải mái không ?

Nhất Phương rất hiểu tâm ý bà , cô cũng cười tỉnh bơ :

- Dễ chịu lắm chị ạ , anh Nguyên cũng không đến nỗi khó lắm.

- Vậy sao ? Ừ , tính Triệu Nguyên vậy đó , nó đối xử với nhân viên bình đẳng lắm , ai cũng như ai . Chứ không khó chịu như chị phải không ?

Nhất Phương mỉm cười :

- Em không để ý chuyện đó . Đi làm thì em chỉ quan tâm công việc , còn tính cách của giám đốc ra sao em không quan trọng . Chủ yếu là công việc và mức thu nhập.

- Chà , suy nghĩ chín chắn quá nhỉ . Vậy chắc đời tư của giám đốc em không biết gì đâu , không quan tâm mà.

- Dĩ nhiên là em không biết rồi.

Hình như câu nói của cô làm bà Mỹ Hoa nghĩ ngợi điều gì đó . Bà chợt nói như đề nghị :

- Lâu ghê không gặp em , hôm nào mình đi ăn với nhau cho vui nhé . Thứ 7 này chị mời em với Uyên Trang đi nhà hàng Minh Trung ăn đồ biển . Đừng có từ chối nghe.

Uyên Trang nhướn mắt ngạc nhiên . Nhất Phương nhìn cô một cái , rồi

quay qua Mỹ Hoa :

- Tụi em sẽ đến . Chắc chị sẽ mời thêm bạn riêng của chị nữa hả ?

- Ờ cũng có , nhưng ít thôi.

Bà vô tình nói thêm :

- Có hai người thôi , nhưng cũng đều là bạn của em.

Nhất Phương không biết bà có ý đồ gì , nhưng cô thừa thông minh để hiểu đây là một cuộc gặp có chủ ý . Dù không nói ra nhưng cô hiểu giữa hai người đã ngầm ngầm một sự đối kháng mà phần thua thiệt là cô.

Khi Mỹ Hoa về bàn của mình rồi , Uyên Trang kéo tay Nhất Phương :

- Mình có chiêm bao không vậy ? Sao tự nhiên bà ấy tỏ ra tình cảm với Phương quá ? Lại mời đi ăn , chuyện lạ đó nghe . Từ đó giờ mình chỉ thấy người ta mời bà chứ chưa nghe nói bà mời ai cả.

Nhất Phương cười kín đáo :

- Mình cũng không biết , nhưng cứ đi thử xem . Thôi ăn đi nào , mình đói chết đi được.

Vừa nói cô vừa xếp lại bàn ăn , Uyên Trang cũng lau chén đĩa . Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện không ngớt nhưng Nhất Phương nói một cách lơ đãng , tâm trí cô chỉ nghĩ đến cuộc hẹn với bà Mỹ Hoa mà thôi.

Cô cảm thấy rõ là mình “có tật giật mình” . Từ khi biết chuyện của bà , cô rất nhạy cảm với bất cứ lời nói hay cử chỉ của bà . Bây giờ lại càng nhạy cảm hơn . Cô cứ nghi ngờ bà làm một điều gì đó có lợi cho bà , mà như vậy thì cô sẽ bẽ bàng lắm.

Nghĩ tới nghĩ lui , Nhất Phương quyết định sẽ rủ Thường Sơn cùng đi.

Thật ra rủ anh thì hơi bất tiện . Cô đã nói với Bảo Trâm là mình chẳng dính dáng gì đến Thường Sơn . Ai ngờ có lúc phải lâm vào tình thế này . Biết vậy hôm đó cô đã rủ Narongchai đến dự liên hoan cho đỡ rắc rối . Thôi thì nhờ Thường Sơn lần này là lần cuối cùng , mai một cô sẽ không gọi đến anh nữa. Chiều thứ 7 Thường Sơn đến đón cô . Anh có vẻ rất vui khi thấy cô không còn trốn tránh anh nữa . Nhất Phương hiểu anh đang nghĩ gì rồi nhưng tâm trí còn bận đối phó với bà Mỹ Hoa nên cô không buồn giải thích , chuyện đó để sau vậy.

Khi cô đến nơi thì Uyên Trang và bà Mỹ Hoa đã ở đó , có cả Tuyết Thu bên cạnh . Thấy Sơn , bà có vẻ rất bất ngờ , nhưng sau đó lại lập tức vui vẻ :

- Ngồi đi em , đây là người mà Phương giới thiệu chị hôm liên hoan ở công ty phải không ?

Thường Sơn tỏ vẻ rất hoạt bát :

- Mình đã gặp nhau một lần rồi.

Anh nhìn Tuyết Thu và Uyên Trang :

- Chào cô.

- Chào anh Sơn.

Nhất Phương kín đáo nhìn Tuyết Thu , nhìn gần thấy cô rất đẹp , có điều Tuyết Thu không nói và cũng không có cử chỉ gì nên cô không đoán được tính cách cô ta . Phải ngồi đối diện với cô ta , Nhất Phương cảm thấy như cực hình , tay chân cô lạnh toát và tim đập mạnh đến mức khó thở . Cô nhớ lúc xưa đối diện với Bảo Trâm cô đâu có bị xúc động nhiều như vậy . Có phải vì tình yêu của cô đối với Triệu Nguyên sâu nặng quá , nên đối với Tuyết Thu , cô bị cảm giác ghen giận tị hiềm làm quay quắt , mất bình tĩnh. Hình như Tuyết Thu cũng không được tự nhiên như cô . Nhất Phương cảm thấy điều đó qua cái nhìn của cô ta hướng về cô . Trong một thoáng , ánh mắt của hai người gặp nhau . Nhất Phương mỉm cười như làm quen . Tuyết Thu cũng cười lại , chiếc răng khểnh làm nụ cười của cô có vẻ dễ thương , cởi mở . Nhất Phương nghĩ tính tình cô ta chắc phóng khoáng chứ không khó chịu như bà chị.

Nhất Phương còn đang tự hỏi không biết bà Hoa định làm gì thì đã thấy Triệu Nguyên đi vào . Anh có vẻ thật bất ngờ khi thấy sự có mặt của Nhất Phương ở đây . Rõ ràng bà Mỹ Hoa đã sắp xếp cuộc gặp kém thú vị này , nhưng vốn là người từng trải trong xã giao , anh lấy lại phong thái điềm đạm chào mọi người , rồi thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh Tuyết Thu mà bà Mỹ Hoa đã đứng dậy nhường chỗ.

Nhất Phương muốn cười xã giao mà không nổi . Cô cứ nâng ly nước lên môi để giữ cho mình được tự nhiên . Nhìn hai người ngồi gần nhau như vậy , cô tưởng tim mình có thể vỡ ra vì khổ . Cô cứ uống mãi ly nước mà không biết đó là nước gì.

Thường Sơn gấp thức ăn cho cô một cách săn sóc , chu đáo nhưng Nhất Phương không còn tâm trí đâu để đón nhận . Mắt cô không bỏ sót cử chỉ nào của Triệu Nguyên , anh cũng bận chăm sóc Tuyết Thu , cũng rất ân cần lịch sự và tuyệt đối không lần nào nhìn Nhất Phương . Rõ ràng là Triệu Nguyên không mấy quan tâm đến cô . Thì ra anh đã lựa chọn rồi.

Không , Triệu Nguyên đã lựa chọn từ lâu , nhưng Nhất Phương có lúc tự đánh lừa mình . Bây giờ đối diện với họ , cô thật sự thấy mình đã vỡ mộng. 1 cảm giác kích động trào lên , lòng tự ái làm cô muốn làm cái gì đó chứng tỏ với Triệu Nguyên và bà Mỹ Hoa là cô không hề bị đau khổ . Phải chứng minh cho họ thấy cô rất vô tư . Nhất Phương nghiêng người tới gấp thức ăn cho Thường Sơn , đúng phong cách của một cô gái biết chiều người yêu . Cô vui vẻ nói luôn miệng và cười giòn giã khi Uyên Trang nói đùa một câu gì đó . Cử chỉ linh hoạt bất ngờ của cô làm bà Mỹ Hoa hơi ngạc nhiên , nhưng chưa biết thích ứng thế nào.

Nhất Phương giong cao ly về phía Triệu Nguyên :

- Mời giám đốc một ly nhé . Anh thật là hạnh phúc khi có một người yêu xinh đẹp như chị Thu . Mời hai anh chị nào.

Triệu Nguyên mỉm cười chạm ly với cô , Tuyết Thu cũng làm như anh . ba người đặt ly xuống bàn , Nhất Phương nói tiếp tục như sợ người khác nói mất phần của mình . Cô quay qua Thường Sơn :

- Anh biết không , anh Nguyên là một giám đốc triển vọng lắm đấy . một nhà doanh nghiệp trẻ này , tài năng và lúc nào cũng phấn đấu . Ảnh là người biết nhiều ngoại ngữ nhất trong công ty , tiếng Pháp , này , Anh này , Nhật này và cả tiếng Hoa nữa , ghê chưa ?

Triệu Nguyên không hề có phản ứng gì với cách nói hai mặt của cô . Anh mỉm cười như khiêm tốn :

- Được cô thư ký lăng xê mình một cách bất ngờ , tôi thật lúng túng không biết cảm ơn ra sao . Không ngờ Np đánh giá tôi cao như thế , rất cảm ơn.

Nhất Phương khoát tay :

- Sao lại cảm ơn , có gì đâu mà cảm ơn . Tôi nói như vậy để cung cấp tư liệu cho anh Sơn đấy mà . Chúng tôi định là anh Sơn sẽ viết một bài về anh đó anh Nguyên , giống như giới thiệu một khuôn mặt trẻ và tài năng vậy đó . Đúng không anh Sơn.

Thường Sơn không còn cách nào khác hơn là gật đầu . Anh còn nói một cách thành ý :

- Anh Nguyên cho phép làm một bài phỏng vấn về anh chứ ? Hy vọng anh không từ chối nhiệt tình của chúng tôi.

Bà Mỹ Hoa xen vào , giọng sôt sắng :

- Ủa , vậy cậu Sơn là nhà báo hả ? Vậy mà Nhất Phương không nói với chị . Chị thấy như vậy được đấy . Đó cũng là một hình thức quảng cáo cho công ty của Triệu Nguyên mà.

- Đúng đấy anh Nguyên , đồng ý đi – Tuyết Thu xen vào.

Triệu Nguyên vẫn không hề nao núng :

- Có lẽ mình sẽ bàn chuyện này sau vậy . Còn bây giờ , mời mọi người nâng ly . Chúc mừng buổi gặp mặt của chúng ta.

Tất cả lại nâng ly một cách vui vẻ . Nhất Phương hiểu câu chúc mừng của Triệu Nguyên theo cách khác . Anh muốn gián tiếp nói với cô rằng anh giới thiệu Tuyết Thu là để khỏi mất công giải thích.

“Xảo quyết , Sở Khanh” – Np nghĩ thầm , cô lập tức cười nói như vô tư :

- Chị Thu có thấy giám đốc của tôi khiêm tốn không ? Ảnh không thích ai nói về mình cả . làm việc với một giám đốc như vậy tôi thấy dễ chịu lắm.

Tuyết Thu nói giọng xã giao :

- Anh Nguyên cũng thích làm việc với chị lắm.

“Có nghĩa là Triệu Nguyên rất hay kể với Tuyết Thu về cô” Nhất Phương như chết đuối trong bụng . Đã vậy cô đâu có chịu thua . Cô cười hoạt bát :

- Anh Nguyên cũng hay kể với tôi về chị lắm . Ảnh nói tính chị phóng khoáng , dễ thông cảm . hai người đã quen nhau lâu như vậy , chắc sẽ hiểu

nhau nhiều hơn . Tôi nói có đúng không ?

- Cũng phần nào thôi – Tuyết Thu cũng vẫn giọng xã giao.

- Nghe tiếng chị lâu ghê mà nay mới gặp mặt . Cứ đòi anh Nguyên giới thiệu bà giám đốc tương lai mãi , đến nay anh mới chịu giới thiệu đây . Bao giờ đám cưới chị nhớ mời tôi nhé.

Triệu Nguyên mỉm cười :

- Đương nhiên rồi.

Câu nói của anh chẳng khác nào cơn mưa rơi xuống vùng đất nóng âm ỉ . Tự nhiên Nhất Phương không còn tinh thần để đóng kịch nữa . Nó quá sức chịu đựng của cô rồi.

Nãy giờ cô cũng không biết mình đã nói gì . Cô có biết gì về họ đâu . Chỉ nhớ những chi tiết ít ỏi mà có lần Uyên Trang nói . Đúng hay sai cô không biết được , nhưng bây giờ cô cần gì biết nữa.

Họ ra về lúc chưa khuya lắm . Nhất Phương biết chắc Triệu Nguyên sẽ đưa bà Mỹ Hoa và Tthy về . Cô không đủ can đảm nhìn cảnh đó nên vội bỏ ra đường đứng chờ Thường Sơn lấy xe . một lát sau anh và Uyên Trang mới dắt xe ra . Uyên Trang nhìn hai người :

- Để Trang về một mình , khỏi đưa . Chúc hai người vui vẻ.

Cô vẫy tay với Nhất Phương , rồi phóng xe đi . Thường Sơn quay lại nhìn cô :

- Mình tìm một quán cafe nhé . Anh muốn nói chuyện với em.

Nhất Phương vội từ chối :

- thôi , em nhức đầu lắm , để lúc khác đi anh Sơn.

Thường Sơn không nói gì , chỉ lẳng lẳng nhìn ga . Chạy một đoạn , anh quay lại :

- Có thật sự là mình còn lúc khác để ngồi quán cà phê không Phương ?

- Hả , anh muốn nói gì ?

Thường Sơn nhìn thẳng phía trước , môi mím lại :

- Anh muốn nói tối nay anh đã bị em xem như một bình phong , một bình phong vững chắc để em chơi trò cút bắt với Triệu Nguyên.

- sao anh lại nghĩ vậy ?

Giọng Thường Sơn tức giận :

- Anh không nghĩ , mà là thấy . Em không qua được mắt anh đâu . Tối nay em cười nói như người điên , nói để che lấp sự hờn ghen của anh . em dùng anh làm con cờ để trả thù Triệu Nguyên , vì em yêu hắn và thất vọng . Điều đó đúng không ?

- Anh muốn nghĩ sao cũng được . Em không muốn giải thích.

- Em phải giải thích , không được coi thường anh như vậy.

Nhất Phương thở dài . Đã đến lúc phải nói rồi , có lười biếng cũng không được . Cô đành thú nhận :

- EM không thể lý giải với anh tại sao em làm vậy . Nhưng thật tình là em có ý nhờ anh giúp em . Xin lỗi anh nhiều lắm Sơn ạ . Anh hãy nghĩ về tình cảm cũ của chúng ta mà thông cảm cho em.

- Có nghĩa là anh đã đoán đúng . Em xem anh như một con cờ.

- Nói thế thì hơi quá đáng.

Thường Sơn cắt ngang :

- nhưng mà đúng , phải vậy không ?

Thấy cô im lặng , Thường Sơn mím môi không nói , anh chột rồ mạnh ga , chiếc xe phóng như điên . Nhất Phương sợ hãi ôm cứng lấy anh :

- Đừng vậy anh sơn , coi chừng té.

- Anh muốn chết . hai đứa cùng chết , anh không muốn sống nữa.

“Trời ơi” Nhất Phương kêu thâm . Cô nhắm kín mắt không dám nhìn hai bên đường nữa . Cuối cùng cô bật khóc :

- Đừng như vậy anh Sơn , em sợ lắm.

Thường Sơn quay lại , thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô , anh chạy chậm lại , nhưng vẫn im lặng.

Dừng xe trước cổng nhà trọ , anh không về ngay mà bước xuống xe đứng dựa tường :

- em trả lời thật anh đi Phương . Trong lòng em bây giờ chỉ còn Triệu

Nguyên thôi , anh nói có đúng không ?

Nhất Phương không trả lời , chỉ cúi đầu như thú nhận . Cử chỉ của cô làm Thường Sơn lại mất bình tĩnh . Anh bước tới kéo mạnh vai cô :

- Em có biết anh thất vọng ra sao không ? Anh đã muốn chia tay Bảo Trâm để giữ lấy em . Vậy mà bây giờ , khi không còn bị cô ta quấy rầy nữa thì cũng là lúc anh thật sự mất em . Anh phải làm sao đây ?

Nhất Phương nói nhỏ :

- Chuyện riêng của hai người em không có ý kiến . Đừng đem em vào giữa hai người nữa anh Sơn ạ.

- Anh phải trả giá đắt thế này sao Phương.

- Em không trách anh đâu . Chuyện qua rồi thì đừng nhắc lại nữa . Cách hay nhất là anh hãy săn sóc cho tình cảm của hai người . Coi chừng cuối cùng anh mất hết đó.

Thường Sơn lầm lì :

- Bảo Trâm đã chủ động chia tay với ah rồi . Có lẽ cô đã quá mệt mỏi.

- Xin chia buồn với anh !

- Chia buồn ? Thản nhiên như vậy sao ? Trong khi vì em anh đã làm tất cả để có cuộc chia tay này.

Nhất Phương nhắc lại :

- Em xin thành thật chia buồn.

Nói rồi cô gỡ tay anh ra , chạy nhanh vào nhà.

Thay đồ xong , cô chui vào giường nằm khóc rầm rức . Không còn đủ sức chịu đựng nữa . Những gì diễn ra lúc ở nhà hàng làm cô đau khổ kỳ lạ . Không thể trách ai cả . tại tự cô chui đầu vào thì phải ráng chịu . Cô có thể không nhận lời bà Mỹ Hoa kia mà.

Bỗng nhiên cô muốn nghỉ làm cho rồi . Đến công ty là mỗi ngày phải gặp Triệu Nguyên , phải tiếp tục đóng kịch rồi về nhà lại khổ sở một mình . Vậy mà cuối cùng có được gì ngoài thất vọng . Cô đâu có thiếu chỗ làm đến mức phải ở lại công ty đó .

Đêm Dạ Vũ

Chương 14

Sáng hôm sau cô cứ nằm trên giường , quyết định hôm nay nghỉ làm . Tuần sau sẽ gọi điện báo với Triệu Nguyên , mặc anh muốn nghỉ sao thì nghỉ.

Nhưng nhớ ra , cô tự nhiên ngồi dậy thay đồ . Nếu nghỉ làm chẳng khác nào thú nhận với Triệu Nguyên là mình đau khổ . Như thế không những anh mà cả bà Hoa cũng sẽ cười vào mũi cô . Như thế là những gì cô đã cố gắng đều thành công cốc . Dù muốn dù không cô cũng phải giữ sự kiêu hãnh chứ.

Khi cô đến công ty , Triệu Nguyên đang ngồi ở bàn cô tiếp điện thoại . Chờ anh gác máy , Nhất Phương bèn lên tiếng :

- xin lỗi giám đốc , tối qua chúng tôi đi chơi khuya quá , sáng ngủ quên không hay.

- Không có gì.

Triệu Nguyên đứng dậy , nhìn nhìn cô :

- Có lẽ mình nên nói chuyện một chút . Cô qua bên kia , tôi có chuyện cần nói với cô.

Anh bước qua ngồi xuống salon , Nhất Phương khẽ nhún vai , rồi bước qua ngồi đối diện với anh.

Có tiếng chuông reo , Nhất Phương định đứng dậy , nhưng Tn đã khoát tay ra hiệu , rồi tự anh đến bên bàn bỏ ống nghe xuống . dấu hiệu của một cuộc nói chuyện nghiêm chỉnh không muốn bị quấy rầy . Nhất Phương giương mắt nhìn anh một cách ngạc nhiên , nhưng cô không hỏi.

Triệu Nguyên trở lại ngồi đối diện với cô :

- Chúng ta bắt đầu từ chuyện tối hôm qua nhé.

Nhất Phương nhìn anh , khẽ gật đầu chứ không hỏi . một nụ cười nhếch trên môi Triệu Nguyên làm cô hoang mang . Từ đó giờ cô chưa thấy anh cười như vậy bao giờ . Chắc là câu chuyện sẽ không dễ chịu rồi.

Triệu Nguyên nghiêm nghị nhìn cô :

- tôi muốn iết tối qua cô làm như vậy để làm gì ? Cô muốn chứng minh cái gì vậy ?

- không chứng minh gì cả , nói chuyện vui thôi.

Anh cười gằn :

- Như vậy mà vui lắm sao ? Theo chỗ tôi biết thì cô và chị Hoa không thích gì nhau , thậm chí đối nghịch . Vậy thì hai người kết hợp nhau tổ chức một buổi tiệc như vậy để làm gì ?

- Không mục đích gì cả . Không lẽ đi chơi mà cũng phải có mục đích nữa

sao ?

- Có thật vậy không ? Tôi không tin tôi qua cô vô tư mà dàn dựng một màn kịch như vậy . Nói thật đi , cô muốn chứng minh cái gì ?

Bị hỏi dồn như vậy mà Nhất Phương vẫn không mất bình tĩnh , cô nhún vai :

- Thế tôi phải giải thích cái gì , thưa giám đốc ?

Phớt tỉnh trước câu hỏi châm biếm của cô , Triệu Nguyên nói tiếp :

- Câu hỏi của tôi trước sau vẫn như một . Tôi qua cô bố trí một cuộc gặp như vậy để làm gì ?

- Nay , nếu như anh không muốn bị nhà báo quấy rầy thì thôi , tôi sẽ nói để anh Sơn không viết bài về anh . đơn giản chứ có gì đâu.

Triệu Nguyên giơ tay chặn lại :

- Đừng nói chuyện đó nữa . Tôi thấy cô tìm cách lẩn tránh hay lắm , nhưng tôi không để cô thành công đâu . Nếu cô không muốn nói thì tôi sẽ nói trước.

Nhất Phương cảm thấy tò mò thật sự :

- Là chuyện gì vậy ? Tôi cứ nghĩ tôi qua đi chơi vui vẻ như thế , sáng nay anh phải dễ chịu với tôi hơn chứ ?

Không quan tâm đến câu nói của cô , Triệu Nguyên mím môi như suy nghĩ , rồi nhìn xoáy vào mặt cô :

- Tất cả những gì cô làm lúc trước tôi không có ý kiến . Tình cảm là quyền của cô và cô chọn lựa thế nào tôi vẫn không có ý kiến . Nhưng tôi không cho phép cô vì sự im lặng của tôi mà đi quá xa.

- Tôi đi xa thế nào , thưa giám đốc ? Thật tình là tôi không hiểu gì cả.

Triệu Nguyên chặn lại :

- Đừng nói với tôi là cô không hiểu việc làm của mình . Tôi nhắc lại , chuyện tình cảm của cô tôi hoàn toàn không xâm phạm , và yêu cầu cô cũng đừng thô bạo thọc sâu vào đời tư của tôi . OK ?

Anh có vẻ giận thật sự :

- Cô có biết cô đã đưa tôi và Tuyết thu vào tình thế khó xử ra sao không ?

Cô biết gì ề chúng tôi mà nói những điều khó nghe như vậy.

- Biết chứ ! Uyên Trang nói với tôi là hai người sắp làm đám cưới , thế thì tôi chúc mừng thì có gì là quá đáng.

- Có thật như vậy không ? Cô có vô tư như vậy không ?

Anh ngừng một lát , cười gằn :

- Tôi lại nghĩ cô muốn đem chúng tôi ra làm trò đùa đấy . Thật là thô bạo , ấu trĩ . Nếu cô hối hận vì có lúc quan hệ tình cảm với tôi thì cứ nói thẳng .

Hoặc cô không nói gì cả mà cứ hành động như từ trước đến giờ vẫn làm .

Tôi hiểu và không có ý kiến . Nhưng để gián tiếp cắt đứt tình cảm kiểu đó thì là một sự xúc phạm quá mức . Tôi không tha thứ cho hành động đó .

Không bao giờ.

Nhất Phương chớp chớp mắt :

- Tôi không hiểu anh nói gì , cụ thể hơn đi.

Triệu Nguyên chồm người tới trước , nhìn thẳng vào mắt cô :

- Có cần cô phải đặt tôi và Tuyết Thu vào mối quan hệ tình cảm để bắt tôi trở về với vị trí của mình không . Cô muốn chứng minh cho mọi người và Thường Sơn thấy tôi và cô không có gì với nhau chứ gì . Có thiếu gì cách để chứng minh điều đó , sao lại gán Tuyết Thu vào tôi ? Cô biết cô đã đẩy tôi vào tình thế khó xử ra sao không . Tôi đâu phải là đứa trẻ để cô đem ra làm trò đùa . Đối với một người con trai thì đó là sự xúc phạm quá đáng đấy , Nhất Phương ạ.

Np ngồi im nghĩ ngợi . Rõ ràng là Triệu Nguyên đang giận ghê gớm , giận đến mức không thể kiềm chế để nói chuyện ôn hòa như tính cách của anh từ đó giờ . Cô đâm ra hoang mang về việc làm của mình . Nhưng cô có làm gì đâu , tất cả là sự xấp xếp của bà Mỹ Hoa , và cô lôi Thường Sơn vào cuộc để tự bảo vệ thôi . Còn chuyện của anh và tuyết Thu thì cô nói có gì là sai ?

Nhất Phương ngược lên , vẻ mặt vô tội :

- Uyên Trang kể với tôi anh và em của chị Hoa quen nhau đã lâu , và hai người sẽ đám cưới . Tôi hiểu tại sao chị Hoa không thích tôi , cho nên tôi phải tự bảo vệ mình chứ.

Triệu Nguyên nhìn cô đăm đăm :

- Và cô sắp đặt buổi tiệc tối qua là để chứng minh với bà ấy vô tội . Có cần thiết phải làm vậy không ?

- Cần chứ , rất cần !

1 cái gì đó rất lạ lóe lên trong mắt Triệu Nguyên , gần như sự đau khổ , phẫn nộ , nhưng anh dập tắt ánh lửa đó ngay . Và trở lại vẻ thản nhiên :

- Tôi rất ngạc nhiên khi thấy bà ấy đối với cô quan trọng như vậy.

Anh đột ngột đứng dậy , chấm dứt câu chuyện :

- Nói bao nhiêu đó là đủ . Tôi không muốn nhắc tới nữa . Cô làm việc đi.

Triệu Nguyên đứng dậy ra khỏi phòng mà Nhất Phương vẫn ngồi im .

Hoang mang và rối bời . Rốt cuộc cô cũng không hiểu anh nghĩ gì qua sự giận dữ đó . Tự ái vì bị xúc phạm ? Hay là cô đã làm anh khó xử với Tuyết Thu ? Và suy cho cùng , những gì cô nói hôm qua là đúng hay sai đây ?

Suốt ngày hôm nay Triệu Nguyên không về công ty . Np không hiểu anh bận công việc hay là không muốn gặp cô . Cô làm việc mà đầu óc cứ thần thờ nghĩ về anh , mong ngóng tiếng chân anh trở lại phòng để giải bày mọi chuyện . Thậm chí buổi trưa cô ở lại công ty chờ . Nhưng bóng anh cứ mất tăm , làm cô thất vọng ghê gớm.

Buổi chiều về nhà cô giam mình trong phòng để suy nghĩ . Cô mang máng cảm thấy mình đã làm không đúng , bắt đầu từ buổi tối liên hoan ở công ty Hoa Lam . Nếu như lúc đó cô không tự ái một cách mù quáng . Nếu như cô

không lôi Thường Sơn ra làm bình phong để giấu kín mình . Nếu không có tất cả những chuyện đó thì bây giờ mối quan hệ giữa cô và Triệu Nguyên không tệ hại thế này . Cô biết làm gì để cứu vãn bây giờ.

Hình như từ trước giờ cô chưa bao giờ hiểu Triệu Nguyên cả . cô chỉ nhìn cử chỉ bên ngoài của anh mà phản ứng , chưa khi nào cô cố tìm hiểu ý nghĩ trong đầu anh . Đến giờ cô mới hiểu anh quá kín đáo tới mức không để anh hiểu mình . Điều tệ hại là ngay cả bây giờ cô cũng không hiểu anh đang nghĩ gì . Có muộn lắm không nếu cô nói thật lòng mình ?

Dù sao thì cũng không thể dùng những cách trước nay cô vẫn làm đối với anh được.

Hôm sau Nhất Phương đến công ty khá sớm . Cô không chịu nổi sự nóng nực muốn giải thích . Nhưng Triệu Nguyên chưa đến . Cô ngồi vào bàn chờ đợi . một lát sau cô nghe tiếng cửa mở , rồi Triệu Nguyên đi vào . Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy Nhất Phương chiếm chỗ của mình nhưng không hỏi , chỉ lẳng lặng đi đến salon ngồi hút thuốc.

Nhất Phương khẽ cắn móng tay phân vân . Thái độ xa vời của Triệu Nguyên thật không dễ nói chuyện chút nào . Những cô đang muốn giải thích , muốn ghê gớm . Nếu không nói được với anh thì thật là sự trừng phạt khổ sở.

Nhất Phương quyết định đứng lên , bước tới ngồi đối diện với Triệu Nguyên :

- Em muốn nói chuyện với anh.

- Cứ tự nhiên !

Cô hơi lúng túng một lát , rồi mở lời :

- EM nghĩ ... hôm qua em thức suốt đêm nghĩ về chuyện của mình , em có cảm giác như mình đã sai lầm điều gì đó . Bây giờ không thể tiếp tục như vậy nữa . Nếu cứ như vậy sau này em sẽ hối hận ghê gớm , có thể nói là suốt đời cũng được.

Cô ngừng lại nhìn Triệu Nguyên , chờ anh phản ứng , nhưng anh chỉ im lặng nhìn cô . Np đành nói tiếp :

- Bắt đầu từ hôm trước Tết , lúc buổi tối liên hoan bên công ty Hoa Lam , em đã phát hiện anh còn có người khác , giống như anh Sơn trước kia vậy . Lúc đó em đứng trên sân thượng nên anh không thấy em . Em không biết diễn tả tình cảm lúc đó ra sao . Thất vọng ghê gớm . Em nghĩ sao số mình bất hạnh đến vậy , đi đâu cũng gặp người phản bội , dù mỗi người với một cách khác nhau.

Mặt Triệu Nguyên lóe lên như ngạc nhiên , nhưng anh không hỏi , mà cứ tiếp tục im lặng . Thái độ của anh càng làm Nhất Phương thấy hoang mang . Cô liếm môi , ráng nói tiếp :

- Đến lúc như vậy em mới hiểu tại sao trước đây chị Hoa ghét em . Em ý thức rất rõ anh là của Tuyết Thu chứ không phải của em . Rõ ràng anh chẳng

hề thật tình với em... lúc ấy em thật chỉ muốn chết đi cho rồi . Đau khổ và tự ái sợ mọi người khinh mình , em không còn cách nào khác là phải lòi anh Sơn vào cuộc . Để chứng minh cho mọi người và cho anh thấy em rất hạnh phúc , không việc gì em phải đi yêu người coi thường mình . Anh có hiểu anh nói gì không ?

- Nói tiếp đi !

- Cũng không có gì đáng nói nữa , sự việc ra sao thì anh biết rồi . Em đã hành động thế nào anh thấy rồi . Có điều sự im lặng của anh càng làm em tự ái . Em nghĩ anh cũng rất nhẹ nhõm nếu em tự động rút lui , giống như Bảo Trâm vậy . Làm sao em chịu được ý nghĩ đó chứ ? Em có giống Bảo Trâm , có cố ý giành giật đâu . Tại sao em phải bị coi thường như vậy.

Nhất Phương ngừng lại , ngân ngấn nước mắt , nhưng cô lập tức quẹt mắt ngay :

- Buổi tối ở nhà hàng không phải tự ý em mời đâu , chị Hoa mời đấy . Nhưng em sợ bị giăng bẫy nên cố ý rủ anh Sơn theo . Em sợ bị bề mặt lắm . Không ngờ chỉ mời cả anh và Tuyết thu . lúc đó em muốn bỏ về cho rồi , may là có anh Sơn ở đó . Và em làm mọi cách để làm mọi người hiểu em không hề yêu anh . buổi tối đó em nghĩ là mình đã thành công lắm rồi , không hiểu tại sao lại bị anh quạt cho một trận như vậy . Em nói hết rồi đó . Tùy anh quyết định.

Cô nhìn anh chăm chăm , hồi hộp chờ phản ứng của anh . Cô nghĩ v sẽ ôm lấy cô mà bảo đấy chỉ là những chuyện hiểu lầm , rồi sau đó sẽ giải thích chuyện anh với Tuyết Thu , đó là điều à cô muốn biết ghê gớm . Nhưng thái độ của Triệu Nguyên làm cô bị hụt hẫng . Anh nói rất lạnh lùng :

- Cô kể với tôi chuyện đó để làm gì ? Đâu có cần thiết nữa . Hôm qua tôi đã nói là mình sẽ không nhắc nữa mà . Tôi là tôi , cô vẫn cứ là cô , có cứu vãn cũng không kịp nữa đâu.

Anh đứng dậy :

- Cô làm việc đi.

Anh bước qua bàn làm việc của mình , Nhất Phương vẫn ngồi yên như hóa đá , mặt đỏ bừng đến tận chân tóc vì nhục nhã và vì xấu hổ . Nếu biết nói ra để gặp phản ứng kiểu như vậy , thà cô bị căm còn đỡ nhục hơn.

Có tiếng chuông reo mà Nhất Phương cũng không hay , Triệu Nguyên phải đứng dậy đến nghe máy , rồi quay qua cô :

- Điện thoại của cô.

Anh đặt ống nghe xuống bàn rồi trở về chỗ của mình . Nhất Phương đứng dậy , chậm rãi bước đến cầm máy :

- A lô , Nhất Phương đây !

Bên đầu dây bên kia là tiếng của Narongchai , Nhất Phương ngạc nhiên đến mức quên mất tâm trạng nặng nề của mình :

- Sao anh biết tôi làm ở đây ?

Tiếng của Narongchai cũng tỏ ra ngạc nhiên :

- Chính cô cho tôi số phone của mình , cô không nhớ sao ? Chúng ta đã gặp nhau trong quán đó cô Phương ạ.

- À , tôi nhớ rồi , nhớ ra rồi . Xin lỗi anh.

Narongchai cười thật thoải mái :

- Tôi không nghĩ đến chuyện giận . Vào tuần sau lãnh sự làm lễ mừng sinh nhật quốc vương cho nên tôi mời cô đi dự với tôi . Cô có đồng ý không ?

Sinh nhật quốc vương ở lãnh sự à ? Khái niệm này gợi cho cô nhớ những ngày đi học vui vẻ , những lần đến nhảy múa trong lễ hội . Mới hai năm mà cô thấy như đã xa xăm lắm . Cô nói một cách trầm tĩnh :

- Vâng , tôi đồng ý !

- Vậy tôi sẽ cho người đến đón cô nhé.

- Tôi có thể mời thêm bạn được không ?

- Được chứ , thế cũng tốt lắm . Tôi hoan nghênh.

- Vậy nhé ! Thôi chào anh nhé !

- chào cô !

Nhất Phương bỏ máy xuống đứng yên nghĩ ngợi . Chợt nhớ ra , cô quay lại nhìn Triệu Nguyên , anh đang mãi đọc một tài liệu nào đó rất chăm chú .

Nhất Phương ngồi phịch xuống ghế , tiếp tục suy nghĩ chuyện lúc nãy . Cô thấy xấu hổ với ý nghĩ cô đang rất lố bịch trong mắt Triệu Nguyên . cảm tưởng đôi mắt anh phía sau đang nhìn cô chế nhạo . Tự nhiên cô ngồi im không dám xoay trở nữa.

Lại có tiếng chuông reo , Nhất Phương nhắc máy trả lời , rồi cô buông ống nghe xuống bàn , nói mà không quay lại nhìn Triệu Nguyên :

- Tuyết Thu gọi anh.

Cô đến đứng bên cửa sổ để khỏi nghe Triệu Nguyên nói chuyện . Lát sau anh gác máy và ra khỏi phòng . Cô nghĩ anh đi đâu đó rồi sẽ trở lại , vì anh không dọn giấy tờ xếp vào tủ.

Hình dung một lát Triệu Nguyên trở lại , cô sẽ tiếp tục hiện diện trước mắt anh . và cả những ngày tới nữa . Thật là điều kinh khủng . Cô hoàn toàn không có ý định làm việc với Triệu Nguyên nữa . Sự kiêu hãnh và tự ái đều đã bị sụp đổ . Cô hồi hận muốn điên lên vì đã đại dốt thú nhận . Uổng công cô đã tạo cho mình cái kén để chui vào . Bây giờ thì cái kén đó đã bị vỡ rồi . Cô lấy gì chống đỡ nữa đây.

Phải nghỉ việc ngay , lập tức biến mất dù anh hay mọi người có cười vào mũi . Thừa nhận sự yếu đuối của mình vẫn dễ chịu hơn là trở lại trong mắt Triệu Nguyên . Cô đâu có bản lĩnh đến mức đó.

Nhất Phương trở lại bàn ngồi , phân vân không biết có nên bỏ về ngay bây giờ không . Nghỉ việc một cách lạng lẽ hay báo trước ? Cái nào hay hơn .

Cuối cùng cô quyết định về lập tức . Đã nghỉ làm thì với hình thức nào cũng vậy thôi.

Cô sắp xếp lại giấy tờ cho vào ngăn tủ . Đặt chùm chìa khóa lên bàn rồi khoác giẻ lên vai đi ra ngoài , không quên khép tủ lại cẩn thận.

Cô đi xuống cầu thang , biết rất rõ đây là lần cuối cùng còn ở đây . Cuộc chia tay cuối cùng diễn ra sao mà lặng lẽ , bất ngờ và giản dị quá . đến nỗi cô không cảm nhận hết nỗi buồn đang nghiêng nát lòng mình.

Hôm sau Nhất Phương dậy trễ hơn thường ngày . cô đến trung tâm giới thiệu việc làm tìm việc , săn tìm một chỗ trọ mới . Cô lại bất gặp cảm giác như lúc mới ra trường , như chưa hề từng đi làm . bắt đầu từ hôm nay , cô sẽ một lần nữa đoạn tuyệt với quá khứ , giống như sự trốn chạy hai năm trước đây . Có điều sự đoạn tuyệt bây giờ ray rứt và dằn vặt hơn nhiều.

Nhất Phương bước vào trung tâm , kiên nhẫn chờ mọi người về bớt . Cầm cuốn sổ ghi địa chỉ , cô đắn đo không biết chọn nơi nào . Cuối cùng cô quyết định chọn một nơi khá xa với chỗ cũ , nằm sâu trong một con hẻm . Như vậy sẽ được cô lập với thế giới ồn ào.

Buổi tối về , bà chủ nhà bảo Triệu Nguyên có đến tìm cô . Nhất Phương ngồi thừ ra nghĩ ngợi . Anh đến làm gì nhỉ ? Gọi cô đi làm lại và giảng hòa ? Thật là ảo tưởng , buồn cười . Chỉ có cách giải thích đúng đắn nhất là Triệu Nguyên muốn gặp cô để bàn giao công việc.

Bây giờ cô mới nhớ sáng nay bỏ về gấp quá cô đã không nghĩ ra điều cần thiết đó . Thật ra lịch làm việc trong tuần cô đã ghi trong sổ , chỉ cần Triệu Nguyên xem qua một buổi là có thể nắm toàn bộ công việc của cô để hướng dẫn cho thư ký mới . Nhưng cô không thể im lặng một cách thiếu trách nhiệm như vậy.

Hôm sau Nhất Phương gọi điện cho Triệu Nguyên . Vừa nghe giọng nói của anh , một sự xúc động kỳ lạ như bóp nghẹt tim cô . Cô lặng đi một giây , đến nỗi Triệu Nguyên phải hỏi lại hai , ba lần . Rồi cô trấn tĩnh , nói một cách lạnh nhạt :

- Nhất Phương đây ! Tôi gọi anh đến bàn giao công việc . Anh nghe đi . Có cần ghi lại không , tôi sẽ chờ.

- Không cần đâu . Khoan , cô đang ở đâu vậy ?

- Ở bưu điện . Anh nghe nha !

Nói rồi cô vắn tắt những việc làm cho Triệu Nguyên . rồi gác máy.

Vậy là xong , cắt đứt với mọi quan hệ từng làm cô sung sướng và đau khổ .

Đơn giản đến mức làm cô bàng hoàng . Tự nhiên cô thấy mình muốn khóc.

Nhất Phương ti tay lên lan can tàu , tư lự nhìn những ánh đèn chiếu lấp lánh trên mặt sông . Bên cạnh cô , Narongchai cũng ngắm nghía cảnh vật , thỉnh thoảng quay lại nhìn Nhất Phương . Cô mỉm cười khi gặp ánh mắt của anh :

- Anh thấy cảnh ở đây thế nào ? Nó có giống cảnh quê hương anh không ?

Thấy Narongchai nói tiếng Việt một cách khó khăn , Nhất Phương phì cười chuyển qua tiếng Thái . Bao giờ cũng vậy , nói chuyện với anh cô cũng dùng tiếng Anh hoặc tiếng Thái , dù trước đây Narongchai có học tiếng Việt nhưng xem ra anh chẳng nhớ được bao nhiêu . Và Nhất Phương đã quen với một vai trò của một phiên dịch . Cô rất thoải mái , dù thích nghi với một người nước ngoài như Narongchai không phải là điều dễ dàng.

Nhất Phương có một tính cách rất đặc biệt mà không phải ai cũng có được . . Đó là sự hòa mình , cô tạo cho người đối diện cảm giác dễ chịu và như thân thiết từ lâu lắm . Cô không biết Narongchai cũng có ấn tượng như vậy . Nhưng anh không diễn tả được tình cảm trừu tượng đó vì vốn tiếng Việt của anh nghèo quá.

Thấy Narongchai cứ nhìn mình mãi , Nhất Phương lên tiếng :

- Hình như anh muốn nói với tôi chuyện gì hả ?
- Cô nói đúng ý nghĩ của tôi rồi - Anh hơi cười và nghiêng đầu nhìn qua mặt cô.

Nhất Phương quay lại :

- Chuyện gì thế ?
- Tôi muốn hỏi cô , vì sao cách đây hai năm tự nhiên cô không đến với chúng tôi nữa ?
- À , lúc đó tôi mới ra trường , phải về quê và phải xin việc làm.
- Tại sao cô không đến công ty tìm tôi ?
- Vì tôi nghĩ mình không thích hợp với công việc đó.
- Nếu như vậy , cô cũng có thể dạy tôi học tiếng Việt . Tôi chỉ muốn học với cô.
- Vậy hả ? Lúc đó anh không nói nên tôi không biết.
- Bởi vì tôi không biết trước là cô không đến tôi nữa.

Anh quay lại tựa lưng vào lan can để nhìn cô rõ hơn :

- Khi không gặp cô , tôi rất buồn.
- Vậy hả ? Thật là hân hạnh cho tôi vì được anh có ấn tượng tốt như vậy.

Narongchai im lặng một lát , nhíu mày như tìm cách nói thích hợp :

- Cô có biết tại sao gặp cô tôi mừng không ?
- Tại sao thế ?

Narongchai đột ngột nói một câu tiếng Việt :

- Tôi yêu cô !
- Hả ?

Nhất Phương giương mắt ngó anh , sững sốt . Cô hỏi bằng tiếng Thái :

- Anh có biết câu đó có nghĩa gì không ?

Narongchai hơi cười , anh nói thành thật :

- Câu đó là do cô dạy tôi , cô nhớ không ?

Làm sao mà Np nhớ hết những gì cô đã dạy . Cô chỉ biết một điều là trong

nhóm bạn người Thái , Narongchai lúc nào cũng thích nói chuyện với cô , tranh luận về phong tục của mỗi nước . Cô rất thích nói chuyện với anh , nhưng hoàn toàn không nghĩ giữa hai người có thể xảy ra tình yêu . Cô tin Narongchai cũng vậy.

Bây giờ nghe chính anh nói ra , cô cứ nghĩ anh nói đùa . Nhưng không biết nói thế nào , cuối cùng cô nghiêm trang nhìn anh :

- Tôi thấy rằng anh nên suy nghĩ chuyện này nhiều hơn.

Narongchai gật đầu , vẻ mặt anh cũng vô cùng trang trọng :

- Tôi nói rất thật lòng . Bởi vì tôi quyết định cầu hôn với cô đó.

- Cái gì ? - Nhất Phương buột miệng kêu lên , hai mắt mở lớn và miệng tròn xoe.

Cử chỉ của cô làm Narongchai bối rối , anh nói như thuyết phục :

- Khi gặp lại cô là tôi biết tôi không thể thiếu cô được . Cho nên tôi quyết định cầu hôn . Sau này cô sẽ về Thái Lan với tôi . Nếu cô không rành phong tục tập quán của nước tôi thì tôi sẽ hướng dẫn cô.

- Tôi có học về phong tục nước anh rồi đấy , tôi không sợ điều ấy . Vấn đề là chuyện này quá đột ngột , vì vậy tôi không thể trả lời ngay.

Anh khoát tay :

- Tôi sẽ chờ , vì tôi còn làm ăn ở đây.

Thấy Nhất Phương im lặng , anh nói như chắc chắn :

- Tôi sẽ không để cô sống nghèo khổ đâu , mà ngược lại đó sẽ là một cuộc sống đầy đủ và sung sướng , cô sẽ thấy hạnh phúc.

Nhất Phương thở dài :

- Tôi biết điều đó , và không nghi ngờ gì cả . Nhưng mà nó bất ngờ quá.

Narongchai hỏi với giọng quan tâm :

- Thế ra từ trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ cô có chồng ngoại quốc à ?

- Vâng !

- Tại sao thế ?

- Vì tôi chưa yêu.

- Tôi thấy con gái Vnam có phong trào thích lấy chồng ngoại quốc . Sao cô không thích ?

Nhất Phương mỉm cười :

- Anh nói như vậy chưa chính xác , phải bảo là một số con gái Vnam chứ không phải là tất cả.

Narongchai khoát tay :

- Nhưng tôi chỉ cần biết ý kiến của một mình cô.

- Câu trả lời của tôi là để suy nghĩ.

Anh gật gật đầu :

- Thế thì tôi sẽ chờ cô.

Anh ngừng một lát , rồi mỉm cười nói một câu tiếng Việt :

- Tôi yêu cô.

Nhất Phương mỉm cười . Có lẽ vì Narongchai là người nước ngoài nên anh nói một cách rất tự nhiên . Nhưng nếu là Thường Sơn hay Triệu Nguyên nói câu đó với cô , chắc sẽ buồn cười lắm . Cô chỉ thích cách nói kín đáo và những cử chỉ biểu hiện . còn dùng chữ "yêu" thì có vẻ tiểu thuyết quá.

Tàu cập bến , mọi người bước lên bờ . Narongchai nhìn đồng hồ :

- Còn sớm lắm , cô hãy đi chơi với tôi nhé.

Nhất Phương từ chối :

- Tôi mệt quá , mình sẽ đi vào lúc khác vậy.

Narongchai nhìn cô thật lâu rồi quay qua người tài xế ra hiệu cho xe chạy đi . Anh thận trọng đặt tay lên tay Nhất Phương :

- Tôi rất muốn săn sóc cho cô.

- Cảm ơn anh , nhưng tôi không sao cả . - Nhất Phương mỉm cười.

Xe dừng lại ở đầu con hẻm , Nhất Phương bước xuống , khẽ vẫy tay chào Narongchai rồi đi vào . Được vài bước , cô chợt gặp Bảo Trâm từ trong đi ra , cả hai tròn mắt ngạc nhiên :

- Phương đi đâu vậy ?

- Mình ở nhà trọ đằng kia . Còn . . .

- Mình cũng ở trong đó . Nhà ở cuối hẻm đấy . Thật là không ngờ . . .

- Mình lại ở gần nhau phải không ? - Np nói tiếp.

Bảo Trâm gật đầu , khẽ cười :

- Phương rảnh không , đi uống nước đi.

Cả hai trở ra quán sinh tố ở đầu đường . Nhất Phương nhìn Bảo Trâm , nhận ra ngay sự thay đổi của cô . Bảo Trâm gầy đi rất nhiều , cử chỉ trước đây đã trầm tĩnh , nay càng lặng lẽ hơn . Cô thấy ngay là Bảo Trâm đang thất chí , tự nhiên cô đâm ra không biết nói gì . Hỏi về Thường Sơn thì sợ không tiện . Hỏi về công việc cũng không , vì như vậy là có dính dáng đến Thường Sơn. Bảo Trâm chủ động gợi chuyện :

- Phương với anh Sơn lúc này ra sao ?

Nhất Phương khẽ lắc đầu :

- Chẳng ra sao cả . Lâu rồi mình không gặp anh.

- Phương nói thật à ? Chẳng lẽ hai người . . . thì ra anh ta cũng là người thất trận . một kết cục khá bi đát đó chứ.

- Mình nghe anh Sơn bảo Trâm chủ động chia tay với anh , sao vậy ? Sao tự nhiên Trâm buông xuôi vậy ?

Bảo Trâm cười nhếch môi :

- Anh ta làm mình mệt mỏi quá rồi . Mình chỉ muốn giữ trái tim anh ta .

Nhưng cái đó đã thuộc về Phương rồi , mình không kiên nhẫn nổi nữa.

- Mình thật không ngờ.

- Không ngờ giữa mình với anh ra lại tệ hại như vậy phải không.

Thấy Np không trả lời , Bảo Trâm cười lạnh lùng nói tiếp :

- Phương có biết bây giờ mình làm gì không ?
- không còn làm ở tòa soạn à ?
- Không , vào đó để gặp anh ta , mình không chịu nổi . Mình bỏ việc rồi .
Bây giờ làm ở một nhà trẻ.
- Nhà trẻ ? - Nhất Phương tròn mắt.
- Kinh ngạc lắm hả ?
- Ồ , . . . mình không ngờ.

Bảo Trâm khẽ nhún vai :

- Có gì mà không ngờ . Ngành Triết của mình thì mấy công ty đâu có cần đến . Còn muốn vào cơ quan nhà nước thì mình chẳng quen ai . Lúc đó trung tâm giới thiệu việc làm chỉ cho mình một chỗ , đâu còn cách nào khác hơn là gặt đầu.

Giọng cô chột chùng xuống :

- trước đây mình phê phán lối sống thời thượng của Phương . không ngờ cuối cùng mình cũng phải như vậy . Vừa đi làm vừa học ngoại ngữ , vì tính , học đủ thứ để dễ tìm việc làm . Đôi lúc nhớ lại sự hãnh diện lúc đó , mình thấy buồn cười quá . thật là dở hơi.
- Không đến mức như vậy đâu.
- An ủi mình làm gì . Vấp ngã một lần là mình tỉnh mộng rồi . Phương biết vì sao mình đủ can đảm chia tay với anh ta không ?
- mình không hiểu.

Bảo Trâm khẽ nhún vai :

- Đơn giản là vì Phương không giành giật nữa , tự nhiên mình thấy anh ta hết quý . Thật là kỳ lạ . Hình như lúc đó mình nhất định chiếm lấy anh ta vì sự kiêu hãnh nhiều hơn là vì yêu . Đến khi Phương không thèm anh ta nữa , tự nhiên mình cũng đâm ra chán . Với lại anh ra đâu có yêu mình , bỏ cho rồi.

Nhất Phương mỉm cười tự lự :

- Không ngờ có một thời hai đứa mình coi nhau như kẻ thù . Bây giờ qua rồi thấy như giấc mơ ấy . Cuộc đời có những thay đổi lạ lùng . Nhưng mình phải cảm ơn Trâm , nhờ Trâm mà mình đủ sức chia tay với anh Sơn . Sau này mình nhận ra mình với anh không hợp.
- Thoát được nỗi ám ảnh đó rồi , thật là nhẹ phải không ?

Cả hai cùng mỉm cười tự lự , không tin là hai bên có thể ngồi bên nhau nói chuyện như bạn . Bạn chứ không phải là kẻ thù . Bây giờ mỗi người đã được giải thoát khỏi nỗi ám ảnh đen tối , nhớ lại thời gian đó thật là kinh khủng .

Đêm Dạ Vũ

Chương 15

Tối nay Trung Thu , ngoài trời mưa rơi tầm tã , Nhất Phương ngồi một mình bên cửa sổ nhìn xuống căn nhà gần đó . Đám con nít tập trung trong phòng khách lý tưởng chơi lồng đèn và ăn bánh trung thu . Nhìn cách chúng nó chơi đèn , Nhất Phương nao nao nhớ lại cảm giác háo hức ngày còn nhỏ . Tự nhiên cô thấy nhớ nhà vô cùng.

Hình như lâu lắm rồi cô quên đi nỗi cô đơn của mình , sống như cái máy . Ban ngày đi làm , buổi tối học thêm ngoại ngữ , thỉnh thoảng đi chơi với Narongchai . Cô sống lê thê như vậy , chôn giấu tận tâm hồn nỗi buồn về mối tình đổ vỡ . Chính cô cũng không ngờ khi mất Triệu Nguyên , cô sống như đã chết thế này . Và để cắt đứt quá khứ , cô đã nhận lời cầu hôn của Narongchai . Bây giờ cô không còn yếu đuối lãng mạn để mơ về một mối tình mãnh liệt . Triệu Nguyên đã xa xăm rồi , cô không muốn mình mãi đeo đuổi một ảo ảnh , một ảo ảnh có thể ám ảnh mình suốt đời . ..

Bỗng nhiên Nhất Phương thấy buồn da diết . Tối nay cô đang nhớ Triệu Nguyên , nhớ cuộc vui của đêm Trung Thu năm trước . Anh và cô cùng chơi đèn trong một căn phòng nhỏ ở nhà hàng đến tận khuya mới về . Má lại đi bộ để nghe mưa rơi nhẹ nhàng trên áo che mưa . Np có cảm giác những cái hôn của anh lúc đó vẫn còn kéo dài mãi không dứt . Lúc đó sao mà hạnh phúc đến bay bổng , thoát ly thực tế . Còn bây giờ . ..

Nhất Phương thấp nền , cắt bánh trung thu đặt vào chiếc đĩa nhỏ , bên cạnh là ly trà . Cô ngồi xuống sàn , bó gối nhìn ngọn lửa nhỏ lung linh trong căn phòng tối . Ánh lửa nhỏ soi mờ ảo khuôn mặt rười rượi của cô . Căn phòng như huyền bí hơn vì ánh trăng u sầu bị mây che.

Nhất Phương nhìn đăm đăm ngọn lửa . Ly trà nguội ngắt cô cũng không buồn cầm đến miếng bánh . Cô có cảm giác mình đón Trung Thu trong cảm giác cô đơn tột cùng . Tự nhiên cô khóc lặng lẽ.

Cô tựa vào tường khép hờ mắt , một lát sau tự nhiên thiếp đi . Trong giấc ngủ chập chờn , cô có cảm giác những cái hôn của Triệu Nguyên còn lướt trên môi , và cô chơi vui trong trạng thái hư hư thực thực không muốn dứt. Tiếng nhạc réo rắt làm Np mở choàng mắt nhìn . Cái đầu tiên cô thấy là một quả châu reo lơ lửng trên tường , những ánh sáng đủ màu xoay chập chờn vui mắt . Triệu Nguyên đang ngồi quỳ một chân trước mặt nhìn cô chăm chú . Nhất Phương ngồi bật dậy , không tin . Cô mở lớn mắt nhìn anh , kinh ngạc đến mức không nói được.

- Anh mang lồng đèn đến cho em - Triệu Nguyên nói giản dị , mắt vẫn không rời khỏi cô.

Nhất Phương dụi dụi mắt , vẫn không trả lời . Cô thấy nah mỉm cười và nghiêng người về phía bàn thay ngọn nến khác :

- Em đón Trung Thu đặc biệt quá.

Mãi một lúc sau , Nhất Phương mới tập trung lại được :

- Sao anh biết chỗ ở của tôi vậy ?

- Anh đi tìm , nhưng như vậy là quá lâu , nhưng cuối cùng cũng tìm được.

- Có chuyện gì không ?

Triệu Nguyên quay lại , ngồi đối diện với cô :

- sao em nghỉ ngang vậy ?

Câu hỏi của anh làm cô thấy thất vọng . Sau mấy tháng không gặp , anh chỉ có thể hỏi đơn giản như vậy đây . Cô tự ái cười nhạt :

- Tại vì tôi tìm được chỗ làm khác thu nhập khá hơn.

Triệu Nguyên cười như không tin , như đã quá hiểu cô và thừa biết đó là lời nói dối vụng về nhất . Nhưng anh làm ra vẻ thản nhiên , hỏi với vẻ quan tâm :

- Ở chỗ làm mới , giám đốc có dễ chịu không ?

- Rất dễ chịu.

- Ông ấy có hay bị cô thư ký ăn hiếp không ?

- Đó là chuyện của người ta , tôi không quan tâm.

- Thế cô thư ký ấy có bỏ việc ngang khi bị chọc giận không ? Tự ái chẳng hạn.

Nhất Phương giương mắt nhìn Triệu Nguyên , lờ mờ cảm thấy anh đang trêu cô . Trong khi tim cô muốn vỡ ra vì xúc động thì anh tỉnh bơ . Thậm chí nói chuyện chẳng ăn nhập gì với lý do anh đến đây . Cô nổi sùng lên :

- Anh còn gì hay hơn đề hỏi không ?

- một vài điều , nếu em chịu trả lời.

Anh nói như nghiêm chỉnh :

- Xét về luật pháp , anh có thể đưa em ra tòa về tội vi phạm hợp đồng . một nhân viên muốn nghỉ việc ít nhất phải báo giám đốc trước một tuần . Còn em thì đang giờ làm việc tự nhiên bỏ về , sau đó mới gọi điện bàn giao công việc . Như vậy là kỳ lắm Nhất Phương ạ !

Nhất Phương hoang mang nhìn Triệu Nguyên . không lẽ chỉ vì điều đó mà anh sục sạo tìm cô để hỏi tội . Cái đó cũng không thể gọi là tội được . Cô nghiêm mặt lại :

- Xét cho cùng thì đó là quyền tự do của cá nhân . Trừ phi tôi làm gì đó thiệt hại cho công ty tôi mới bị truy tìm . Nhưng tôi biết mình không làm gì tầm bậy cả.

- Em làm suy sụp tinh thần của giám đốc.

- Nói cụ thể hơn đi.
- Cụ thể là không có em , anh không có tinh thần để làm việc nữa.
- Tôi quan trọng đến vậy sao , thừa giám đốc.
- Rất quan trọng đối với anh.

Nhất Phương cười như không tin :

- Tôi nghĩ mình không phải là cô thư ký duy nhất có năng lực và trình độ .
- Và bây giờ tôi chỉ thắc mắc lý do anh đến đây.

Triệu Nguyên trầm ngâm :

- Giận không phải là đã hết yêu đâu , Nhất Phương ạ.

Nhất Phương ngẩng nhanh đầu lên nhìn anh , định nói thì Triệu Nguyên đã khoát tay :

- Không nhờ tính tự ái đã đưa em đi quá xa như vậy . Em khiêu khích anh , làm khổ anh suốt cả tháng trời , thậm chí đẩy anh vào tình thế khó xử . Anh không phải là thánh mà không biết giận . Buổi sáng đó anh chưa đủ bình tĩnh để tha thứ . không ngờ kết quả là như vậy . Mấy ngày sau đó anh vẫn không tin em nghỉ việc . Hình như em hành động theo tự ái nhiều hơn là lý trí
- Phương ạ.

Np ngồi lặng người đi , cô cứ tự hỏi mình có nằm mơ không . Có thể nào Triệu Nguyên yêu cô đến mức phải kiên nhẫn tìm kiếm . Thật là khó tin . Nếu trước đây chỉ ngoài nghi một chút về tình cảm của anh đối với cô , có lẽ cô đã không mất hết hy vọng mà bỏ cuộc như vậy . Cô ngược nhìn Triệu Nguyên , ánh mắt đầy nghi ngờ :

- Hình như cuối cùng , anh đã nghĩ lại , anh lựa chọn không giống anh Sơn.

Triệu Nguyên cắt ngang :

- Em đừng có bị Thường Sơn ám ảnh nữa . Anh hoàn toàn không giống anh ta . Lạ thật , anh cũng không hiểu sao mình cứ bị hiểu lầm , đến giờ phút này cũng vậy.

Nhất Phương ngập ngừng :

- Tôi nghĩ , có lẽ tôi cần nghe giải thích.
- Thật ra thì anh cũng chẳng có gì ghê gớm như em tưởng đâu . Anh biết trong mắt em , anh cũng bị "bản chất hai mặt cùng tồn tại trong một con người" . Thật sự đâu có trùng hợp nào ngẫu nhiên như vậy . Anh rất phiền vì em cứ nhìn anh qua lăng kính Thường Sơn . Đáng lẽ ngay từ đầu em phải hỏi Tuyết Thu là gì của anh . Như vậy mới là chín chắn.
- Vậy thì đó là gì ?

- Là bạn thân , thân đến mức chị cố cứ nghĩ là tụi anh phải cưới nhau . Thật là buồn cười.

- Trừ phi anh có ý giấu . Tôi nghĩ mình đã không nhìn sai . anh đã để cho Tuyết Thu cũng nghĩ giống như chị Hoa.

Tuyết Thu không phải loại người yếu đuối , biết mình không được yêu , cố

buồn một thời gian rồi thôi . Thậm chí cổ khuyên chị Hoa đừng quấy rầy anh nữa . Anh không yêu , nhưng không thể không mến . Em chấp nhận tình cảm đó chứ .

Nhất Phương lặng thinh , mắt vẫn nhìn Triệu Nguyên chăm chăm . Cô đang nhớ đến Narongchai , nhớ đến cuộc hôn nhân sắp thành hình của mình . một cảm giác sụp đổ như bóp nghẹt tim cô , làm cô thấy khó thở . Bất giác , cô bật khóc :

- Nhưng em sắp kết hôn rồi , em không thể tiếp tục yêu anh được . Muộn rồi . Triệu Nguyên không hề có phản ứng ào ngoài cái nhú mày như không chấp nhận . Nhất Phương hấp tấp nói :

- Em nói thật , không phải nói vì còn giận anh hay tự ái đâu . Anh tin đi , và coi như không gặp em , anh Nguyên ạ !

Triệu Nguyên vẫn ngồi im , không nhìn cô , chỉ nhìn mãi ra cửa sổ . Nhất Phương hoang mang nhìn anh . Cô nghĩ Triệu Nguyên sẽ nổi khùng lên , , mà lắc vai cô trách móc , như Thường Sơn đã làm , hoặc sẽ sững sốt vì không tin . Nhìn thái độ của anh , cô nghĩ là anh rất tin . Nhưng sao anh phản ứng trầm tĩnh quá vậy ?

Rất lâu sau , Triệu Nguyên quay lại nhìn cô :

- Em có thể hủy bỏ hôn nhân đó . Nếu không em sẽ hối hận suốt đời .

- Không được . Em bị ràng buộc rồi , không thể hứa rồi lại rút lời . Đừng buồn em , anh Nguyên ạ .

- Người đó là ai vậy ? Không phải Thường Sơn phải không ? Anh hỏi để hiểu được tình cảm của em chứ hoàn toàn không tò mò về anh ta đâu .

- Ảnh là người Thái Lan , ảnh đầu tư làm ăn ở đây , ngày trước tụi em là bạn .

- Em quyết định lấy chồng vì cái gì vậy Phương ? Đừng bảo với anh đó là tình yêu , anh không tin đâu ,

Nhất Phương nói nhanh :

- Có , em có yêu ảnh .

Triệu Nguyên cười khẽ :

- Lý do đó không thuyết phục được anh , và anh không bỏ cuộc . Anh cứu em đó .

- Cứu em ?

- Thoát khỏi sự hối hận về sau - Triệu Nguyên nói tiếp , vẻ mặt vẫn bình thản .

- Anh không hiểu tình thế của em bây giờ đâu . Tuần sau tụi em làm thủ tục kết hôn rồi , sau đó em sẽ theo anh ấy về Thái Lan . Vĩnh viễn ở đó . Em đã lỡ chọn một tương lai như vậy và không thể sửa lại được .

- Bất chấp em lý luận thế nào , anh cũng bắt buộc em phải bỏ cuộc . Đừng có khờ như vậy .

Np ngẩng cao mặt nhìn anh :

- Em không khờ đâu , em đang khôn lên đó . Người ta bảo phụ nữ khôn ngoan nên lấy người yêu mình , chứ không nên lấy người mình yêu.

- Điều đó đúng , nhưng trừ phi em là con búp bê.

Np im lặng . Hình như từ đó giờ cô nói cái gì cũng không quan nổi Triệu Nguyên . Anh bẻ gãy những lý luận của cô như người lớn lèo lái một đứa bé theo ý mình . Cô không thuyết phục được anh nhưng nhất định không để bị lung lạc . Cô đâu có quyền bị lung lạc nữa.

Triệu Nguyên khoanh tay trước ngực , tựa vào tường mắt vẫn không rời khỏi Nhất Phương :

- Để anh lý giải tâm trạng của em nhé . Em có chồng vì hận đời , vì thất vọng anh . Em muốn anh ấy đưa em đi thật xa nơi này để đoạn tuyệt với quá khứ , cắt đứt tất cả những gì có liên quan đến anh . Thậm chí một cái tên anh em cũng không muốn nhắc . Em là như vậy đó . Kiêu hãnh và tự ái cũng cao như núi . Và em giải quyết mọi chuyện theo tính tự ái , bất chấp trong lòng em có đau khổ đến mấy.

Nhất Phương cúi mặt không trả lời . Cô đưa tay hất tóc ra sau , quay đầu ra chỗ khác như không muốn nghe . Triệu Nguyên vẫn trầm tĩnh nói đều đều :

- Em đã bị ấn tượng của mối tình đầu ám ảnh đến mức nhìn anh một cách sai lệch nên em không chịu hạ mình giành giật anh từ tay tuyệt Thu . Rồi sau đó để trả thù số phận , em nhắm mắt lấy đại một người mà mình không yêu , tự nhủ rằng như vậy là sự đề phòng . Nếu có bị phản bội em cũng không đau khổ . Càng kiêu hãnh em càng lệch lạc phương ạ !

Nhất Phương quay lại :

- Nếu là như vậy thì sao ? Vâng , tính em cố chấp , kiêu ngạo , và từ trước tới giờ em hành động theo bản năng chứ không phải lý trí . Bây giờ thì khác , em làm theo lý trí chứ không phải bản năng , tình cảm nữa . Em đã lỡ nhận lời anh ấy , lý trí bắt em phải nghiêm chỉnh với cuộc hôn nhân của mình.

Triệu Nguyên mỉm cười :

- Em có một biệt tài là luôn hành động sai lầm , sai lầm một cách rất vô tư . Hãy suy nghĩ lại đi . Xem lý trí của em nó có sáng suốt không ?

Anh đột ngột đứng lên , nhìn đồng hồ . :

- Khuya rồi , em nghỉ đi . Ngày mai em có thể nghỉ làm một ngày và sử dụng ngày đó để suy nghĩ mọi lẽ . Hy vọng là em sẽ thấy mình đại đột.

Triệu Nguyên đi ra cửa , Nhất Phương vẫn ngồi yên nhìn anh . , cô ngã người vào tường chán nản . ra đến cửa , Triệu Nguyên chợt quay lại :

- Anh là con trai , đừng bắt anh phải mỗi ngày đến thuyết phục năn nỉ , anh không làm vậy đâu . Em hãy hành động như một người chín chắn đi.

Nhất Phương vẫn ngồi im , khi cánh cửa khép lại rồi . Cô ngã mình nằm xuống sàn nhà , nghiêng người nhìn ra cửa sổ . Xa tí trên cao , mặt trăng có

vẻ u sầu , mây bay lang thang dật dờ dưới ánh sáng ảm đạm . Nhất Phương thấy mình cũng giống đám mây kia . Chọn Narongchai có nghĩa là để cuộc đời trôi xa , không biết là dừng lại cách hạnh phúc , hay sau đó tiếp tục với tình cảm lang thang về phía Triệu Nguyên.

Cô bỗng thấy mệt mỗi kỳ lạ . Nếu Triệu Nguyên không xuất hiện , có lẽ cô sẽ tiếp tục khép kín tình cảm , sống một cách máy móc theo quyết định của mình với ảo tưởng một ngày nào đó cô sẽ quên rằng có một thời mình cũng từng biết yêu , từng có một người con trai hiểu mình , thật sự là phân nửa của mình.

Cô bỗng rơi vào tâm trạng hoang mang kỳ lạ . Tiếp tục đi đến hôn nhân với Narongchai thì thật là nặng nề . nhưng đó là trách nhiệm , bổn phận . Còn quay về với tình yêu thì là một hạnh phúc quá lớn đấy , nhưng cô không dám.

Suốt mấy ngày Nhất Phương sống trong trạng thái dật dờ hư hư thực thực . Có cảm giác đứng ở ngã ba giằng xé nặng nề . Cô làm việc mà đầu óc để tận đâu đâu . Triệu Nguyên không hề đến tìm cô để thuyết phục . Mỗi ngày anh chỉ gọi điện thăm cô , nói vài câu vu vơ . Như vậy cũng đủ làm Nhất Phương lao đao nghiêng ngả.

Trưa nay Narongchai đưa cô đến Sở tư pháp để lấy hồ sơ làm thủ tục đăng ký kết hôn . Anh đã tiến hành làm thủ tục bên Thái Lan , thời gian này anh về bên đó thường hơn . Nhất Phương chưa bao giờ đi với anh quá Tlan , một phần vì bận đi làm và một phần vì ngại . Cô cứ hẹn mãi nên đến bây giờ cũng chưa biết gì về gia đình Narongchai . Đối với cuộc hôn nhân mình cô chỉ có tâm trạng mơ hồ . Chủ yếu là lấy đó làm chỗ dựa để cắt đứt với quá khứ.

Rời Sở tư pháp , Narongchai đưa cô vào một nhà hàng Tlan . Cô hiểu anh muốn cô quen dần với phong cách Thái , Dù sao Nhất Phương cũng không thấy xa lạ lắm bởi vì vô đã có mấy năm học về đất nước này . Cô cho rằng những gì đã biết khi còn đi học đủ giúp cô tự tin để chấp nhận cuộc sống phiêu lưu.

Narongchai ngồi xuống bên cạnh Nhất Phương như khẳng định mối quan hệ giữa họ . Anh choàng tay qua vai cô . Nhất Phương ngồi im không nhúc nhích , như cố thu mình nhỏ lại . Narongchai không để ý cử chỉ của cô . Anh choàng tay qua vai Nhất Phương , nhìn cô âu yếm . Anh nói tiếng Việt đã khá thạo :

- Mẹ anh rất muốn thấy mặt em đó Nhất Phương , nhưng em không lo . Mẹ anh dễ lắm.

Nhất Phương cúi mặt . Cách nói của anh làm cô thấy bị ràng buộc . Cô khẽ thở dài , hỏi một câu rất cũ với Narongchai :

- Mẹ anh mong anh có vợ lắm phải không ?

Narongchai gật đầu . Lần đầu tiên Np để ý khuôn mặt anh . một khuôn mặt rất đặc trưng của người Thái . không hiểu rồi cô có hòa hợp được với anh không đây.

Lạ thật , hình như khi Triệu Nguyên xuất hiện vô đã bắt đầu hoang mang cho cuộc hôn nhân của mình . Cô nói nhỏ :

- Anh có thấy con gái VNam cách biệt với con gái Thái quá không ? Em nhớ lúc trước mấy anh hay nói tui em không có được phong cách như các cô ấy.
- nhưng anh không quan tâm em có giống con gái Thái hay không . Chỉ cần em là em.

Nhất Phương không dám nói hết ý nghĩ của mình rằng khi nói ra câu đó , Narongchai đã rất VNam . Cô nói như thuyết phục :

- Có khi nào anh nghĩ lại thấy mình vội vã không ? Bởi vì khi có ý định lập gia đình thì anh không có điều kiện tiếp xúc với phụ nữ của nước anh nữa , đến khi . . .

- Khi gặp em anh mới có ý nghĩ lập gia đình.

- Bây giờ anh sắp trở về Thái , biết đâu mẹ anh sẽ vui hơn khi anh chọn một người vợ bên ấy.

- không có đâu , mẹ anh rất thích em đây . Xem băng hình của em , mẹ anh bảo em rất đẹp và không khác con gái Thái bao nhiêu . ua bên đó nếu em không thích ở nhà , anh sẽ xin việc làm cho em , em sẽ có nhiều bạn như ở đây vậy.

Nhất Phương gục đầu không trả lời , cô không đủ can đảm nói với

Narongchai rằng cô đã mất hết tinh thần để đi đến kết hôn với anh . Cô sợ bị bảo là vô trách nhiệm , xúc nổi.

Cô cố gắng nói chuyện bình thường :

- Sao anh biết em có nhiều bạn bè ?

- anh thấy . Lúc trước đi học em hay đi chơi với bạn lắm mà.

- nhưng bây giờ em đã thay đổi rồi.

Thu hết can đảm , cô nói tiếp :

- Tính em hay thay đổi lắm , anh có chấp nhận được điều đó không ? Ví dụ một ngày nào đó , anh nhận ra , em không còn . . . muốn kết hôn nữa , anh sẽ nghĩ gì ? Có giận em không ?

- Anh sẽ tốt với em hoài , để em không thay đổi.

Nhất Phương nói khẽ :

- Người ta cũng có thể lựa chọn một cách xúc nổi lắm chứ anh , rồi sau đó hối hận.

- Anh không tin em như vậy.

- nhưng nếu em có như vậy . Nếu em chợt giật mình nhận ra mình không thể hợp nhau , em muốn rút lui , anh có tha thứ cho em không ?

Narongchai vỗ nhẹ tay cô :

- Em hỏi thử anh nhiều quá . Anh là người không quen nói chuyện rắc rối.
- thế anh có nghĩ tại sao em lại đồng ý kết hôn với anh không ?

Narongchai thẳng thắn :

- Vì anh giàu , có thể làm cho em sống sung sướng.

Nhất Phương nhìn sững anh , kêu lên :

- Anh đánh giá em như vậy à ? Nếu vậy tại sao anh cưới em ?
- Vì anh yêu em , anh chấp nhận hết.
- ANh thật là một người kỳ lạ.
- Anh bình thường đó , không kỳ lạ đâu . Bạn bè anh ai cũng quan niệm như vậy.
- Và anh không cần biết em có yêu anh không ?
- Chỉ cần anh yêu em là đủ , vì sau này em sẽ phụ thuộc vào anh . Phụ nữ nước em được giáo dục theo kiểu phong kiến , nghĩa là rất chiều chồng , anh tin em cũng vậy.

Nhất Phương im lặng . thì ra anh cũng bỏ nhiều thời gian tìm hiểu về Vnam . Không biết đó là vì yêu cô mà anh làm vậy ? Hay cũng có thể là cái gì khác , cô không biết được.

Cô đòi về , Narongchai lập tức chiều ý cô . Nhìn mặt anh , Nhất Phương biết anh không động chút ấn tượng nào về buổi nói chuyện lúc nãy . Anh không nhạy cảm như Triệu Nguyên . Nếu là Triệu Nguyên , chỉ cần sự thay đổi nhỏ của cô anh cũng phát giác ra ngay . Tự nhiên Nhất Phương khẽ thở dài.

Đưa cô về đến đầu hẻm , Narongchai nắm tay cô thật lâu , và nói một câu làm cô thấy buồn cười bởi giọng tiếng Việt lơ lớ :

- Anh yêu em !

Tự nhiên cô buột miệng cảm ơn , rồi quay đi.

Nhất Phương lên gác , đẩy cửa bước vào phòng mình . Cô rất ngạc nhiên khi thấy Triệu Nguyên ở đó . Anh duỗi chân , tựa lưng vào tường điềm nhiên hút thuốc . Thấy cô , anh khẽ nhướn mắt nhìn , vẫn ngồi yên.

Nhất Phương vẫn đứng ở cửa , hỏi với giọng cố gắng thản nhiên :

- Anh đến lúc nào vậy ?

Triệu Nguyên giờ đồng hồ lên xem , như đếm , rồi nheo mắt nhìn cô :

- Khoảng 4 tiếng.
- Anh chờ em có chuyện gì không ?
- Em chỉ có thể hỏi như vậy thôi à ?

Anh đứng lên đi về phía Nhất Phương , kéo cô vào phòng rồi khép cửa lại .

Đứng trước mặt cô , anh hỏi điềm đạm :

- Em đi lo thủ tục phải không ?

Không đợi cô trả lời , Triệu Nguyên cầm bao hồ sơ trên tay cô , rút các tờ giấy ra . Bằng cử chỉ cũng điềm đạm và đầy cương quyết , anh xé ngang xấp giấy . Nhất Phương làm một cử chỉ ngăn cản và kêu thét lên hoảng sợ :

- Anh làm cái gì vậy ? Anh có biết chúng tôi phải làm các thủ tục khó khăn thế nào không ? Tại sao anh dám . . .

Triệu Nguyên điềm tĩnh nhìn vào mắt cô :

- Tại sao anh không dám ?

- Anh thật là . . .

- Nếu em có đủ kiên nhẫn suốt đời đi làm thủ tục thế này , thì em cứ chọn anh ta . Còn không thì hãy tỉnh táo lại , anh không cho phép em phiêu lưu nữa đâu . Bỏ tư tưởng đó đi Phương ạ.

Np không trả lời , vẫn đứng yên nhìn Triệu Nguyên . Anh thật là dễ ghét nhất nhất trong những người dễ ghét . Chẳng biết năn nỉ hay áp đảo . chỉ trầm trầm làm những gì anh thấy cần làm . một hành động rất "Triệu Nguyên" . Cô biết phải làm gì đây.

Không để cô có thời giờ phản ứng , Triệu Nguyên bước tới , chủ động kéo cô ngã áp về phía mình , và cúi xuống môi cô . Nhất Phương không đủ sức từ chối nữa . Cô ứa nước mắt , choàng tay qua cổ anh :

- Anh khó ưa lắm , lúc nào cũng không chế em . làm sao em có thể không yêu anh được chứ.

Triệu Nguyên không trả lời , chỉ lẳng lẳng trối buộc cô trong vòng tay anh , hôn với tất cả sự đam mê mà anh cố gắng kiềm chế từ lâu . Anh nói nhỏ đến mức gần như không nghe được :

- Em có biết vì sao anh lì như vậy không ? Vì anh không thể để mất em.

Nhất Phương gục mặt trên vai Triệu Nguyên , cô cũng nói rất nhỏ :

- Anh bắt em phải đầu hàng rồi . Em sẽ xin lỗi anh Narongchai . Anh ấy rồi sẽ hiểu và tha thứ cho em . Còn hơn sau này sống chung ảnh sẽ hận em.

Triệu Nguyên nâng mặt cô lên :

- Em phải hiểu điều này , một người đàn ông bản lĩnh sẽ không để tình cảm làm mình ngã quỵ . Narongchai cũng vậy . Anh tin anh ấy không phải hèn yếu . Vì một mẫu người như vậy làm sao em tin tưởng được.

Nhất Phương không trả lời , cứ dụi mặt trong ngực Triệu Nguyên , đoán đo :

- Anh có phát hiện điều này ? Anh hiểu em đến tận những ý nghĩ nhỏ nhất đó , không một ai hiểu em như vậy anh Nguyên ạ.

Triệu Nguyên lập lại :

- Không một ai ? Kể cả Narongchai ?

- Vâng , kể cả ảnh.

Triệu Nguyên nói đột ngột :

- Anh đề nghị thế này , từ đây về sau trước mặt nhau , mình tuyệt đối không nhắc đến tên anh ấy nữa . Và xem như em chưa từng có sai lầm này . Còn những gì cần phải nói với anh ấy , em biết cách tự giải quyết phải không ?

Nhất Phương hỏi khẽ :

- Em muốn biết , trong lòng anh còn có ý nghĩ nào không bằng lòng , nói

đúng ra là sự bất mãn hoài nghi về tình cảm của em , có không ?

Triệu Nguyên lắc đầu :

- Anh đâu có hẹp hòi đến vậy !

Nhất Phương không trả lời . Cô càng nép sát vào Triệu Nguyên . Bây giờ cô thấy mình có đủ can đảm chấp nhận sự nổi giận hay trách móc của Narongchai . Cô tin rằng đến một lúc nào đó anh cũng sẽ hiểu và tha thứ cho cô . ..

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 15/02/2004 9:38:36 CH